KATY BELAIR

Dragostea nu se cumpără

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

Cizmă lângă cizmă, în elanul celor doi cai pursânge lansați în galop pe pista de antrenament, Clotilde și Jeremy se priviră și-și zâmbiră scurt. Dimineața era frumoasă. Amândoi se bucurau de viață.

Soarele abia se înălța peste munții din Kentucky, în nuanțe roz și albastre filtrate printr-un rest de ceață, iar roua încă mai scânteia sub copitele cailor. La baza de antrenament Melville, munca începea devreme.

În spatele lor, se lansase în urmărire plutonul viitorilor campioni, într-un galop întins, conduși de băieți antrenați, dornici ca într-o zi să strălucească și ei pe câmpurile de curse, purtând o cazacă faimoasă. Jeremy își privi cronometrul fără să dea drumul hățurilor. Ritmul era prea rapid, caii vor obosi înainte de vreme; trebuia să mai încetinească.

Își îndreptă spatele și trase încetișor de hățuri. Clotilde făcu la fel, ferindu-se să-i spună că nu o supăra deloc această mică pauză. Se muncea din greu și ea nu voia să ceară o favoare. Chiar dacă era prietenă de familie cu „clanul Melville“, din moment ce ea ceruse să urmeze antrenamentul și să participe la tot ceea ce presupunea acest lucru, era supusă la același ritm ca și ceilalți.

Porniră spre grajduri mergând la pas. Călare pe un bătrân cal bălțat, Nathan Melville îi privea venind, cu un ochi critic. Pentru nimic în lume, bătrânul Nathan n-ar fi lipsit de aici în nici o dimineață și rigoarea sa făcuse din el unul dintre antrenorii cei mai celebri din lume. I se trimiteau cai din toate părțile și era o onoare pentru proprietarul calului să poată spune: „Melville îmi antrenează cutare sau cutare cal“.

Cu pielea umedă de sudoare, cei zece pursânge care participaseră la primul galop de încercare defilară încet prin fața lui Nathan. Acesta se ținea drept în șa, cu ochii îngustați de nu mai erau decât două crestături mici.

Îi făcu un semn imperceptibil lui Jeremy și se întoarse pe jumătate spre Clotilde.

– Tu, vino încoace.

Ea trase ușurel de hățuri iar calul se supuse și se întoarse. Când se opri în fața bătrânului, animalul se cabră și necheză, bătând aerul cu picioarele din față. Clotilde zâmbi mulțumindu-se să strângă un pic cu

picioarele flancurile animalului speriat, vorbindu-i cu blândețe. Acesta mai necheză de vreo două ori și-și recăpătă calmul.

Nathan Melville dădu din cap, apreciator. Franțuzoaica asta mică știa cu siguranță să călărească și el făcuse bine că cedase rugăminților vechiului său prieten Lapierre.

– Se întoarce bine spre stânga? întrebă el.

– Da, dar mi se pare că împinge cam mult umărul înainte.

Melville păru mulțumit de răspunsul tehnic al Clotildei și privirea lui se îndreptă imediat către un alt cal. Grăjdarii cailor de curse scoteau deja din clădirea albă cu obloane verzi, impecabil întreținută, o nouă serie de doisprezece cai pe care trebuiau să-i ducă pe pistă pentru antrenamentul bine pus la punct și cronometrat.

Jeremy coborî de pe cal și se îndreptă spre un armăsar mare și negru ale cărui hățuri i le întindea grăjdarul cu multă deferență. Când să apuce însă hățurile, armăsarul se cabră brusc și scăpă de sub controlul îngrijitorului său. Făcu de două ori turul curții zvârlind din picioare de bucurie și apoi se opri, fremătând, în fața jgheabului cu apă. Îngrijitorul se repezi să-l prindă dar Clotilde, care era mai aproape, i-o luase înainte. Apucă hățurile care atârnau și se apropie de calul cu nările fremătânde. Era splendid.

Își întinse palma în fața lui. Animalul își lăsă urechile pe spate, neîncrezător. Adulmecă puțin și-și întinse capul spre ea.

– Atenție, domnișoară, este periculos, o preveni îngrijitorul. Mușcă. Nu-i cinstit.

Fără să observe că acum era ținta privirilor tuturor celor din curte și că însuși bătrânul Melville o privea, Clotilde întinse din nou mâna și mângâie pielea fină a nărilor animalului. Acesta ridică brusc capul, ca pentru a-i scăpa, dar apoi făcu un pas înainte și rămase cuminte în fața fetei.

Ea îl mângâie din nou și de data aceasta calul nu se mai mișcă. Clotilde îi trecu apoi hățurile peste gât, cu prudență, și-l privi pe Jeremy întrebător. La urma urmei, el putea să se opună ca ea să încalece un asemenea cal.

Într-adevăr, tânărul ridică mâna ca pentru a protesta și a-și revendica el acest privilegiu. Îl întrerupse însă vocea tărăgănată a lui Nathan Melville :

– Las-o, Jeremy. Se pare că știe cum să se poarte cu Duke. Las-o să vedem.

Îngrijitorul vru să se apropie pentru a-i oferi brațul îndoit pe care ea își va sprijini genunchiul înainte de a sări în șa, așa cum era obiceiul pentru fiecare jocheu. Ea însă îi refuză ajutorul cu un gest scurt, îi mângâie gâtul lui Duke, îi vorbi încetișor, apăsând un pic pe crupa lui. Armăsarul fremătă dar nu se retrase. Atunci, deodată, ea se înălță dintr-un salt care uimi asistența, blazată până atunci, și se află în șa, cu picioarele atârnând pe flancurile armăsarului cel negru, neluând în seamă scările de siguranță.

Calul se cabră de două ori la rând, dar călăreața îl lăsă în voie. Nathan Melville îi arătă cu un semn din bărbie pista mare de antrenament care-și întindea cele două mii

opt sute de metri de peluză în pădurea Silver Oaks. Clotilde îndreptă pașii lui Duke într-acolo, în spatele lui Jeremy și al celorlalți călăreți. Antrenamentul continua.

Fetei i se păru că o umbră de supărare se așternuse acum pe chipul frumos și fin al lui Jeremy.

Poate că era invidios pe favoarea pe care tatăl său i-o acordase frumoasei franțuzoaice!

Abia intrat pe pistă, Duke începu să-și facă iarăși de cap și Clotildei îi fu foarte greu să-l stăpânească.

– Ține-l bine, fir-ar să fie! bombăni Jeremy. Știi doar că este un cal dificil. Nu-i lăsa hățurile atât de lungi. Ține-l mai din scurt, altfel te trântește.

A-i scurta hățurile însemna o dovadă de forță în fața armăsarului. A-i lăsa un pic de libertate, era un risc, dar fără îndoială și singurul mijloc de a-i veni de hac și de a-l cumințí.

În mod deliberat, ea lăsă să-i alunece printre degetele înmănușate în piele fină curelele hățurilor. Duke dădu din cap ca și cum i-ar fi mulțumit.

– Nu ești zdravănă, îi zise Jeremy. În fine, este treaba ta ce faci. Dar nu uita că armăsarul ăsta costă o avere. Haide! La trap!

Cei zece cai porniră. Soarele se înălțase pe cer și munții se coloraseră în galben și auriu. Dincolo de pădurea Silver Oaks, câmpurile cultivate cu tutun se întindeau cât vedeai cu ochii. Kentucky era primul furnizor american de tutun, și de cereale folosite la fabricarea unui

whisky celebru. Un vuiet surd se auzea din depărtare, dinspre șoseaua ce ducea spre Louisville, vechea capitală, astăzi centru industrial.

– Mergeți câte doi, ordonă Jeremy, până la o mie cinci sute de metri. Matt, în nici un caz să nu folosești cravașa.

Doi dintre cai se desprinseră de grup și porniră ascultători într-un galop ușor, cu călărețiii aplecați pe spatele lor, atenți să mențină drumul drept al cailor și să nu-i lase să gonească. Îi urmară alți doi, apoi încă doi. Clotilde vedea cu îngrijorare apropiindu-se momentul în care va trebui să pornească și ea. Nimic n-o făcea să fie convinsă că Duke va vrea să accepte regula jocului pe care ea i-l propunea.

– Acum Duke și Sunny Cloud, zise Jeremy indicând călărețiii prin numele cailor lor. Faceți un tur de pistă complet. Mai întâi, încetișor. Pe la o mie două sute de metri accelerați, lăsați-i în voie între o mie cinci sute și două mii, reluați apoi controlul și întoarceți-vă la trap.

Clotilde și Billy, jocheul lui Sunny Cloud, încuviințară din cap, semn că înțeleseseră ordinul, și-și îndreptară caii spre marele viraj. Duke galopa admirabil și Clotilde își zise că nu încălecase niciodată un astfel de cal. Părea că aproape stătea pe loc și totuși, partenerul lui de antrenament îl urma destul de greu.

– Te pricepi, aprecie Billy întorcând spre Clotilde fața lui slabă sub cascheta de piele.

Cureaua de sub bărbie făcea ca trăsăturile lui să pară și mai ascuțite. Era considerat unul dintre cei mai buni jochei de la baza de antrenament Melville. Se vorbea că în curând i se va încredința un cal pentru o cursă importantă. Era visul tuturor jocheilor începători.

Clotilde îi mulțumi cu un semn din cap. Aplecată peste gâtul lui Duke, atentă la pista ce se întindea înaintea ei, zări panoul care anunța o mie două sute de metri. Slăbi un pic strânsoarea degetelor. Duke țâșni pur și simplu, lăsându-l pe Sunny Cloud pe loc.

„Accelerați un pic", spusese Jeremy. Duke însă se lansase cu toată puterea și Clotilde își dădu seama că va fi incapabilă să-l rețină. De altfel nici un călăreț din lume n-ar fi putut s-o facă. Se îndreptă totuși în șa trăgând cu toată forța de hățuri. În zadar. Va intra ca o vijelie în micul grup care aștepta să pornească. „La două mii de metri, reluați controlul", mai spusese Jeremy. Nici nu se punea problema s-o poată face.

– Duke, te implor! strigă ea. Duke!

Ca și cum ar fi înțeles ruga ei, armăsarul cel negru încetini, spre stupefacția fetei. Veneau însă tot prea repede spre grupul format de Jeremy și ceilalți jochei. Clotilde văzu cu groază că Nathan Melville li se alăturase. Îl mai imploră o dată pe Duke, trăgând din nou de hățuri. Pursângele porni într-un trap rapid, nechezând de plăcere, lăsându-l totuși pe Sunny Cloud să-l ajungă, și sforăi, ca un copil bucuros de gluma bună pe care tocmai o făcuse.

În sfârșit, Duke se alătură cuminte grupului. Clotilde, intimidată și speriată de năzbâtia ei involuntară, nu îndrăznea să-l privească pe Nathan Melville.

– A luat-o razna, nu-i așa, Billy? zise Jeremy adresându-i-se jocheului lui Suny Cloud care tocmai încetinea la rândul lui pentru a se alătura grupului.

Billy nu îndrăzni să-l mintă.

– Un pic, da, este adevărat. Dar ea se pricepe și a știut să-l potolească.

Într-un fel, o apăra. În lumea curselor, de obicei era fiecare pentru sine, era legea junglei. Billy nu respecta legea asta. Clotilde îi mulțumi clipind din gene și el înțelese mesajul.

– A luat-o razna, da sau nu? o întrebă brusc Jeremy întorcând capul acum spre ea.

Clotilde îi înfruntă privirea.

– Da.

– Ți-am spus, nu-i așa?

– L-am potolit. A revenit la comandă.

– Nu se poate să te lași în voia calului, oricât de puțin ar fi. Armăsarul acesta este prea dur pentru tine. N-ai să-l mai încaleci.

Clotilde își plecă privirea. Lecția era aspră, dar el avea dreptate. Un cal precum Duke valora sute de mii de dolari și un antrenor nu-și putea permite să-și asume riscuri lăsându-l pe mâini fără experiență.

Se întoarseră la grajduri mergând la pas. Duke se integrase și el cuminte grupului. Clotilde îi dădu hățurile

îngrijitorului obișnuit al calului și se îndreptă spre adăpătoare. Se așeză pe marginea jgheabului și-și desfăcu cureaua căștii de antrenament. O cascadă de păr negru i se revărsă pe umeri.

Fata își scoase mănușile și-și descheie bluzonul de piele, lăsând să se zărească, sub corsajul de mătase subțire, niște sâni tari și obraznici.

– Îmi pare rău pentru tine.

Billy tocmai se așezase alături de ea și, la rândul lui, își scotea casca. Era uimitor de tânăr și chipul lui părea blând și neajutorat. Nu respectase legea lumii curselor pentru că se vedea bine că n-o cunoștea și semăna mai degrabă cu un student cuminte decât cu un băiat crescut în preajma grajdurilor.

– Ai fost drăguț că m-ai apărat, mulțumesc.

El ridică din umeri stânjenit și rămase tăcut. În fiecare dintre boxe, rândașii făceau acum toaleta cailor, îi frecau cu șomoioage de paie sau cu perii speciale, le îngrijeau picioarele, se asigurau că nu le rămăsese ceva în copite, le frecau pe acestea cu o grăsime specială, se asigurau apoi că ieslea era plină cu mâncare înainte de a-i duce la adăpat.

Duke fu ultimul care veni să bea apă. Clotilde stătea un pic mai retrasă, evitând să întâlnească privirile compătimitoare ale îngrijitorilor. Jeremy se purtase aspru cu ea, cu toții știau asta acum. Dar nimeni nu i-ar fi găsit vreo vină antrenorului. Și, mai ales, nimeni nu i-ar fi spus-o în față.

Când armăsarul se aplecă să bea apă, ea nu se putu abține să facă un pas spre el. Știa că nu trebuie să deranjezi un cal atunci când bea, dar Duke își înălță capul și o privi, apoi își cufundă din nou botul în apă. După ce termină, Abbie, îngrijitorul lui, încercă să-l ducă iarăși la grajd. Calul necheză, apoi se cabră și dădu din picioarele din față spre omul speriat. Acesta nu lăsă însă hățurile din mână.

– Ajută-mă să-l calmez pe afurisitul ăsta, bombăni el adresându-i-se Clotildei.

Fata întinse mâna spre armăsar. Acesta se potoli ca prin minune.

– Ai har, zise îngrijitorul, ușurat. Altfel nu-mi explic. Gloaba asta nu vrea să asculte niciodată. Este încăpățânat ca un catâr. Și, uneori, chiar mă sperie.

Clotilde zâmbi și nu-i răspunse, concentrată iarăși pe supărarea ei. Nu va mai călări frumosul armăsar care-i devenise prieten în doar câteva clipe. Firește, nu se punea problema să-l încalece vreodată în vreo cursă, asta era o treabă de profesioniști, iar Duke va fi cu siguranță condus de un super-jocheu de profesie. Dar antrenamentele zilnice erau treaba jocheilor începători și a îngrijitorilor. Și asta, Clotilde ar fi putut s-o facă. Și ar fi știut s-o facă.

Henri Lapierre, tatăl ei, făcuse avere vânzând aparate electrocasnice. Vrusese pentru fiica lui cea mare și pentru ceilalți doi copii o educație aleasă. Dar Clotilde avea doar o pasiune în viața ei: caii. Preferase întotdeauna

plimbările călare prin pădure, petrecerilor date de prietenele ei. Nu era cu nimic mai prejos în grație și frumusețe nici uneia dintre ele, și nu o dată băieții își frânseseră inima încercând s-o cucerească pe a ei. Ochii ei mari și albaștri, buzele senzuale nu lăsaseră pe nimeni indiferent, la fel ca și picioarele lungi și coapsele rotunde ale frumoasei călărețe.

Într-o zi, Clotilde totuși cedase. Alain-Marie era băiat frumos. Spunea că era nebun după ea și voia să se căsătorească. Inima fetei bătuse deodată mai repede și simțurile i se înflăcăraseră. Cedase avansurilor lui, mai mult din curiozitate decât din dragoste, mai mult pentru a face și ea ca fetele celelalte, decât din tandrețe profundă. Regretase curând ceea ce făcuse și-și jurase că n-o să repete decât cu bărbatul pe care-l va iubi. Dragostea fără pasiune o plictisise repede.

– Am primit o scrisoare de la vechiul meu prieten Nathan Melville, îi spusese într-o zi Henri Lapierre fiicei sale.

– Ce mai face?

– Bine. Foarte bine. Același lucru. Mă întreabă când mă duc să-l văd în Kentucky, și-ți propune și ție să te duci. Pentru că, zice el, știe că-ți plac caii. Zice că are nevoie de călăreți pentru antrenamentele lui. Chiar și de îngrijitori la cai are nevoie.

Clotilde ezitase un pic. Îngrijitor? Călăreț de antrenamente? Știa ce înseamnă viața acestor băieți atât de tineri. Visau cu toții să ajungă într-o zi jochei; se trezeau în

fiecare dimineață la ora patru și jumătate și duceau o viață infernală urmărindu-și același vis nebunesc: să treacă într-o zi linia de sosire în aplauzele mulțimii. Erau însă puțini aleși. Știau cu toții asta. Locurile acelea erau greu de cucerit.

Până la urmă, Clotilde acceptase fără să mai șovăie, știind bine că va fi considerată fiica lui Henri Lapierre, deci nu un călăreț oarecare. Și apoi, putea să plece oricând din Kentucky dacă experiența se dovedea a fi prea neplăcută...

Așezată pe un bolovan mare de lângă jgheabul cu apă, indiferentă la lumina soarelui, care acum ardea, și la frumusețea calmă a câmpiei, Clotilde își zicea că se înșelase în alegerea ei și că poate ar face mai bine să se întoarcă în Franța. În plus, privirea lui și tonul pe care-i vorbise Jeremy o umiliseră. Încă de când sosise aici, raporturile dintre ei erau încordate. Tânărul i se păruse a fi foarte plin de el. Prea sigur pe el, prea mascul, prea arogant și seducător. Adoptase față de ea un aer de condescendență amuzată, ca un bărbat sigur că nu va avea decât să ridice degetul pentru ca „micuța franțuzoaică“ să-i cadă în brațe.

Jeremy era un bărbat frumos, nimic de zis, și ea percepuse sub înfățișarea lui dezinvoltă și dură și altceva decât vanitate. Omul era de o mai bună calitate decât te-ar fi făcut să crezi un examen superficial. Și Clotilde trebuia să recunoască faptul că nu era insensibilă la farmecul lui. Dar farmecul nu-i mai era de ajuns acum. Se înfruntaseră pe teren profesional și ea pierduse. Chiar dacă în sinea ei

rămânea ferm convinsă că avusese dreptate: nimeni nu va putea vreodată să-l încalece și să-l conducă pe Duke altfel decât o făcuse ea.

Se ridică de pe piatră și se îndreptă spre casa cea mare și albă în care familia Melville locuia de mai bine de o sută de ani. Veranda era mărginită de coloane albe și grațioase, precum clădirile coloniale de odinioară, și aici se servea micul dejun chiar acum.

Nathan Melville prezida această masă cu un ritual neschimbat de ani de zile: micul dejun era servit întotdeauna la ora opt, după antrenament; și el nu suporta nici o întârziere, nici o amânare. Alături de el stătea Maggy, soția lui, cu un chip marcat de trecerea anilor dar vesel, cu ochii mari și verzi plini de bunătate; apoi, cele două fete, Peggy și Polly.

În fața lui stătea Jeremy, fiul cel mare, moștenitorul tradiției Melville, și Brian, ultimul născut, care avea oroare de cai. Brian voia să devină avocat și să nu trăiască niciodată la țară.

Mesenii se străduiră să n-o bage în seamă pe Clotilde când aceasta se așeză pe locul ei de la masa plină de argintărie. La casa Melville, mesele se luau ca în secolul XIX.

– Se pare că l-ai încălecat azi dimineață pe Duke, zise Brian râzând, ca pentru a mai atenua greutatea vorbelor sale.

– Da. Și-mi este teamă că nu m-am priceput prea bine.

Clotilde înghiți o îmbucătură de clătite cu sirop de arțar înainte să răspundă.

– Nu-i așa grav, reluă Brian. Așa-s caii. Și ăsta este mai rău decât ceilalți. N-o să-ți faci acum griji pentru asta. Nici un cal nu merită să-ți faci griji pentru el.

Își unse cu unt o bucățică de pâine prăjită și o înghiți aproape toată.

– Îmi pare rău, Clotilde, zise Jeremy pe un ton amabil și curtenitor. Dar nu puteam să fac altfel. Îmi pare într-adevăr rău.

Incapabilă să-i răspundă, fata dădu doar din cap. Parcă îi rămăsese clătita în gât. Polly o lovi ușor pe spate. Abia își reținu lacrimile care-i umplură ochii. Nu trebuia să plângă în fața lui, nu trebuia să-i dea această satisfacție.

– Va încăleca din nou pe Duke, zise deodată bătrânul Nathan Melville pe un ton indiferent. Are o mână de aur, micuța asta, cum rareori am văzut.

– Dar, tată, nu se poate! Este un cal prea nărăvaș.

– I-a cam scăpat din mână, e adevărat, dar tot ea l-a potolit. Sunt puțini oameni care pot face asta cu un armăsar lansat cu șaizeci de kilometri pe oră. Duke o ascultă. Ea este în stare să-l încalece și să-l antreneze. Îmi pare rău, băiete, dar asta cred eu.

Uluită, nebună de fericire și de spaimă în același timp, Clotilde nu putea să-și desprindă privirea de fața cu pleoapele strânse printre care se filtra acum doar o săgeată ascuțită. Se înșela oare? Ar fi fost gata să jure că bătrânul râdea în sinea lui de festa pe care i-o jucase lui Jeremy. Se ridică încet de la masă și intră în casă pentru

a-și citi corespondența, ca în fiecare zi la aceeași oră. Din toate colțurile lumii vor începe să sune telefoanele. „Vrăjitorul din Kentucky“ își merita pe deplin legenda. Era de departe unul dintre cei mai buni antrenori de cai.

Livid de furie, Jeremy se ridică la rândul lui. Își împături încet șervetul și-și termină de băut cafeaua în picioare. Suplu în costumul de călărie bine croit, cu umerii largi, cu șuvițele lungi și blonde ce-i scăpau de sub cascheta ecosez, era însăși întruchiparea acelor *gentlemen farmers* cu care Kentucky se mândrea tot timpul.

Se îndreptă spre treptele verandei, apoi se răzgândi, se întoarse din drum și se opri în fața Clotildei. Ea ridică privirea spre el.

– Ai să mi-o plătești! șuieră el. Oh! Da, am să te fac să mi-o plătești!

Fără să-i lase timp să răspundă, pocni cu cravașa balustrada verandei și porni cu pași mari spre garaj. Curând se auzi un zumzet de motor și Lincoln-ul cel mare țâșni pe drumul ce ducea la Creek Junction pe unde se ieșea la șoseaua înspre Lexington.

Clotilde, plutind încă pe valurile bucuriei, nu-și dădu seama imediat că-și făcuse un dușman de moarte. Între ea și Jeremy va fi de acum încolo o luptă cu săbiile scoase. Va răspunde însă acestei provocări.

Capitolul 2

A doua zi, Jeremy conducea primul antrenament, ca în fiecare dimineață, când grupul de jochei deja în șa văzu un Bentley negru intrând în zona grajdurilor, ezitând o clipă, apoi parcând în curte. Coborî din el un bărbat tânăr îmbrăcat în blugi și un pulovăr de cașmir și veni drept spre pistă. Nu încercă totuși să se apropie de cai și se sprijini cu coatele de țarcul alb. Jeremy ridică mâna în semn de salut și necunoscutul îi zâmbi.

– Cine este? îl întrebă Clotilde pe Matt, cel mai apropiat vecin al ei.

Tânărul râânji.

– Patronul tău.

În fața nedumeririi de pe chipul fetei, el reluă:

– Proprietarul lui Duke. Are douăzeci și patru de cai. Șapte pursânge sunt la antrenament aici, zece trăpași sunt în Europa, și șapte cai pentru cursele de obstacole în Irlanda. Este plin de bani!

Clotilde abia apucă să zărească o față slabă și brunetă cu trăsături accentuate. Bărbatul părea de vreo treizeci de ani. Întreaga lui ființă degaja multă autoritate. Se vedea bine că era obișnuit să vorbească tare și să se facă ascultat.

– Haideți, toți împreună, zise Jeremy; în pluton strâns, cizmă la cizmă. Potriviți-vă viteza după mine. Nu vreau să fiu depășit.

Clotilde călărea în dimineața asta un anume Sullivan B. Nu-l va mai călări pe Duke decât peste vreo două-trei zile, îi explicase Nathan Melville. Nu putea să-și desconsidere fiul în fața celorlalți călăreți, era nevoie de puțin timp pentru ca incidentul să se mai atenueze.

Făcură două tururi de pistă într-un galop ușor cadențat. Caii trebuiau să învețe să rămână aliniați în pluton, iar jocheii trebuiau să învețe să-i mențină astfel pe o traiectorie mai lungă; altfel calul se desprindea de pluton și cursa lui era pierdută.

Jeremy avusese grijă să stea departe de Clotilde. Fata se străduise să rămână spre coada plutonului și-i urma cuminte pe ceilalți, aplecată peste gâtul ui Sullivan B. Vuietul surd făcut de copitele care loveau pământul o umplea de fericire. Participa și ea la ceva frumos, folositor, și se simțea fericită.

Grupul de călăreți trecu prin fața bărbatului sprijinit de balustradă. Rămasă în continuare în coada plutonului, Clotilde simțea în mod bizar privirea vizitatorului întârziind asupra ei în timp ce ea se îndrepta spre drumul croit prin pădure.

Când se întoarseră, nările cailor scoteau aburi. Jeremy își desprinse calul de grup și-l îndreptă spre noul venit. Schimbară câteva cuvinte. Clotilde văzu că fiul cel mare al familiei Melville vorbea cu multă deferență.

Ajunși în curte, descălecară cu toții și imediat câțiva călăreți săriră în șeile altor cai. Cu inima strânsă, Clotilde îl văzu pe Billy călărindu-l pe Duke. Armăsarul fremăta sub el de nerăbdare.

Clotilde fu cât pe aci să strige: „Dă-i drumul! Nu-l încăleca. Este periculos în starea asta. Coboară!"

Caii simt atunci când călărețului lor îi este frică, și profită de asta. Dar se părea că Billy îl stăpânește bine și chiar îi făcu fetei un semn cu mâna. Aceasta nu călărea cu grupul ăsta. Îi urmări doar cu privirea până la pistă și se sprijini la rândul ei de balustradă, nu departe de proprietarul lui Duke. Acesta nu-i acordă nici cea mai mică atenție, concentrat în întregime asupra examinării calului său.

Pielea neagră și lucioasă a acestuia strălucea în soare și armăsarul își ridicase mândru capul. Era splendid și, pentru prima oară în viața ei, Clotilde simți că este geloasă: îl invidia pe vecinul de alături că are un asemenea cal.

Duke tropăia cu picioarele din față, nervos. Billy încerca să-l calmeze; îl călărea cu hățurile foarte întinse, la fel ca aproape toți jocheii. Dar Duke nu suporta asta. Clotilde presimțea drama.

Jeremy repetă instrucțiunile pe care le dăduse și grupului precedent și caii se lansară în iarba încă udă de roua dimineții, în lumina nespus de frumoasă a primăverii ce venise în munții din Kentucky.

Caii se cufundară în pădure. Nu se mai auzea decât zgomotul surd al tropotului lor și cântecul unei ciocârlii în apropiere.

*

* *

Bărbatul se apropie de Clotilde și întinse mâna.

– Numele meu este Philip McQueene. Sunt proprietarul lui Duke. Am venit să văd cum se comportă la antrenament.

În clipa aceea, plutonul condus de Jeremy apăru în depărtare. Philip și Clotilde nu aveau ochi decât pentru frumosul armăsar negru. Acesta încheia plutonul. Încovoiat peste gâtul lui, Billy avea mari dificultăți să-l stăpânească. Chipul lui, mai supt ca niciodată, le apăru încordat la maximum atunci când trecu prin fața lor străduindu-se să facă o figură bună.

Clotilde abia își reținu o exclamație de disperare. Nu putea să-i ajute cu nimic.

– Dumnezeule! murmură ea încet. Dumnezeule!

– Poftim, domnișoară?

– Nimic, vorbeam singură, scuzați-mă.

McQueene dădu din cap.

– E frumos calul meu, nu, ce zici? Este formidabil. Domnul Melville spune că are tot ce-i trebuie ca să devină un campion. Și bătrânul Melville se pricepe.

– Cred că are dreptate.

– Te pricepi și dumneata? o întrebă el.

– Un pic.

– În ceea ce mă privește, nu m-am suit niciodată pe un cal. Pe mine, ceea ce mă interesează este cifra de afaceri pe care o reprezintă acești cai. Pe Duke l-am plătit cu șase sute cincizeci de mii de dolari, acum un an și jumătate, în Franța, la Deauville.

Clotilde făcu un calcul rapid: ceva mai mult de trei sute cincizeci de milioane de franci vechi!

– Un cal înseamnă și multă muncă. Dar de aceea este domnul Melville aici, nu? Dumneata lucrezi cu el?

– Oarecum. Eu tocmai am...

Se întrerupse brusc. O umbră neagră apăruse în clipa aceea la ultima turnantă. Cu hățurile atârnând, cu șaua goală, cu scările lovindu-i flancurile, Duke galopa în viteză, coama neagră fluturându-i în vânt, cu privirea furioasă, răsuflând puternic.

– Duke, strigă ea. Duke!

Dar Duke n-o auzea. Sări peste gardul înalt ce mărginea pista de antrenament cu un salt fantastic și fugi peste câmpie spre munții din depărtare, călcând în picioare plantele înalte de tutun.

McQueene trase o înjurătură. Luând-o înaintea plutonului, Jeremy sosea în galop întins. Pornise în urmărirea lui Duke. Fără să le dea nici o atenție celor sprijiniți de balustradă, își îndemnă la rândul lui calul peste gardul viu și se lansă în viteză înspre silueta neagră care se micșora din ce în ce.

Sosiră și ceilalți cai și se îndreptară spre boxele din grajduri. Philip McQueene și Clotilde alergară și ei într-acolo.

Aici domnea o agitație intensă. Se întâmpla uneori să mai evadeze câte un cal. Dar când este vorba de un armăsar ca Duke, lucrurile se complică. Nathan Melville, călare pe calul lui comanș, dădu câteva ordine scurte.

– Unde este Billy? întrebă el deodată.

Camarazii acestuia părură un pic stânjeniți.

– Păi... când am trecut pe lângă el, părea un pic cam ametit. Dar poate că n-are nimic.

– Mă duc după el, se hotărî Clotilde.

– Ia Dodge-ul albastru, zise Nathan. Steve, Matt, duceți-vă cu ea!

Clotilde porni cu mașina cea mare peste câmpie ca să ajungă la pista pe care se antrenaseră caii. Billy zăcea sprijinit de un tufiș spinos, cu ochii închiși, cu casca strâmbă, cu brațele întinse în cruce. Fata se repezi spre el. Acesta gemu slab.

Steve îi scoase casca iar, Clotilde încercă să vadă repede dacă avea ceva rupt. Tânărul călăreț părea să fi

suferit o comoție, dar nu era grav rănit. Matt și Steve îl întinseră în mașină și Clotilde îi aduse pe toți, cu viteză mică, la Melville House.

Cei doi băieți îl duseră pe rănit în camera lui. Maggy Melvillei îi aștepta acolo.

– L-am chemat pe doctorul Cornby. Va fi aici într-un sfert de oră.

Clotilde împreună cu Maggy se întoarseră la casa cea mare. În biroul lui Nathan Melville, Philip McQueene tocmai închidea telefonul. I se adresă brusc fetei:

– Se pare că dumneata ești singura care știi să-l faci pe acest cal să asculte și să-l calmezi. Este adevărat?

– Nu știu dacă sunt singura, dar...

– O.K., îi tăie vorba sec McQueene. Vei veni cu mine. Va sosi imediat un elicopter. O să găsim noi calul ăsta năzdrăvan. Te rog să vii, adăugă el după o clipă de tăcere, ca pentru a mai îmblânzi ceva din tonul lui autoritar.

Schiță un zâmbet și în obraji îi apărură două gropițe. Acum părea mai tânăr, amabil și al naibii de seducător. În ochi îi jucau licăriri vioaie.

Clotilde, căreia îi era frică de elicopter – nu se urcase niciodată într-unul – își dădu acordul. În aceeași clipă, un zgomot asurzitor de elice le acoperi glasurile.

În boxe, caii nechezară și se cabrară de teamă. Îngrijitorii îi calmară cum putură, cu înjurături și ghionturi.

Philip McQueene alerga deja spre aparatul așezat pe peluza bine îngrijită din spatele casei, trăgând-o pe Clotilde de mână după el.

Ea îl urmă cu gândul că omul nu pierdea deloc timpul ca să acționeze. Aparatul era un Bell de patru locuri, verde cu roșu. Avea pe el o inscripție cu litere mari albe: *McQueene trade import.* Clotilde se întreba în timp ce-și prindea centura ce anume o fi importând el. I se părea că totul se derula mult prea repede pentru ea.

În timp ce elicopterul lua înălțime, Clotilde se gândea la calul cel negru scăpat în voia lui și inima i se strânse. Ca să ajungă la munții înverziți, acesta trebuia să traverseze autostrada Lexington-Louisville, străbătută de camioane enorme și mașini grăbite.

De acum era prea târziu. Dacă Duke se îndrepta spre munți, el trebuia să fi traversat deja autostrada sau să fi fost ucis de mașini.

Mai zburară câteva minute fără să zărească nimic decât câmpiile cultivate cu tutun și cereale. Doar petele albe ale fermelor bine întreținute mai aduceau puțină culoare și animație în acest peisaj calm și înverzit.

– Ar trebui totuși să-l vedem pe Jeremy măcar, bombăni Philip.

– Poate că el a ajuns mai departe decât noi, domnule McQueene, zise Clotilde.

– Spune-mi Philip, sau Phil, ca toată lumea, de acord?

– De acord.

Își puse o mână aspră pe genunchiul fetei, ca și cum nu i-ar fi dat importanță acestui gest. Ea i-o dădu la o parte și o puse pe rezemătoarea scaunului de piele.

– Ești șocată?

El întoarse fața spre ea, cu o privire veselă dar fermă. Se vedea bine că bărbatul nu era obișnuit să i se reziste.

– Nu, deloc. Privește, iată-l pe Jeremy.

Apariția acestuia o scuti să se angajeze într-o discuție delicată. Jeremy galopa pe cât de repede putea calul lui s-o facă, dar caii de curse nu sunt făcuți pentru alergări lungi și al său dădea deja semne de oboseală. Pilotul manevră astfel încât să aducă aparatul cu fața spre călăreț, care nici măcar nu ridicase capul când îi auzise venind.

Îi văzu pe ocupanții elicopterului când acesta se imobiliză la vreo treizeci de metri, puțin deasupra solului. Jeremy, ridicat în scări, arătă spre munți cu un gest scurt, confirmându-le astfel temerile.

Fără să mai piardă timpul, pilotul smuci aparatul și porni în viteză. Autostrada era foarte aproape.

– Privește cu atenție în jur, îi ordonă Philip McQueene.

Dar nu era nici urmă de cal pe autostradă, nici urmă de vreun accident, nici o mașină de poliție. Survolară autostrada pe câteva mile în ambele sensuri ca să aibă sufletul împăcat, apoi pilotul se întoarse spre munți.

Clotilde se lăsă, ușurată, pe speteaza scaunului. Duke era în viață. Reușise să evite capcana mortală. Doamne, de nu i s-ar întâmpla ceva!

– Este ciudat, s-ar zice că ții la calul ăsta, spuse Phil deodată.

– Țin foarte mult la el, este adevărat.

– Și el te iubește, nu-i așa?

– Poate.

– Parcă am fi în *Frumoasa și Bestia,* nu?

– Ești stupid, domnule McQueene.

– Scuză-mă. Și spune-mi Phil.

– Bine, Phil. Dar pentru dumneata, un cal ca Duke nu înseamnă altceva decât bani?

– Nu știu. Mă întreb și eu uneori. Cred totuși că îmi plac caii.

– Ce anume îți place în viață, Phil?

De îndată ce puse întrebarea, Clotilde își mușcă buzele și-și reproșă această familiaritate. Avea dreptate să se teamă de răspunsul lui.

– Îmi plac femeile frumoase, mai ales când ele sunt brunete cu ochi albaștri și când vorbesc engleza cu un adorabil accent francez. Îmi plac de asemenea și frumoșii dolari verzi ai unchiului Sam. Poate chiar și caii, și viorile.

– Viorile?

– Da. Tata era violonist. Știi, băieții aceia care cutreieră balurile și-i fac pe alții să danseze cântând din scripca lor, singuri sau într-o orchestră. De cele mai multe ori singuri. O meserie de muritor de foame. De altfel, părinții mei erau cam muritori de foame. Mi-am jurat că-i voi cumpăra tatălui meu o vioară bună. Dar a murit înainte ca eu să pot face asta. Iubea atât de mult viorile și vorbea cu atâta pasiune despre ele încât mă mișca. Erau două lucruri care mă mișcau: banii și asta.

– Dumneata cânți la vioară?

– N-am avut niciodată timp să învăț. Dar am o colecție frumoasă de viori, să știi. Am trei Guarnieri, cinci Amati și două Stradivarius. Toate sunt în stare de funcționare.

– Iată-l! exclamă deodată pilotul.

Drept înaintea lor, Duke galopa încetișor spre munții Cumberland, acum foarte aproape.

– Iată banii mei reapărând, glumi McQueene.

Pierdută în gândurile ei, Clotilde nu-i răspunse. În libertatea lui câștigată, Duke era magnific și ea se trezi că-și dorește să nu fie prins niciodată. Dar proprietarul lui nu era omul care să abandoneze șase sute de mii de dolari fără să reacționeze. Era totuși o sumă colosală. Cu siguranță că Duke avea un pedigree de mare clasă.

– Ce vreți să fac? întrebă pilotul.

Phil se întoarse spre fată. Părea dintr-o dată încurcat, aproape timid.

– Dacă te las în fața lui, undeva printre pietrele astea nenorocite, crezi că vei putea să-l domolești? Voi oferi o mare recompensă celui sau celei care va fi în stare să facă asta, adăugă el.

– Nu ești decât un geambaș, domnule McQueene ripostă Clotilde. Dar am s-o fac pentru că Duke valorează mai mult decât dumneata. Chiar dacă nu sunt prea sigură că voi reuși.

– Nu-mi place să fiu făcut geambaș, bombăni omul de afaceri. Dar o să vorbim despre asta mai târziu.

– Nu avem ce să mai vorbim. Să mergem, îi spuse ea pilotului.

Aparatul roșu cu verde zbură deasupra lui Duke cam la vreo cincizeci de metri. Armăsarul sări într-o parte și scutură capul, neliniștit. Nu înțelesese de unde venea amenințarea împotriva noii sale libertăți. Se opri și păscu puțină iarbă proaspătă.

Pilotul așeză încet elicopterul în spatele unui tufiș des care-l ascundea de ochii calului, și opri motorul. În cabină se făcu o liniște impresionantă, tulburată doar de un vânt subțire ce sufla la poalele munților.

Phil sări jos și, galant, întinse mâna ca s-o ajute pe Clotilde. Aceasta îl refuză însă rece și coborî la rândul ei.

– Lasă-mă pe mine.

– Cum ai să faci?

– Nu știu. Nici nu știu măcar dacă o să reușesc. Cred că dacă voi putea să-l încalec, voi încerca să-l aduc la grajd.

– Aș putea să-ți trimit un furgon, un avion, ceva, și atâția oameni câți ai avea nevoie. Specialiști.

– Nu-ți cer nimic din toate astea. Dacă reușesc să-l calmez, lasă-ne să plecăm spre Melville House și urmează-ne de departe cu mașinăria asta zgomotoasă.

– Nu-i o mașinărie oarecare. Este un aparat absolut nou și care valorează două sute de mii de dolari.

– Nu-mi pasă de dolarii dumitale, domnule McQueene. Poți să-ți cumperi câte elicoptere vrei, nu-mi pasă. Îți acord totuși o calitate: ai știut să-l cumperi pe Duke.

– Nu eu l-am cumpărat, mărturisi Phil, dezumflat, ci reprezentantul meu în Franța.

Clotilde îl abandonă spunându-i un „rămâi aici“ categoric și porni în întâmpinrea armăsarului. Hățurile pe care le scăpase Billy atârnau încă de gâtul lui și încă mai avea șaua pe spinare. Aparent, nu-l interesa nimic și-și savura din plin libertatea. În timp ce fata se apropia de el, urechile îi fremătară și deodată sări brusc înapoi, fără însă a fugi.

– Duke, zise ea, frumosul meu căluț negru, Duke!

Rămas acum nemișcat, armăsarul o privea continuând să pască, cu ochii lui mari ațintiți asupra ei. Clotilde mai făcu un pas și întinse mâna spre el.

– Vino, Duke, vino!

Calul îi întoarse brusc spatele, azvârli de două ori din picioare ca pentru a-și manifesta refuzul, și se apucă să pască din nou, un pic mai departe.

Clotilde veni încetișor spre el, merse de-a lungul corpului lui lung și negru, fără a îndrăzni să-l atingă. Ar fi putut să apuce hățurile, să sară în șa. Dar riscul era enorm. Iar Duke, ea simțea asta, ar fi reacționat foarte rău la această agresiune.

– Duke, frumosul meu nebun, Duke, dragule, lasă-mă să te prind, fii cuminte.

Îi vorbea cu blândețe și calul, de data asta, nu se mai îndepărtă. Ea îl mângâie ușor, întârziind mai mult pe pielea fină a nărilor. Dar, brusc, un iepure țâșni din iarbă și Duke, speriat, făcu un salt care-l îndepărtă din nou de fată. O lăsă totuși să se apropie din nou de el.

– Am să urc în șa, Duke, mă auzi? Am să încalec. Să nu mă răstorni. Nu-ți fie frică. Ne vom întoarce acasă.

Armăsarul scutură din cap ca și cum ar fi înțeles. Adunându-și tot curajul, Clotilde apucă mânerul șeii cu o mână iar cu cealaltă, partea din spate. Se înălță cu un salt grațios și se lăsă să cadă cât putu de ușor pe spatele calului.

Duke se supuse la prima ei solicitare, și luă drumul spre est. Curând, Clotilde auzi elicopterul decolând. Se pregătea să-și calmeze calul când aparatul va ajunge deasupra lor, dar pilotul avu grijă să zboare ceva mai departe. Zări totuși chipul lui Phil care-i făcea semnul victoriei și gesturi largi de bucurie. Imbecilul! Nu se gândea decât la investiția lui!

Jeremy o aștepta lângă autostradă; ea se simți ușurată să-l vadă. În doi, vor reuși mai ușor să traverseze. După soare, era cam ora prânzului și traficul se mai potolise.

– Complimente, zise antrenorul când ea ajunse lângă el. Și-ți mulțumesc în numele tuturor.

– N-ai pentru ce.

Percepuse în glasul tânărului o oarecare ostilitate. Dar nu era acum momentul să se oprească la asta.

Călare pe calul său, un roib mare, Jeremy se îndreptă spre autostrada ce trebuia traversată. Tocmai trecea urlând un camion de treizeci și cinci de tone. Duke făcu un ușor salt lateral. Clotilde îi mângâie gâtul și-i vorbi blând. Jeremy mai lăsă să treacă încă două camioane și o

mașină roșie, apoi înaintă în șosea cu hotărâre și cu brațele ridicate. Două mașini care veneau vijelios încetiniră: în Kentucky, calul rămânea rege. Clotilde îl îndemnă ușor pe Duke, și armăsarul negru porni indiferent pe fâșia de asfalt.

La ora treisprezece, Clotilde și Jeremy intrară, epuizați, în curtea grajdurilor. Toți băieții erau de față și o aplaudară cu discreție pe fată.

– Cum se simte Billy? întrebă ea imediat.

– Foarte bine, nu și-a rupt nimic.

Istovită de eforturile pe care le făcuse, Clotilde se îndreptă spre casa cea mare și albă. Auzi un vuiet puternic. Elicopterul tocmai decolase. Phil McQueene nu avusese timp nici măcar să-i mulțumească. Ea se simți mai afectată decât și-ar fi închipuit și se lăsă să cadă pe un șezlong de pe verandă.

Cum de putea un om să fie atât de bădăran? Nu se gândea oare decât la bani? Pentru o clipă, îi veni în minte colecția lui de viori; asta nu se potrivea deloc cu comportamentul lui. Și nici licărirea aceea pe care o văzuse jucând, o clipă, în ochii lui negri. Cine era oare acest Philip McQueene?

Capitolul 3

După-amiază, Peggy și Polly se duseră împreună cu Clotilde la cinematograf.

– Și după aceea, o să mergem la cumpărături în Louisville, zise Polly. O să-ți arătăm că, în Kentucky, lumea știe să trăiască, și că nu suntem chiar așa de țărănoi cum ne credeți voi, europenii.

Clotilde se apără spunând că ea nu crede nimic de felul ăsta. Se simțea bine în această familie primitoare și prietenoasă. O îngrijorau doar relațiile cu Jeremy. Simțea la el o anumită agresivitate și violență în privința ei, care o stânjeneau.

– Jeremy este îndrăgostit de tine, o luase peste picior Polly, roșcata, cu două zile înainte.

Clotilde roșise și negase acest lucru, știind totuși că Polly nu greșea în totalitate. Ea însăși se simțea atrasă de tânărul antrenor. Toată ființa lui degaja o anumită fru-

musețe și eleganță naturală. Credea chiar despre el că este un om bun. Dar Jeremy ascundea toate astea sub o atitudine aspră de care ea se lovea de fiecare dată când încerca o apropiere.

După-amiaza și-o petrecură deci la Louisville. Cele trei fete luaseră mașina lui Peggy, un Peugeot pe care il lăsară decapotat. Cu părul ciufulit de vânt, colindară prin Louisville, oraș care nu-i prea plăcea Clotildei deoarece vechiul oraș de odinioară devenise un mare oraș industrial fără frumusețe și neinteresant, așa cum erau atâtea alte orașe în Statele Unite.

Când ajunseră din nou la Melville House, deja se întunecase. Casa părea goală. Nathan se afla în biroul lui plin de trofee și hârțogărie. Jeremy era plecat, le spuse Maggy.

– Am ceva pentru tine, îi zise ea Clotildei.

Fata luă pachetul. Acesta avea pe el marca unui bijutier cunoscut în Louisville, prin fața magazinului căruia ele trecuseră cu câteva ore în urmă. Văzuseră în vitrină lucruri frumoase dar Polly dăduse din cap și suspinase:

– Sunt prea scumpe pentru noi, fetelor. Ar trebui mai întâi să ne măritățm cu un miliardar ca să putem cumpăra așa ceva. O să ne întoarcem mai târziu...

– Haide, deschide-l odată, să vedem și noi! strigară cele două surori în cor.

– Lăsați-o în pace! Ei îi este destinat pachetul, nu vouă, invidioaselor!

Clotilde desfăcu pachetul. Acesta conținea un mic elicopter de aur, admirabil redat, pe ușa căruia era pictat un cap de cal negru. Bijuteria era însoțită de o carte de vizită pe care scria: „Mulțumesc. Phil."

– E nebun! exclamă Clotilde, roșind. Complet nebun.

Era de-a dreptul furioasă. Oare omul de afaceri credea că va fi iertat cu acest preț de bădărăniile lui?

– Nu-l vreau, zise ea cu fermitate. Am să-l trimit înapoi.

– Dar ai să-l jignești, draga mea, zise Maggy.

– Nu-mi pasă. Nu-l vreau și gata! Nici nu se pune problema.

– Duke valorează de zeci de ori mai mult, obiectă Polly.

– Și de ar valora de o mie de ori, tot nu mi-ar păsa. Nu m-am dus să-i aduc prețiosul cal numai ca să-i fac plăcere, ci pentru a vă bucura pe voi toți, și pentru Duke. El este mult mai valoros decât stăpânul său.

– Poate că tu nu-l cunoști îndeajuns, zise Maggy zâmbind. Cel puțin, Phil McQueene se poartă ca un bărbat galant, nu?

– Poate că l-aș fi considerat „galant" dacă m-ar fi așteptat azi dimineață când m-am întors cu armăsarul lui de șase sute cincizeci de mii de dolari. Dar am avut dreptul doar la zgomotul elicopterului care decola. Nici la revedere, nici mulțumire. Mi se pare cam grosolan din partea lui. Și în fond, la naiba cu McQueene!

– De-aș fi în locul tău, aș păstra totuși bijuteria, zise Polly cu simțul ei practic. La urma urmei, este frumoasă.

– Nici gând!

– Bine, făcu Maggy cu un zâmbet. Dave, administratorul, pleacă la oraș mâine dimineață. Îl va pune el din nou la poștă. Cu siguranță că Nathan o să-i dea adresa lui McQueene.

Clotilde urcă în camera ei să se schimbe pentru cină, se răzgândi însă, se întoarse de pe scară și porni înspre grajduri. Duke își scosese capul din boxa lui; calul părea calm și pașnic. Ea îi mângâie fruntea cu un gest blând, și el o lăsă să-l mângâie fără să se clintească. Apoi, îi mângâie gâtul. Când plecă, el necheză în urma ei. Clotilde se întoarse și-i făcu un semn cu mâna, ca unui om.

*

* *

În așteptarea cinei, Peggy pregătise cocteilurile cu Martini. Pe verandă era foarte plăcut. Era una dintre acele seri pe care câmpia americană știe să le ofere și doar mișcările ușoare ale cailor din apropiere tulburau liniștea. Cânta un greier. Aerul era proaspăt. Clotilde se simțea fericită.

– Mâine, la antrenament, îl vei încăleca pe Duke, zise deodată Nathan. Povestea de astăzi este un bun pretext. Dar trebuie să te previn, Clo: calul ăsta este cam nebun. Poate să fie foarte periculos. Știu că tu poți să-i vii de hac, dar este un risc considerabil. În general, armăsarii sunt imprevizibili. Și acesta este mai mult ca oricare altul.

– Mă crezi în stare, Nathan? Este un ompliment extraordinar! Află un lucru: am să fac tot ce pot ca să aduc acest cal în cea mai bună formă, sub conducerea ta.

– Și a lui Jeremy, precizã bătrânul.

Clotilde încuviință din cap. Imposibil să-l contrazică. Ordinul era ordin. Nathan nu voia să riște să tulbure toate programele și ordinea unei școli de antrenament, celebră în lumea întreagă pentru un capriciu. Jeremy rămânea patronul în fața tuturor.

– Când crezi că va fi pregătit pentru prima lui cursă? îndrăzni ea să întrebe.

– Nu știu.

Răspunsul fusese sec și clar. Dar bătrânul vrăjitor mințea fără îndoială. Un cal precum Duke – și ca și alți „elevi“ de la Melville House, selecționați cu grijă – era în stare să câștige mari competiții internaționale și să aducă sume considerabile de bani. Philip McQueene nu greșea când miza pe caii lui.

Mai trebuia doar ca aceștia să ajungă la gradul exact de pregătire necesară. Clotilde se pricepea îndeajuns la cai încât să-și dea seama că Duke va trebui să-și facă în curând intrarea în hipodrom, pe distanțe scurte la început, pe o mie șase sute sau o mie opt sute de metri.

Fata se duse la culcare devreme. Ziua fusese lungă și grea. Mâine era o zi de antrenament ca de obicei. Trebuia să fie odihnită ca să-l încalece pe Duke... și pe ceilalți cai pe care Jeremy îi va repartiza, eventual.

Se dezbrăcă și se demachie cu grijă, își puse capotul, și se întinse pe pat. Prin fereastra deschisă ajungeau până la ea zgomotele de la grajduri și cele ale pădurii din apropiere. Auzi în depărtare o cucuvea. În copacii din grădină, o privighetoare începu să cânte.

Clotilde mai verifică o dată dacă ceasul deșteptător era bine potrivit la ora cinci, oftă și se pregătea să stingă veioza când auzi o bătaie în ușă. Fără îndoială că era una dintre cele două surori, venită să-i arate vreun produs cosmetic „made in Paris“, așa cum făceau destul de des.

Dar era Jeremy, îmbrăcat foarte elegant într-un costum albastru bine croit, cu pantofi din piele fină. Părul lui blond și bogat era aproape bine pieptănat. Intră și închise ușa în urma lui.

– Te deranjez?

– Tocmai voiam să sting lumina. Te credeam în oraș. Ce te aduce aici?

Clotilde se străduia să rămână calmă dar intrarea tânărului în camera ei o cam speria. Își strânse mai bine capotul dar se simți îngrozitor de goală și expusă dorinței pe care o citise, fugar, în privirea lui Jeremy. Totuși, nu i se putea întâmpla nimic aici, își zise ea ca să se liniștească.

– Tu mă aduci aici, zise el așezându-se pe marginea patului, fără probleme.

Ea îl lăsă în pace și așteptă urmarea.

– Ascultă, Clotilde, cred că nu știu cum să mă port cu tine. Aș vrea să fim prieteni și nu dușmani. Mă tem că ești supărată pe mine pentru povestea cu Duke.

– Nu sunt supărată pe tine. Cred că, în locul tău, aș fi făcut la fel. La urma urmei, tu răspunzi de antrenamente, nu-i așa?

Jeremy zâmbi cu amărăciune. Ea tocmai atinsese un punct sensibil.

– Da și nu. Știi foarte bine cine conduce totul aici. Dacă măcar ar vrea uneori să mă asculte și pe mine, cred că lucrurile ar merge mai bine. De acum doi ani, de la Jockey Club din Paris, n-am mai câștigat nimic important.

– Nu-i chiar atât de rău. Acolo este cea mai mare cursă din lume, sau aproape.

– Desigur, dar mai sunt și altele. Și pe astea nu le câștigi întotdeauna.

Urmă un moment de tăcere. Jeremy întoarse capul și o fixă cu privirea.

– Ascultă, Clotilde, nu am venit să discutăm despre problemele de antrenament la Melville House. Ți-am spus: aș vrea ca lucrurile să meargă mai bine între noi.

– Dar, Jeremy, nu merg chiar atât de rău.

– Nu așa cum mi-aș dori eu.

Se aplecă și o sărută pe fată pe obrazul pe care ea nu și-l feri destul de repede. Sărutul se pierdu totuși în masa de păr negru care-i încadra fața.

– De fapt, aș vrea mult mai multe de la tine. Știi la ce mă refer, nu-i așa?

– Nu.

– Nu ce?

– Nu, nu știu.

– Acum știi. Clotilde, mă tulburi, mă faci să-mi pierd capul și nu știu ce-i cu mine de când ești tu aici. Cred că... cred că...

Ea îi puse mâna pe gură.

– Nu spune nimic, Jeremy, te rog să n-o spui.

El se apropie și ea se retrase puțin. Pilota albă alunecă jos din pat. El îi apucă mâna cu care ea vrusese să-l respingă și încercă s-o tragă mai aproape. Clotilde nu îndrăzni să reziste, de teama scandalului. Se gândea că dacă Nathan Melville ar afla ce se întâmplă acum aici, Dumnezeu știe ce ar fi în stare să facă.

Gura tânărului aproape că o mușcă pe a ei. Clotilde mai încercă o dată să-l respingă dar nu reuși. O cuprinse și pe ea un val de dorință și, fără să știe de ce și cum, se trezi că răspundea cu ardoare sărutului lui Jeremy. Îl îndepărtă totuși cu violență.

– Ești nebun, Jeremy... Pleacă!

– Tu mă înnebunești. Vino cu mine. Hai să ne petrecem noaptea în altă parte. La Louisville! Sau unde vrei tu!

– Eu îmi voi petrece noaptea aici, Jeremy Melville. Fără tine. Și află că nu sunt femeia care-și petrece nopțile oriunde, sau dacă eu n-am chef.

– Îndrăznești să spui că n-ai chef?

– Este adevărat că, pentru o clipă, m-ai tulburat. Sunt o femeie normală. Dar nici nu se pune problema să existe ceva între noi, Jeremy.

– Poate mai târziu?

– Nu știu. Poate. Chiar trebuie să existe ceva? Nu putem să fim doar prieteni?

– Nu! Te doresc prea mult ca să accept asta. Și tu la fel, mă dorești. Acum știu.

Clotilde izbucni în râs.

– Ești formidabil pe terenul de antrenament, Jeremy, dar nu te pricepi deloc la femei.

– Mă pricep atât cât trebuie, zise el, vexat.

Se ridică în picioare și, ținând-o de braț, o obligă să facă la fel. Fata se supuse, tot de teama de a nu fi luată prin surprindere. Încă mai erau servitori prin casă și ea știa că și cele două surori erau numai urechi.

Jeremy o strânse la piept în ciuda rezistenței ei.

Apoi, îndepărtând-o un pic de el, trase cu un gest brusc capotul alb al fetei. Sânii grei și tari ieșiră la iveală, splendizi, și Jeremy își înăbuși o exclamație. Își puse mâinile pe ei, începu să-i mângâie cu lăcomie, dar Clotilde făcu un salt înapoi și-i scăpă.

– Te rog, Jeremy, pleacă!

Cu ochii strălucind, tânărul înaintă spre ea. Se vedea bine că nu se mai putea stăpâni. Cu simțurile aţâţate, vru să-și continue atacul.

Clotilde își strânse capotul la loc și-l încheie cu grijă la gât.

– Dacă te mai apropii, deschid ușa și țip.

– N-ai să faci asta!

– N-am s-o fac dacă pleci imediat. Dar dacă mai încerci ceva, îți jur că am s-o fac!

– Atunci, când ne vom revedea, draga mea?

– Mâine dimineață, la cinci și jumătate.

Jeremy făcu un pas spre ușă și se opri.

– Tipul ăla te-a făcut să-ți pierzi capul, nu-i așa? Cu toți banii lui și cu elicopterul de aur?

„Repede se mai răspândesc veștile", își zise Clotilde. Se mulțumi să ridice din umeri.

– Lasă-l pe tipul ăla, cum zici tu, în pace. A vrut doar să-mi mulțumească în felul lui. Și, chiar dacă asta nu te privește, pot să-ți spun că nu mă interesează.

– Nici nu mă privește.

– Atunci? Ce te deranjează?

El întinse mâna și-i zâmbi amical.

– Rămânem prieteni?

– Dacă și tu vrei. Eu vreau.

– Ei, eu voiam mai mult, Clotilde. Venisem să-ți spun asta, dar afurisitul ăsta de capot m-a zăpăcit; l-ai face și pe un pustnic să-și piardă capul. Eu nu sunt un pustnic, nici pe departe. Venisem să-ți spun... toate chestiile alea, ce mai, știi tu bine.

– Ești drăguț, Jeremy.

– Atunci sărută-mă.

Ea se apropie și-l sărută pe obrazul aspru. El încercă să se întoarcă și să-i cuprindă din nou buzele, dar fata prevăzuse asta și se feri.

Jeremy plecă în vârful picioarelor, îngrijorat dintr-o dată la gândul că s-ar putea întâlni cu cineva. Camera lui

aflându-se într-adevăr la parter, el urca rareori la primul etaj. Clotilde încuie ușa și se culcă oftând, absolut istovită.

*
* *

Când se trezi, sări în picioare foarte repede, de teamă să nu adoarmă din nou, și făcu o grimasă; o dureau toți mușchii. Își machie foarte discret ochii și zâmbi imaginii sale din oglindă. „Îți prieste oboseala, bătrânico“, își zise ea. Se gândi la sărutul pe care Jeremy i-l furase. Fusese plăcut și se înfioră la amintirea lui. Fusese plăcut, dar greșise răspunzându-i.

În dimineața aceea, Duke făcea parte din cel de al treilea lot de cai la antrenament. Jeremy o scuti de primul tur. Ea se duse lângă armăsarul cel negru și-l salută pe îngrijitorul acestuia, Abbie, un omuleț slab, uscățiv și ursuz.

– Bună dimineața, Abbie. Iar ai pierdut ieri la curse, nu?

Îngrijitorul zâmbi. Avea abia optsprezece ani, dar deja îi lipseau doi dinți. Nu va ajunge niciodată jocheu, el știa asta. Dar nimeni nu-i spunea nimic în acest sens.

– Ieri, în cursa a patra, era un anume Rollington F. Este adevărat! Era un pont sigur. Am mizat cincizeci de dolari pe care nu-i aveam. Și apoi, iată, s-a sfârșit, încheie el trist.

– Nu-i nimic, o să câștigi mâine.

– Așa se zice mereu.

– Duke a suferit ceva după expediția lui?

– Nu. L-am căutat peste tot. Este un adevărat tanc calul ăsta. Se pare că te-ai descurcat bine, acolo, în munți.

– S-a întors el singur, sau aproape.

– Nu așa mi s-a spus.

Momentul venise. Abbie scoase armăsarul în curte; acesta tropăia nervos și tovarășii lui de antrenament îl evitau, ca și cum s-ar fi ferit să se apropie prea mult de el. Abbie își întinse brațul spre Clotilde înclinându-se în față; aceasta își puse genunchiul îndoit pe brațul lui și sări în șa. Duke se cabră ușor dar ea îl stăpâni fără greutate.

Ca de obicei, Nathan Melville era călare pe calul lui comanș, cu picioarele bine înfipte în scări, cu spatele drept, cu cascheta trasă pe ochi.

Clotilde văzu că Polly se alăturase grupului de călăreți matinali. După știrea ei, era pentru prima oară când una dintre cele două surori, de altfel excelente călărețe, participa la antrenament.

Apărut nu se știe de unde, Bentley-ul negru stopă deodată în curte. Un cal chiar se sperie puțin, se retrase și necheză. Fără să dea vreo atenție cuiva, Phil McQueene veni la marginea pistei. Nu era singur. Îl însoțeau un omuleț uscățiv și musculos care avea înfățișarea unui jocheu, chiar dacă nu era îmbrăcat în ținuta respectivă, precum și o tânără femeie suplă și grațioasă, îmbrăcată în pantaloni de călărie bine croiți și o haină de tweed perfect armonizată cu părul ei castaniu.

Cei trei vizitatori se sprijiniră cu coatele de balustradă în timp ce caii ieșeau pe pistă. Jeremy îi puse mai întâi să meargă la trap, ca să-i relaxeze; în dimineața aceea era răcoare și mușchii cailor pursânge sunt fragili.

– Ai văzut cine este aici? o întrebă Polly pe Clotilde întorcând spre ea un cap pe care fata nu-l recunoscu de la bun început, într-atât de mult o schimba casca de antrenament.

– Da, Phil McQueene; dar cine mai este cu el?

– Eu nu știu cine e. Poate soția lui. Dar celălalt este Jeff Manley, unul dintre cei mai celebri jochei din Statele Unite.

– Am auzit vorbindu-se despre el.

Într-adevăr, Jeff Manley câștigase curse în lumea întreagă – și mai ales la Paris – pentru marii proprietari de cai. Un cal călărit de el mergea sigur la câștig. Pariorii jucau atât pe cal cât și pe călăreț. Ca jocheu, valora o avere și-și merita reputația.

Jeremy prevăzuse pentru dimineața aceea un antrenament fracționat; caii parcurgeau mai întâi distanțe scurte, apoi galopau pe distanțe mai lungi, reveneau la trap, și iarăși porneau în galop.

Când Duke trecu prin fața lui Phil McQueene, acesta făcu un semn cu mâna pentru a atrage atenția Clotildei. Ea căută cu privirea învoirea din partea lui Jeremy ca să poată ieși din grup, și se îndreptă spre Phil zicându-și că Maggy nu avusese încă timp să-i înapoieze cadoul. Cu

siguranță că el nu numai că nu era la curent cu refuzul ei, dar aștepta fără îndoială chiar mulțumiri. Va fi însă dezamăgit în această privință...

– Fă două lungimi pe linia dreaptă de la marginea pădurii, îi ordonă brusc Jeff Manley, fără să-și dea osteneala s-o salute. Doar un dus-întors.

Clotilde, ofensată, vru mai întâi să-i zică vreo două; se abținu la timp și-și aminti că, la Melville House, proprietarii, chiar și jocheii adevărați, aveau multe drepturi. Dacă Manley voia așadar ca ea să facă o cursă, o va face.

Duke se supuse cu plăcere. Mergea suplu, cu ușurință, și Clotilde, fascinată de calul ei, fu cât pe ce să nu audă glasul lui Manley:

– Bine. Mulțumesc.

Ea rămăsese ultima pe pistă. Manley se duse la grajduri, fără îndoială ca să vadă și ceilalți cai.

– Este frumos, nu? zise Phil adresându-se însoțitoarei sale.

Vru să mângâie nările lui Duke, dar calul se retrase repede din fața mâinii care se întindea spre el. Clotilde, neașteptându-se la această reacție, fu cât pe-aci să cadă.

Femeia de lângă Phil izbucni într-un râs proaspăt și fericit.

– Este frumos, într-adevăr, dar nu prea te lasă să te apropii de el.

– Așa este, numai ea reușește s-o facă, recunoscu Phil prezentând-o cu această ocazie pe Clotilde. Domnișoara Lapierre, domnișoara Lobson, Alliette Lobson.

Alliette întinse mâna. Clotilde se aplecă. Curtoazia ar fi impus ca ea să descalece, dar se temea să nu-l sperie pe Duke. De altfel, acesta începu să țopăie și Alliette, înfricoșată, se retrase. Duke se calmă și se întoarse la boxa lui.

Clotilde se întreba ce căuta Jeff Manley la Melville House. Nu exista decât o explicație: curând, Duke va alerga în prima lui cursă și Phil McQueene alesese cel mai bun jocheu din Statele Unite ca să-l încalece.

Se strădui să-și învingă sentimentul de gelozie care o cuprinsese. La urma urmei, ea nu avea decât o licență de amator și nu era calificată. Să antreneze un cal sub comanda lui Jeremy, da, era cu putință, dar să-l încalece într-o cursă... și să câștige, era cu totul altceva. Trebuia să-i intre bine în cap lucrul ăsta.

Coborî de pe cal și-i întinse hățurile lui Abbie. Simțea ațintite asupra ei privirile lui Phil McQueene și Jeff Manley. Se simți stânjenită și dispăru în spatele fântânii celei mari și vechi de lângă boxe, fugind în camera ei. Pentru dimineața aceea, antrenamentele se terminaseră. Bănuia că a doua zi totul va fi altfel. Și o neliniște surdă îi strânse inima.

Capitolul 4

– Vino cu mine!

Phil McQueene ieșea din casa cea mare, cu Maggy venind în urma lui. Mama lui Jeremy, cu brațele atârnând pe lângă corp, părea încurcată. Proprietarul lui Duke se îndreptase direct spre Clotilde, ținând în mână pachetul bijutierului.

– De ce? protestă Clotilde.

– Vreau să-ți vorbesc.

Fata îl urmă pe verandă. Lupta se anunța dificilă.

– De ce mi-ai trimis înapoi asta? atacă el imediat fluturându-i sub nas elicopterul de aur.

– De ce mi l-ai trimis?

– Pentru a-ți mulțumi că l-ai adus înapoi pe Duke.

– Ți-am mai spus de ce am făcut-o.

– Este adevărat. Dar eu puteam totuși să-ți mulțumesc în felul meu.

Phil părea furios, ofensat și descumpănit. Comportamentul Clotildei îl mira. Încăpățânarea ei, felul ei de a-i ține piept, îl descumpăneau total.

– Este pentru prima oară în viața mea când văd o femeie refuzând un cadou de o sută de mii de dolari.

– Ai merita palme, domnule McQueene. Și, hotărât lucru, nu vei înțelege niciodată nimic. Dacă nu mai ai nimic să-mi spui, n-aș vrea să abuzez de timpul dumitale.

– Ai într-adevăr un caracter afurisit!

Clotilde ridică din umeri, dezarmată la rândul ei. Glasul lui Phil se mai îmblânzise și o ușoară licărire juca în ochii lui negri.

– Sunt un țăran grosolan, nu-i așa? Asta crezi despre mine?

– Nicidecum. Dar sunt sigură, în schimb, că te înșeli în privința mea.

– Nu ești decât o europeancă snoabă ca toate celelalte.

Tocmai atunci veneau spre ei Alliette și Jeff Manley însoțiți de Nathan Melville și Jeremy. Jeff părea posomorât. Buzele Alliettei zâmbeau dar frumoșii ei ochi verzi rămâneau de gheață. Alliette era nemulțumită de ceva. Era oare geloasă? Gândul acesta o amuză pe tânăra franțuzoaică.

– Phil, zise Nathan, dacă ești de acord, Duke ar putea alerga pe 29 martie la Lexington.

– Mai sunt doar trei săptămâni până atunci. Păi da, bineînțeles. Tu hotărăști, Nat.

– O. K. În cazul acesta, ne pregătim pentru 29.

– Cine o să-l încalece?

Întrebarea țâșnise de pe buzele Clotildei.

– Va trebui într-adevăr să găsim un jocheu, zise Jeremy.

Clotilde înțelesese. Așadar, Jeff Manley nu-l va încăleca pe Duke în prima lui cursă. Un om cu reputația lui nu pornea în curse de mică importanță, doar dacă ar fi fost obligat printr-un contract special.

– O să vedem asta mâine, zise Phil. Acum, trebuie să plec.

Alliette nu scosese o vorbă. Dar când el își luă la revedere de la întreg grupul, ea uită să-i strângă mâna Clotildei.

Umilită, fata se răzbună imediat.

– Voi fi încântată să te revăd mâine, îi zise ea cu vocea ei cea mai dulce lui Phil McQueene, privindu-l drept în ochi.

Alliette tresări și ripostă:

– Nu prea suntem siguri că vom putea veni mâine.

– Ba da! o întrerupse Phil. Așadar, pe mâine.

Bentley-ul negru se îndepărtă într-un zumzet ușor. Clotilde îl privi plecând. Ce fel de om era oare Phil McQueene? De ce o scotea astfel din sărite? Dar se putea întreba și de ce era ea atât de sensibilă la prezența lui, la atitudinea lui, la cel mai mic gest al lui? Își alungă aceste gânduri ridicând din umeri și vru să urce în camera ei să facă un duș.

Dimineața aproape că trecuse și, dinspre câmpurile de tutun din apropiere, venea căldura amiezii. Caii nechezau

în boxe. Era momentul de tihnă la Melville House. Clotilde se îndreptă spre scara cea mare din lemn vechi, roasă de ani.

– Îi cam faci ochi dulci tipului ăsta!

Vocea lui Jeremy răsună în spatele ei ca o pocnitură de bici. Clotilde se întoarse.

– Te înșeli total.

– Sunt gelos.

– Nimic nu-ți dă dreptul să fii.

– Totuși, ieri ți-a făcut plăcere să mă săruți, nu-i așa? Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Ți-am mai spus ce cred. Și-ți cer chiar acum să încetezi.

– Te temi să nu cazi pradă?

Clotilde își scutură șuvițele brune și ochii ei albaștri străluciră.

– Nu mă tem de nimic. La revedere.

Urcă în fugă scara și, ajunsă în camera ei, se repezi sub duș. Apa fierbinte îi făcu bine. Privindu-și trupul în oglinda cea mare înainte de a-și pune halatul, nu găsi nimic să-și reproșeze. Era seducătoare și senzuală. Alliette n-o plăcea deloc. Ăsta era semn bun. Gelozia americancei o făcu să zâmbească.

*

* *

A doua zi, Clotilde se trezi înainte să se lumineze afară de tot. Pădurile din Silver Oaks străluceau de rouă și iarba fragedă din Kentucky părea mai verde ca oriunde în altă parte.

De la grajduri se auzeau primele înjurături ale îngrijitorilor și primele sforăituri ale cailor. Undeva prin spatele jgheabului cu apă, un câine lătră. Fata se îmbrăcă repede și coborî să bea o ceașcă de cafea. Micul dejun era întotdeauna după antrenament. Se întrebă dacă Phil va veni astăzi. Și cu cine.

El era deja aici, zâmbitor, fără Alliette. Alături de el, Jeff Manley, mai posomorât ca niciodată, îmbrăcat de data asta cu cizme de piele suple și pantaloni de călărie. Ținea în mână o cască veche de antrenament. Se vedea bine că bărbatul venise pregătit să călărească. Și, în dimineața asta, nu exista decât un cal care l-ar fi putut interesa.

Inima Clotildei se strânse. Jeff Manley călare pe Duke, era de la sine înțeles. Unui cal prestigios, un jocheu prestigios. Îi aruncă totuși o privire disperată lui Phil McQueene, dar acesta nu o văzu.

În aceeași clipă sosi și Duke. Abbie mergea în fața lui cu un pas pe care se străduia să-l facă să pară calm. Clotilde îi cunoștea teama de a merge înaintea armăsarului; acesta ar fi fost în stare să-i joace vreo festă. Phil nu avea ochi decât pentru calul său.

– Șase sute cincizeci de mii de dolari, Jeff, îl auzi ea spunându-i lui Manley. Îți dai seama că ai să te așezi pe o grămadă de bani înaltă cât casa.

– Am călărit deja cai mai scumpi decât ăsta, Phil. Nu mă impresionează. Să vedem câți bani face când îl pui la treabă. Nu neapărat suma imensă face din el un campion.

Abbie îi întinse hățurile. Clotilde se apropiase. Îngrijitorul se puse scară pentru jocheul care, apoi, se lăsă să cadă cu siguranță pe spinarea lui Duke. Jeff părea acolo sus foarte mic, ușor, dar competent și dur. Foarte profesionist.

Preț de o clipă, Clotilde îl invidie. El prinse hățurile cu mâna dreaptă și cu stânga luă cravașa. Duke își lăsă urechile pe spate. Știa din instinct că nu trebuia să se aștepte la nimic bun de la acest instrument.

– Ar trebui să lași cravașa, Jeff.

Jeremy tocmai ajunsese, urmat de Nathan călare pe calul său. Jeff le aruncă o privire ursuză și porni la trap spre pădure.

Sosiră și ceilalți cai pentru antrenamentul cotidian. Jeremy îi conduse spre pistă.

– Mai întâi relaxați-vă puțin. În dimineața asta este destul de răcoare; caii au nevoie să se dezmorțească.

Duke apăru după ultima turnantă și venea spre ei. Era un spectacol magnific să vezi acest armăsar negru galopând. Dădea o extraordinară impresie de forță și frumusețe.

Clotilde observă că lui Jeff îi era destul de greu să-l stăpânească. Părea încordat, mai atent decât de obicei, și privea spre picioarele calului, semn de teamă. Trăgea

foarte tare de hățuri. Pe la comisurile gurii lui Duke apăruse un pic de spumă albă. Armăsarul se enerva.

Fata își dădu seama că se va întâmpla ceva. Duke nu-și mai suporta călărețul, va încerca să scape de el. Lui Jeff îi va trebui multă măiestrie ca să reziste.

Omul și calul lui dispărură din nou în pădure. Zgomotul copitelor deveni din ce în ce mai rapid. Jeff îl lansase, îl îndemna la maximum ca să vadă ce poate, ca un bun jocheu ce era.

Plutonul celorlalți cai trecu prin fața lor și Nathan Melville făcu un gest de nemulțumire; o iapă mică roaibă se târa în coada plutonului. Aceasta nu va alerga niciodată repede. Trebuia îndepărtată.

Zgomotul galopului solitar al lui Duke creștea din nou la colțul pădurii. Clotilde nu se înșelase: Jeff îl mâna cu viteză maximă pe tânărul armăsar. Acesta era însă în stare să alerge și mai repede... Subjugată de acest spectacol, ea se aplecă peste balustradă.

– Nu!

Nici nu-și dădu seama că ea urlase așa. Phil sărise peste balustrada de lemn și se repezea spre cal. Duke venea spre ei într-un triplu galop, înspumat, cu coama fluturând, cu ochii înnebuniți. Șaua era goală.

– Duke!

Clotilde strigase din nou. Pentru o clipă, speriat de gestul lui Phil alergând spre el, Duke se oprise brusc, cu un freamăt formidabil al picioarelor din spate. Phil se

aruncase cu curaj spre el, încercând să apuce hățurile care atârnau. Duke însă se cabră și cu o lovitură de picior îl expedie pe om în iarbă și se pregătea să repete figura. Ar fi fost în stare să-l calce în picioare pe Phil McQueene și să-l omoare.

Clotilde se repezi la rândul ei spre armăsar, îi prinse capul și-i acoperi ochii cu mâinile pentru ca el să nu-și mai poată vedea inamicul. Calul o scutură bine dar ea reuși să se țină de el încă un pic, apoi fu și ea aruncată pe jos.

Ceilalți cai sosiseră și ei și acum făcuseră un cerc în jurul armăsarului negru. O liniște apăsătoare și amenințătoare se abătu dintr-o dată peste grupul lor. Phil McQueene se ridică și dădu din cap.

– Mi-ai salvat viața, îi spuse el Clotildei.

Aceasta, încă buimăcită de violența șocului, se ridică la rândul ei, ajutată de Billy. Acesta coborâse de pe propriul lui cal ca să-i vină în ajutor. Îi întinse o mână pe care ea o prinse cu recunoștință.

Primul ei gest fu să se îndrepte spre Duke. Parcă ușurat după atâta violență, acesta păștea liniștit, indiferent de acum la tot ce-l înconjura.

La marginea pădurii apăru o siluetă mică, murdară de pământ. Jeff Manley nu era rănit. Jeremy se îndreptă spre el. Nathan Melville părea supărat că un mare jocheu precum Jeff nu fusese ajutat să se întoarcă la grajduri.

– Să știți că ne-am ocupat de el, domnule Melville, zise Matt. Dar ne-a spus că n-are nimic și că n-are nevoie de nimic.

Cu capul plecat, jocheul se îndrepta spre Duke, continuând să țină cravașa în mână.

– O să-l fac să-i piară pofta de a mai face astfel de glume, bombăni el. O să vedem cine este stăpânul.

Fără să mai aștepte ajutorul cuiva, el sări în șa. Duke făcu pași într-o parte și Jeff se cramponă ca să nu cadă. Numai datorită măiestriei lui reuși să se mențină în șa.

– Nu face asta, te rog!

Jeremy abia o potoli pe Clotilde care voia să intervină.

– Rămâi aici, îi ordonă el aspru. Nu te amesteca. Știi bine că face ceea ce trebuie făcut.

Jeff își înfipse cizmele în scări, apucă hățurile cu o mână furioasă și vru să-l întoarcă pe Duke spre pădure. Acesta însă refuză. Jocheul îl plesni puternic cu cravașa. Duke necheză de durere și de mândrie rănită. Cu cele patru picioare încordate, făcu o serie de salturi care însă nu reușiră să-l trântească pe călăreț.

– Știe să-l stăpânească, zise admirativ Phil.

Nathan Melville scutură din cap. El știa ce urma să se întâmple. Dar nu voia să intervină în această răfuială.

Deodată Duke necheză puternic, se cabră, apoi se culcă pe o parte. Jeff abia avu timp să-și tragă picioarele ca să nu fie strivit de cele șase sute de kilograme ale calului, și să sară într-o parte. Duke se ridică și-l privi sfidător.

– Calul ăsta este nebun, zise Jeff.

Se întoarse spre Phil McQueene și continuă:

– Îmi pare rău, domnule McQueene, dar contractul nostru nu mai este valabil. Am să vă înapoiez banii primiți. Nu mai contați pe mine.

Descumpănit, Phil îl privi pe jocheul de talie internațională. Cele două mii de victorii pe toate hipodroamele din lume îi dădeau o autoritate considerabilă. Era foarte competent. Dar îi era frică.

McQueene se scutură de praf înainte să răspundă. Avea puțin sânge pe obraz, dar nu era rănit. I se adresă mai întâi lui Nathan Melville.

– Ce putem face cu calul ăsta, Nat? Este bun de dus la abator? Un cal de șase sute cincizeci de mii de dolari?

Bătrânul dădu din cap și căzu pe gânduri. Apoi își dădu verdictul:

– Este cel mai valoros cal care a trecut prin aceste grajduri de când tatăl meu a creat baza de antrenament.

– Și atunci, Nat?

Nathan Melville nu răspunse imediat, îndreptându-și calul spre casa cea mare. Un al doilea grup de cai intră pe pista de antrenament. Jeremy își înfundă cascheta pe cap și oftă; el trebuia să-și continue treaba.

Duke reveni la grajduri adus de Abbie. Părea acum calm, ca un cal bătrân pe care-l călăresc copiii, și se lăsa condus fără probleme. Clotilde observă cum ceilalți îngrijitori se dădeau la o parte când armăsarul se apropia.

*
* *

Nathan își abandonă calul, intră în șelărie și-i făcu semn lui Phil McQueene să-l urmeze. Totul aici era întreținut impecabil și mirosea a unsori și piele. Pe jos era ciment, hamurile și pielăria străluceau, pintenii scânteiau. Philip părea impresionat.

– N-am intrat niciodată aici.

Cei doi bărbați erau singuri în încăperea mare și luminoasă. Philip McQueene tăcea, respectând tăcerea lui Nathan. Acesta se întoarse în sfârșit spre el. Clotilde tocmai intrase în boxa lui Duke să se asigure că armăsarul nu era rănit.

– Ei, Nat? întrebă la un moment dat Phil, nerăbdător.

Avea a doua zi o întâlnire de afaceri la Londra și ținea neapărat să prindă *Concorde*-ul la Washington.

– Păi, este un cal bun. Asta e!

– Vei continua să-l antrenezi?

– Dacă dorești să-l lași.

– O.K.

– Bine. Voi continua.

– Dar cine o să-l încalece, Nat? Cine o să-l conducă în cursă?

– Ea.

Pe chipul bătrânului antrenor apăru o umbră de zâmbet. Clotilde ieșise din boxa lui Duke și acum era în curte. Voia să se împace cu Philip și-l pândea. La urma urmei,

gestul lui cu cadoul fusese unul drăguț. Firește, excesiv, stângaci, dar, în felul lui, drăguț. Trebuia să-l privească mai degrabă cu umor. Poate că ea era cea care se înșela, care exagera. Voia să-l facă să înțeleagă asta, dacă nu va putea să i-o spună.

Îi veni în minte chipul Alliettei. Era oare soția lui Philip? N-avea importanță. Nu se gândea să aibă o aventură cu proprietarul lui Duke, oricât de seducător ar fi acesta.

Philip McQueene îl privea pe Nathan cu ochi mari. O femeie să călărească într-o cursă? Alături de bărbați? Împotriva bărbaților? Să participe la curse internaționale? Auzise vag vorbindu-se uneori despre așa ceva, dar întotdeauna asemenea discuții erau însoțite de zâmbete indulgente. Or, antrenorul nu glumea deloc.

Arătă înspre Clotilde care se îndrepta spre casă.

– O să lămurim asta imediat. Cheam-o!

Phil își scoase capul pe ușă.

– Dar crezi că-ți convine? întrebă abrupt Nathan.

– Nu știu. Totuși ea mi-a salvat viața și este în stare să stăpânească un armăsar cu care cel mai bun jocheu din Statele Unite nu poate face nici un tur de antrenament. De ce nu?

– Clotilde! strigă bătrânul.

Fata se opri și-i privi pe cei doi. Ochii ei albaștri străluceau intens și sânii liberi sub bluza de mătase săltau în ritmul liniștit al respirației ei. Se apropie de șelărie mișcând un pic din șolduri.

– Ce aveți cu mine?

Nathan Melville veni mai aproape.

– Ce fel de licență ai tu?

Stupefiată, Clotilde nu știu mai întâi ce să răspundă. Întrezărea atâtea lucruri în cele câteva cuvinte rostite de Nathan încât rămase perplexă. Dar zâmbetul indulgent și privirea lui Phil o liniștiră.

– Am o licență franceză pentru a intra în curse profesioniste, dar este o licență de amator. Nu am statut internațional.

– Eențialul este licența. Se poate aranja. Cred că domnul McQueene are să-ți facă o propunere.

– Da, eu... În fine... iată: vreau să te întreb dacă vrei să-l călărești pe Duke pentru mine.

– Dar... eu îl călăresc aproape în fiecare zi.

Clotilde nu voia să înțeleagă ceea ce voia să-i spună Phil. Era prea mult. Era enorm.

– Nu, nu vorbesc despre asta. Vrei să-l călărești într-o cursă?

– Ar fi extraordianr, Phil. Este probabil cel mai bun cal din lume. Dar, dacă încrederea pe care mi-o acorzi, și cea a domnului Melville mă mișcă, trebuie să vă spun că nu am prea multă experiență. N-am câștigat niciodată decât curse mici în Franța, pe hipodroame de provincie, la Biarritz, la Cannes, chestii de-astea. Am mai câștigat o dată la Saint-Cloud, dar nu era o cursă importantă.

Philip își privi ceasul și o umbră de nerăbdare îi trecu pe frunte.

– Am înțeles. N-are importanță. Am încredere. Acum, scuză-mă. Sunt în întârziere. Iată propunerea mea: începând de acum, ești sub contract cu firma McQueene Inc.; vei primi o sumă de douăzeci de mii de dolari pe an; plus 10% din toate câștigurile la cursă. De acord?

Tulburată, Clotilde căută cu privirea acordul lui Nathan Melville. Acesta însă, imperturbabil, se mulțumi să clipească din ochi, ca și cum tocmai se spusese o glumă bună în fața lui.

– Nat, îl imploră ea, Nat...

– Este un contract bun. În privința licenței, o să aranjăm. Dar va trebui să muncești din greu.

– Așadar, suntem de acord, îl întrerupse Phil McQueene privindu-și ceasul. O să câștigăm toate cursele din lume, Clotilde, începând de astăzi. Duke o să ne aducă o avere, ai să vezi. Și o să facem publicitate: cel mai mare armăsar din lume, călărit de cea mai frumoasă călăreață din lume.

– În cazul ăsta, nu sunt de acord!

El izbucni în râs.

– O să mai vorbim despre asta. Mai sfătuiește-te cu Nat. Am să vă trimit un contract diseară. Și un cec. Puneți-vă pe treabă. Prima cursă e la 29 martie. Mai este puțin timp. La muncă.

Îi strânse mâna lui Nathan Melville și i-o întinse apoi Clotildei. Aceasta i-o strânse la rândul ei; el i-o reținu mai îndelung.

– Pe curând!

Vocea îi era mângâietoare și blândă. În orice altă împrejurare, Clotilde ar fi fost sensibilă. Dar de data asta, ea îl privi drept în ochi și nu-i răspunse.

– Ai grijă de Duke, repetă el.

– Da, domnule McQueene.

– Spune-mi Phil, ce naiba!

– Nu, domnule McQueene, nu-mi permit familiarități cu patronul.

Phil ridică din umeri și plecă fără să mai privească înapoi. Se așeză la volanul Bentley-ului negru și trânti portiera.O siluetă subțirică îmbrăcată în costum de călărie se strecură la rândul ei în mașină: Jeff Manley pleca și el.

Clotilde se sprijini de zidul șelăriei și-și trecu o mână peste frunte.

– Nat, de ce m-ai lăsat să fac asta?

– Așa, răspunse bătrânul antrenor, trebuie să călărească cineva afurisitul ăsta de cal. Numai tu poți să reușești. Așa că ce voiai să fac? Să-l trimit la crescătorie pentru prăsilă?

Își puse cascheta pe ochi, urcă în șaua calului cenușiu și plecă să se alăture grupului de antrenament, lăsând-o pe Clotilde singură cu gândurile ei.

Devenea așadar angajata lui Phil McQueene. Și-și jură să rămână cât mai mult timp. Pentru asta însă îi era interzis să viseze. Un alt vis devenea poate posibil. Dar, de acum, Philip era cel care plătea.

Capitolul 5

Hipodromul din Lexington era rudimentar. Vestiarele lăsau de dorit. Clotilde era singura femeie jocheu. Sosirea ei fu întâmpinată cu o tăcere profundă în încăperea care mirosea a sudoare și săpun prost.

Urmă apoi un hohot de râs; era prea caraghioasă această mică franțuzoaică, frumușică, e adevărat, care venea să concureze alături de bărbați. Se mai văzuseră femei jochei. Robin Smith, cea mai cunoscută dintre ele, era celebră pe întreg teritoriul Statelor Unite.

Pentru o clipă, Clotilde fu îngrozită; cum să se schimbe printre atâția bărbați? Dar Billy și Matt, care fuseseră angajați împreună cu ea să călărească alți cai ai școlii Melville, o luaseră sub protecția lor. Cât ai bate din palme, ei eliberară o mică încăpere.

În sfârșit, Clotilde putea să-și scoată blugii și tenișii, să-și pună pantalonii albi de călărie, cizmele negre și cazaca verde cu roșu a grajdurilor McQueene.

Apoi, străduindu-se să-și stăpânească tracul, se prezentă la cântar, cu șaua sub braț. Din toate părțile țâșneau glumele:

– O adevărată prepeliță, rotunjoară bine...

– Cincizeci și patru de kile, nici n-o să te urnești din loc, puștoaico! O să-ți trebuiască un căruț!

Se auziră și cuvinte mai răutăcioase. Clotilde ajunse la concluzia că jocheii americani erau la fel de grosolani ca și cei francezi.

Ieși din camera jocheilor cu ușurare, se duse la Duke, îi puse șaua în grabă și-l încălecă. Abbie o conduse spre cântarul final, ținând armăsarul de căpăstru.

Phil McQueene și Jeremy o încadrau, fiecare de o parte. Phil nu scotea o vorbă.

În cursul acestor trei săptămâni, relația dintre ei se modificase brusc, ca și cum proprietarul valorosului cal îi acorda jocheului său o deosebită considerație. Își vorbeau totuși destul de puțin. Phil venea mai rar la antrenamente.

– Din cauza afacerilor, zicea el, cu un zâmbet de scuză.

Într-o zi, pe când Clotilde examina copita calului după un antrenament în care acesta lovise cu putere o piatră, Bentley-ul opri lângă ea.

– Este ceva grav?

– Nu. Nu cred.

O privise ciudat, apoi îi spusese.

– Ești frumoasă, Clotilde. Nu ți-am spus-o niciodată. Și poate că nu ți-o voi mai spune vreodată.

Chipul fetei se îmbujorase. Inima îi bătuse nebunește.

– Vrei să cinezi cu mine diseară?

Cu asta, el stricase totul. Ea își ridicase capul și privirea ei o înfruntase direct pe cea a lui Phil.

– În manualul jocheului perfect scrie că n-ai voie să cinezi niciodată cu proprietarul calului.

– Doar în caz de victorie.

– O să mai vorbim atunci.

Asta fusese cu zece zile în urmă. Și acum, deodată, aici, mergând alături de ea, el ridicase capul spre ea.

– Diseară cinăm împreună. La *Brendan.*

Clotilde, concentrată pe cursa care urma, mai întâi nu înțelese. Îi fu greu să-și adune gândurile. Așadar, el nu uitase!

– Nu visa, domnule McQueene.

– O să câștigați, Duke și cu tine. Încearcă să nu mă faci să pierd bani.

– Credeam că proprietarii nu au voie să parieze.

El ridică din umeri și nu-i răspunse imediat. Apoi, cu glasul încărcat de amărăciune, spuse:

– Dar știi bine că eu mă gândesc numai la bani, nu-i așa?

Clotilde însă nu-l mai asculta. Aplecată spre Jeremy, care-i vorbea acum, acorda toată atenția sfaturilor tânărului antrenor.

– Ține-l până la jumătatea cursei. Nu are importanță pe ce loc ești. În dreptul cabanei aceleia albe, dă-i drumul puțin. Nu prea mult. Plasează-te. Atenție să nu fii împinsă. Înainte de ultimul viraj, treci pe coardă, sau rămâi pe mijloc, dar să fii în frunte. După aceea...

Cu privirea pierdută spre mulțimea care parcă se clătina în fața ochilor ei, Clotilde se străduia să înregistreze tot. Zadarnic. Nu se putea gândi decât la bariera metalică în spatele căreia va trebui să se alinieze, fiecare cal la locul lui. Îi va fi destul de greu. Armăsarul năvalnic nu va putea probabil să fie niciodată disciplinat ca ceilalți.

– Ea este singura în stare să-l stăpânească, spusese Nathan Melville.

Clotilde își auzi numele urlat de bookmakeri, printre ceilalți participanți la cursă.

– Avem cotă 3 la 1, zise Phil. Este o cotă bună. O să facem o avere.

Deodată, alături de proprietar, apăru părul castaniu al Alliettei. Nu aruncă nici o privire spre Duke sau spre călăreața acestuia. Zise doar: „Hey, darling", îl luă de braț pe Phil și începu să meargă alături de el. Acesta se desprinse de ea cu un gest brusc.

Furioasă, Clotilde avusese un violent impuls de a plesni frumosul chip cu cravașa.

– Fii atentă la roibul acela mare, de acolo, din fața ta, o sfătui Jeremy. Jocheul lui, Slim Manson, este o brută. Și nu uita să...

Fata auzea ca prin vis sfaturile lui Jeremy. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă i-ar trage o cravașă Alliettei care continua să meargă alături de Phil. Apăsă un pic flancul drept al lui Duke. Calul reacționă imediat, făcu o mișcare bruscă spre stânga, apoi îi împinse pe McQueene și pe femeie.

Alliette se împiedică și țipă. Philip încercă s-o prindă, dar nu reuși și aceasta căzu. Când se ridică, rochia ei era toată neagră.

– Ce brută, Duke ăsta!

Clotilde se strădui să facă o mutră compătimitoare și se scuză; luă apoi hățurile din mâna lui Abbie și îndreptă armăsarul spre pistă unde ceilalți concurenți se încălzeau deja. O auzi pe Alliette bombănind și râse cu gura până la urechi. Rivala ei va petrece o după-amiază foarte neplăcută.

Îl lăsă pe Duke să pornească în galop și trecu prin fața tribunelor, aplecată peste gâtul lui. Din mulțime se auzi un murmur lung: „Priviți-o pe franțuzoaică!".

Duke, deloc intimidat de prima lui ieșire în public, galopa suplu, făcând să-i fie admirată forța și frumusețea.

Clotilde se simțea eliberată. Era pregătită. La urma urmei, mai participase la curse pe hipodromuri. Chiar dacă nu mai călărise vreodată un cal ca acesta. Îi veni greu să-l facă s-o asculte. Armăsarul refuză mai întâi să se alinieze alături de ceilalți, se cabră în fața barierei metalice, se învârti, vru să fugă. Clotilde îl controla cu greutate, străduindu-se să pară calmă sub privirile ironice ale celorlalți concurenți.

Se dădu startul. Duke porni ca un nebun. Clotilde își aminti de sfaturile lui Jeremy: „Rămâi mai întâi în pluton, apoi pornește..." Dar armăsarul era deja în frunte. Ea îl ținu, străduindu-se încă o dată să-l calmeze. Dar calul alerga cu atâta ușurință încât ea îl lăsă în voie.

Ceilalți paisprezece cai ajunseră în dreptul ei într-un vuiet enorm. Duke tresări și vru să scape din înghesuială. Încă o dată, ea îl ținu; devenea din ce în ce mai greu s-o facă.

Auzi lângă ea gâfâieli, apoi apărură chipurile crispate ale călăreților. Țâșnind din pluton ca un diavol, Slim Manson ajunsese aproape în dreptul ei.

– La o parte! urlă el.

În jurul tinerei franțuzoaice se auzea acum un murmur confuz și brutal, îi ajungeau la urechi înjurăturile celorlalți jochei.

Nu vru să-i cedeze lui Slim Manson. Îl văzu ridicând cravașa, gata să-l lovească pe Duke. Scoase un țipăt, își aruncă mâinile înainte, slăbind hățurile și lăsându-i toată libertatea calului.

Duke făcu un salt fantastic. Din zece fuleruri, plutonul fu lăsat mult în urmă. Un vuiet se înălță din mulțime, deveni strigăt, rostogolindu-se peste peluze și peste miile de mașini parcate lângă hipodrom.

– Duke! Duke!

Armăsarul dădea tot ce putea și ajunse la ultima turnantă din fața tribunelor. Clotilde se străduia să-l mențină în linie dreaptă. Cu brațele însoțind în același ritm mișcările calului, alerga cu șaizeci de kilometri pe oră spre victorie.

– Haide, frumosul meu, haide! Trebuie să ajungi acolo! Va fi foarte bine!

Mulțimea se ridicase în picioare și acum urla. Ea se întoarse să privească în urmă. În spatele ei, atacând acum turnanta, sosea o cazacă roșu cu alb. Dar Slim Manson era departe. Ceilalți cai, și mai departe.

Atunci, pentru a aprecia într-adevăr capacitatea armăsarului, Clotilde îi ceru un ultim efort, îi strigă numele și își strânse gambele pe flancurile lui. Calul acceleră și mai mult și, când trecu linia de sosire, cu coama lui lungă fluturând în vânt, în plin efort, Clotilde știu că el va câștiga, că va putea câștiga de acum toate cursele din lume.

Soseau și ceilalți concurenți în urma ei, oprindu-se la capătul pistei. Jocheii își îndreptau spatele, își dădeau mâinile, epuizați. Cei mai mulți dintre cai, înspumați și uzi de sudoare, se întorceau la cântar într-un trap ușor. Pielea neagră a lui Duke abia dacă era umedă. Ca după un bun antrenament.

Abbie se repezi, apucă hățurile, îmbrățișă calul, aproape că plângea. Apoi, apăru Jeremy, livid de emoție.

– N-am văzut niciodată un cal alergând astfel, zise el cu o voce gâtuită. Bravo! Chiar dacă nu te-ai ținut de sfaturile mele, adăugă el repede.

Clotilde îl căută din ochi pe Phil McQueene. Nu-l zări prin mulțimea ce se înghesuia în jurul lui Duke, încercând să se apropie de animal, să vorbească cu jocheul lui.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva!

Președintele societății de călărie venea la rândul lui spre Clotilde, îi întinse o mână grăsuță și fu cât pe ce s-o

tragă jos de pe cal. Fata, epuizată, îi răspunse vag. Duke sări un pic într-o parte și se cabră. Mulțimea se îndepărtă, speriată. Clotilde luă din nou hățurile din mâna lui Abbie.

Duke necheza, se zbătea chiar sub mâna fetei care se întreba ce naiba îl apucase. Apoi, se calmă brusc și se întoarse spre cântar cu pași măsurați.

Clotilde descălecă, complet istovită de efortul intens al cursei. Se întreba cum făceau ceilalți jochei să călărească de două sau de trei ori în cursul unei reuniuni.

Phil McQueene apăru, radios. În spatele lui, un bărbat gras cu fața stacojie flutura un cec.

– Un milion de dolari, domnule McQueene. Un milion de dolari!

Dar Phil scutura din cap, indiferent la propunerea bărbatului.

– Este al treilea care vrea să-l cumpere pe Duke, îi explică el zâmbind. I-a crescut al naibii de mult cota. Un tip din Chicago voia chiar să cumpere și jocheul împreună cu calul.

Clotilde se întunecă. Phil observă și ridică mâna ca să-și ceară iertare.

– Scuză-mă! Știu. Iarăși vorbesc despre bani. Dar ce vrei, așa sunt eu făcut!

Se apropie de fată care încă purta cazaca verde cu roșu dar își scosese cascheta, eliberându-și părul brun.

– Îți mulțumesc. Ai făcut o cursă bună. Eu nu prea mă pricep, dar știu că ăsta este un cal formidabil și că tu ești un jocheu formidabil.

– Asta o să-ți aducă bani mulți, nu-i așa?

Phil McQueene nu-i răspunse. O luă pe fată în brațe și o sărută pe amândoi obrajii. Dar înainte să-i dea drumul, îi șopti la ureche:

– Nu uita că diseară cinăm împreună. Trebuie să sărbătorim victoria.

Încă buimăcită, Clotilde încuviință mecanic. Era nerăbdătoare să meargă să se schimbe, să facă un duș, să-și pună iarăși blugii și tenișii și să se ducă să-l vadă pe Duke.

Matt și Billy o așteptau în camera jocheilor. Ei rămăseseră în ținută de călărie pentru că alergau din nou în cursa a cincea. Când intră Clotilde, ei aplaudară. Ceilalți jochei ridicară capetele, zâmbind aproape fără voia lor în fața frumuseții fetei și aplaudară cu sportivitate la rândul lor. Slim Manson se abținu s-o facă.

– M-ai împiedicat să trec. Am să depun o reclamație, bombăni el.

Clotilde ridică din umeri. N-o interesa indispoziția lui. Se retrase în cămăruța ei și se schimbă în grabă, neîndrăznind să se ducă singură la dușuri. O să facă un duș mai târziu.

Jeremy intră în camera jocheilor, salutat cu deferență de mai mulți călăreți, plini de speranță la gândul că ar putea fi remarcați de tânărul antrenor de la Melville House.

– Tata te așteaptă, îi zise el Clotildei.

O luă de braț și o conduse spre tribuna proprietarilor. În tribunele de lemn fusese instalat un bar improvizat. Și

aici mulțimea se înghesuia, se pregăteau următoarele pariuri, interesul fiind îndreptat spre viitoarele curse.

Nathan bea o Cola. Abia schiță un zâmbet când apăru Clotilde. Cu cascheta lui nelipsită pe cap, era îmbrăcat într-o haină de tweed gri.

– Va trebui să înveți să alergi, zise el. Ai avut noroc să te afli pe un cal ca acesta. În pluton, n-ai fost prea strălucită, zic eu.

Ofensată, Clotilde vru să-i răspundă. Dar o licărire din ochii bătrânului antrenor o împiedică s-o facă.

– Va trebui să înveți să alergi dacă vei călări și un alt cal decât Duke. Deocamdată, ești sub contract exclusiv cu Phil McQueene. Deci vei continua așa. Cel puțin, cu Duke pare să meargă.

– Crezi că am alergat prost?

– Nu mai are importanță. Ai câștigat. Duke nici măcar nu este obosit. Trebuie să alerge pe distanțe mai lungi. Și voi doi vă înțelegeți bine. Asta este esențial când lucrezi cu un cal.

Nathan Melville se întrerupse ca să-i salute pe doi prieteni de-ai lui, tot antrenori, care-l felicitară pentru caii pe care-i avea în curse și mai ales pentru marele armăsar negru.

– Și apoi, zise unul dintre ei, micuța ta franțuzoaică se pricepe să conducă un cal! Unde ai găsit minunăția asta de fată?

Melville se încruntă. Clotilde își stăpâni un zâmbet. Cei doi bărbați își băură berea și plecară. Clopotul anunța startul într-o nouă cursă. Jeremy plecă și el din bar.

– Trebuie să mă duc să-l văd alergând pe Manitoba Wind. Are șanse. De fapt, Clotilde, voiam să-ți spun că te invit la cină diseară împreună cu McQueene și cu prietena lui. Vom sărbători victoria ta. De acord?

Fără să mai aștepte răspunsul fetei, el plecă cu mersul lui nonșalant, cu părul fluturând, cu ochii mai albaștri ca niciodată, cu un zâmbet cuceritor pe buze.

– S-ar zice că ține mult la tine, aruncă într-o doară Nathan Melville. Nu l-am văzut niciodată atât de politicos cu o doamnă.

Clotilde zâmbi crispat, preocupată dintr-o dată de această dublă și redutabilă invitație. Bătrânul antrenor se înșelă asupra reacției ei.

– Poate că n-ar fi trebuit să spun asta. Eu nu mă prea pricep la astfel de chestii. În afară de cai, eu...

Fata, emoționată de amabilitatea întristată a lui Nathan, se ridică și-l sărută pe amândoi obrajii. Bătrânul roși.

– Ciudată relație între jocheu și antrenor, frumoasa mea. Am să-i spun tatălui tău că ești foarte... drăguță.

*

* *

Duke refuză să urce în furgonul care trebuia să-l ducă din nou la Melville House. Fremătând de enervare, cu capul sus, cu nările în vânt, armăsarul se opunea cu toată energia.

Clotilde se apropie, îl mângâie pe gât, urcă în furgon și-l chemă. Duke întinse un cap bănuitor, necheză de mai multe ori, și până la urmă cedă fără tragere de inimă.

Când coborî din furgon, Clotilde se lovi de Philip McQueene, preocupat și vesel în același timp.

– Am impresia că diseară nu vom fi singuri, zise el cu o grimasă înciudată. O să cinăm, în patru, dar nu-i nimic. Jeremy ne-a cam întins o capcană, nu-i așa?

– Nu știu. Nici măcar nu mi-a cerut părerea. De altfel, eu nici n-am acceptat de fapt!

– Mi-a spus că ești de acord.

Zadarnică discuție. O întrebare o preocupa totuși pe Clotilde.

– Mă tem că... prietena ta nu va fi deloc de acord să mă vadă.

Phil izbucni în râs. Dar ochii îi rămâneau reci.

– Nu-ți face griji. Totul va fi bine.

Se apropie de fată și coborî vocea.

– Îmi doresc într-adevăr să putem ieși într-o seară împreună liniștiți. Știu că mă consideri un pic ca pe un țăran din Kentucky. Dar te asigur, nu sunt așa. Și, orice ai crede, în viața mea nu contează doar banii.

Mișcată de tonul și sinceritatea lui Philip, Clotilde își puse instinctiv mâna pe umărul lui. Această atingere o tulbură.

– Nu te acuz de nimic, Phil.

– Am o dorință nebună să te sărut. Acum. Pentru felul în care mi-ai spus asta. Dar un sărut blând. Să nu mă pălmuiești.

Clotilde izbucni în râs.

– Nu te-aș fi pălmuit, Phil McQueene. Poate chiar... m-aș fi bucurat să mă săruți... în felul în care ai spus.

Cei doi tineri se îmbrățișară și rămaseră nemișcați în mijlocul mulțimii care se repezea acum spre bariere. Începutul cursei era aproape.

Bookmakerii se cramponau de binoclurile lor; se jucau averi mari la curse! Spectatorii vuiau. Un cal necunoscut alerga repede, amenințând favoritul. Mai rămâneau de străbătut câteva zeci de metri.

Dar Phil și Clotilde rămăseseră față-n față, indiferenți la hărmălaia din jurul lor. Se petrecea ceva și ei erau conștienți de asta. Era ceva subtil, nedefinit, tandrețea se transforma în dorință și dorința în dragoste; totul parcă se clătina, nimic nu mai era real. Ochii lor își vorbeau parcă despre eternitate și iubire, și parcă spuneau: „Sunt al tău, sunt a ta, iubește-mă". Dar nu puteau rosti asta în cuvinte, pentru că primul care ar fi vorbit ar fi rupt vraja. Știau amândoi asta. Și mai știau de asemenea că, de acum, își aparțineau unul altuia.

*

* *

Când motorul camionului demară, Duke necheză în furgonul lui. Sparse panoul din spate cu o lovitură de picior violentă.

– Dolarii mei se enervează, zise Philip, ironic.

– Lasă-ți dolarii în pace! Și lasă și calul în pace!

– Apropo de dolari...

– Să nu mai vorbim.

Ca un versat om de afaceri ce era, își duse mâna la buzunar ca să plătească prima de victorie pe care orice proprietar o dădea jocheului său. Uitând parcă tot ceea ce se întâmplase, se pregătea să pună totul la punct.

– Scuză-mă!

Brusc, își dăduse seama că făcuse o gafă. Apoi spuse:

– Ar trebui să potolești calul ăsta afurisit. Altfel va dărâma complet furgonul, dacă va continua așa.

– Da, domnule.

Ea îi întoarse spatele și plecă, dreaptă, plină de demnitate, spre camionul galben în interiorul căruia Duke își făcea de cap.

– Clotilde! strigă McQueene. Clotilde!

Dar ea deschise ușa furgonului și se dădu la o parte ca să nu încaseze vreo lovitură în cazul în care Duke n-ar fi recunoscut-o imediat.

Philip o prinse de braț, o trase spre el și o obligă să-l privească în față. Pe obrajii fetei se rostogoleau două lacrimi pe care ea nici nu se gândi să și le ascundă. Tulburat, el vru s-o cuprindă în brațe, dar ea se retrase un pas și se întoarse.

El ezită o clipă neștiind ce să facă, apoi plecă spre tribune. Tocmai stricase un lucru foarte important. Se întrebă dacă Clotilde va mai veni diseară la cină. Cu siguranță că va refuza. Și el merita asta.

Capitolul 6

Alliette se îmbrăcase la patru ace, și Clotilde avu un ușor sentiment de invidie; niciodată ea nu va putea să fie atât de frumoasă, atât de atrăgătoare ca tânăra americancă. Cum putea Phil McQueene să-i facă ei curte când în viața lui exista o asemenea femeie?

În comparație cu rochia din mătase naturală, croită evident de un creator european de modă, rochia roșie a Clotildei, care-i punea în valoare talia și se oprea la genunchi, părea foarte ieftină. Și pantofii i se părură fetei de-a dreptul triști în comparație cu ai Alliettei.

La *Brendan* era foarte plăcut. Jeremy pregătise bine lucrurile. Cel mai bun restaurant din Louisville era aproape în întregime consacrat invitaților săi; mesele erau acoperite cu fețe de masă fine și albe și cu argintărie veche.

Când Clotilde intră în încăpere, șeful de sală se repezi, îndatoritor, spre ea.

– Suntem fericiți să avem o franțuzoaică printre noi, domnișoară Lapierre. Și mai ales s-o vedem câștigând în Kentucky.

– Și dumneata ești francez, nu-i așa?

– Ei da, din Lyon. Sunt aici de douăzeci și doi de ani.

Jeremy continua s-o țină de braț cu un aer triumfător.

– Ați făcut o frumoasă alegere, domnule Melville, continuă șeful de sală, vrând să fie amabil cu un vechi client.

Clotilde își retrase brațul cu un gest brusc și Jeremy roși sub bronzul său.

– N-am ales nimic. Este ca o mânză sălbatică, să știi, trebui el să recunoască cu părere de rău.

Phil McQueene venea spre ei, cu brațele deschise, o înlănțui pe Clotilde și vru s-o sărute. La început reticentă, fata surprinse privirea furioasă a Alliettei; atunci, se lăsă în brațele lui Phil și-i întinse obrazul. Alliette își întoarse capul și se prefăcu că privește în altă parte.

– Iată-l pe cel mai bun jocheu din Statele Unite, proclamă Phil ridicând brațul fetei ca unui boxeur învingător. Și curând cel mai bun din lume. Împreună, firește, cu cel mai bun cal din lume.

Clotilde protestă.

– Nathan Melville spune că eu alerg ca o cizmă.

– Pun pariu pe cincizeci de mii de dolari că armăsarul meu îl bate pe al vostru oricând, oriunde, pe orice distanță.

Conversațiile se întrerupseră și Phil McQueene, care ținea în mână un pahar cu Martini, făcu la fel ca și ceilalți

invitați: își îndreptă privirea spre o masă din colț unde un bărbat încă tânăr, distins, îmbrăcat într-un costum de flanel bine croit, se lăsase un pic pe speteaza scaunului. Era însoțit de o femeie frumoasă dar cu o înfățișare tristă.

Phil McQueene își termină băutura înainte să răspundă. O consultă din ochi pe Clotilde. Instinctul o îndemna pe fată să nu se amestece într-o poveste atât de nesăbuită, să rămână deoparte. Într-o înfruntare de acest gen, ea avea de pierdut totul și nimic de câștigat. Se surprinse însă ridicând paharul spre Phil, în același timp zâmbindu-i. Era limpede. Phil înțelese și-i zâmbi la rândul lui.

– Cine ești dumneata, domnule?

Bărbatul împinse scaunul și se ridică, cu statura lui înaltă și suplă.

– Mă numesc Steve Laughton. Lucrez în petrol, la Dallas. Mă interesează caii. L-am văzut azi după-amiază alergând pe armăsarul dumitale, călărit de domnișoara. E un cal frumos. Un mare cal, valoros. Cred totuși că eu am unul mai bun; se numește Goodwill. Îți propun un pariu. O.K.?

– Dacă antrenorul lui Duke este de acord, sunt și eu, răspunse Phil întorcându-se spre Jeremy.

Acesta ezită. A-l lansa pe Duke într-o probă brutală, chiar dacă aceasta nu era decât un „duel", însemna un mare risc. Putea să plătească scump efortul colosal pe care

ar urma să-l depună atunci, în momentul marilor curse în care s-ar fi înscris ulterior în Statele Unite sau oriunde în altă parte.

– Cu condiția ca distanța să nu depășească două mii de metri, încuviință până la urmă Jeremy, din vârful buzelor.

– Fie pentru două mii de metri, consimți Steve Laughton. Când veți vrea voi. Eu vă propun să fie la Lexington, pentru că voi sunteți de acolo. Mie nu-mi va fi greu să-l aduc pe Goodwill în timp util.

– Îți convine pe 12 aprilie? întrebă Jeremy.

– Perfect. Pe 12 aprilie, la ora cincisprezece, pe hipodromul din Lexington, două mii de metri, cincizeci de mii de dolari învingătorului. Goodwill contra Duke. În ziua aceea, nu va fi decât cursa asta.

– Cu o singură condiție, totuși, interveni Phil McQueene. Nu doresc să se facă publicitate acestei afaceri. Rămâne între noi. Nici un cuvânt ziariștilor, nici un anunț în oraș aici sau în altă parte.

Clotilde încuviință din cap. Aprecia ideea lui Phil.

– Fie, fu de acord Steve Laughton. Dar s-ar putea totuși să se afle. Eu n-am să fac nimic în acest sens, este tot ce vă pot promite.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Jeremy comandă încă un rând de cocteiluri. Îi propuse și lui Steve Laughton să li se alăture dar acesta refuză și se așeză din nou liniștit lângă însoțitoarea lui.

– Ești țicnită că ai acceptat așa ceva îi spuse Jeremy Clotildei. Ce te-a apucat?

– Duke este cel mai bun cal din lume. Și eu am de încheiat niște socoteli cu tatăl tău. Aș vrea să-i arăt că știu totuși să călăresc într-o cursă. Oricât respect aș avea pentru el!

Jeremy ridică din umeri și întoarse capul.

– Ești încăpățânată ca un catâr. Și nici nu este sigur că Duke va câștiga. Va trebui să mă informez și eu despre acest Goodwill. N-am auzit niciodată nimic despre el.

Cina fu veselă și rafinată. Clotilde avu parte de toate onorurile, fiind tratată ca regina serii. Trebui să povestească de zece ori cum vrusese Slim Manson să-l cravașeze pe Duke, cum se comportase atunci armăsarul. Se feri însă să mărturisească faptul că ea nu mai putuse deloc să-l controleze și că, de fapt, Nathan Melville avea pe de-a-ntregul dreptate: nu știa să conducă într-o cursă. Dar cine ar fi putut să-l călărească pe Duke?

Era așezată la masă între Jeremy și Phil. Foarte stânjenită, simți cum Jeremy îi făcea semne cu piciorul pe sub masă. Încurcată, își îndreptă piciorul, dar el reîncepu puțin mai târziu. Atunci Clotilde își ridică ușor piciorul și, furioasă, își înfipse tocul în pantoful antrenorului. Acesta nu-și putu stăpâni o exclamație.

– Ce este? întrebă Clotilde. Te-ai înecat cu mâncarea?

Jeremy o fulgeră cu privirea. Ochii albaștri machiați cu grijă ai fetei străluceau însă limpezi și veseli. Își bătea joc de el.

– Ai să mi-o plătești, bombăni el mai târziu aplecându-se spre ea.

*
* *

După cină, Clotilde ieși singură în grădină. Avea senzația că băuse prea multe cocteiluri și prea mult vin californian. I se cam învârtea capul.

Curând, apăru Alliette. Tânăra americancă veni direct spre banca de care se sprijinise Clotilde, bijuteriile ei scânteind în noapte. Era foarte frumoasă și Clotilde se întrebă din nou cum putea un bărbat să fie atât de nebun și să neglijeze o femeie atât de frumoasă, atât de atrăgătoare, atât de desăvârșită.

– Vreau să-ți vorbesc.

– Ei bine, vorbește, suntem singure.

Alliette își privi o clipă vârful pantofilor fini, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele și le-ar fi pregătit cu grijă.

– Contrar a ceea ce se pare că gândești dumneata, eu nu-ți sunt dușman, Clotilde. Dar... am venit să-ți spun că aș putea să-ți devin. Și atunci voi fi neînduplecată.

– Pentru cineva care se vrea prietena mea – sau aproape – îmi pari destul de aspră. Pe de altă parte, nu ai nici un motiv să-mi fii „dușman", cum zici dumneata. Să limpezim lucrurile, pentru că se pare că așa îți place. Între mine și Philip McQueene nu este nimic și nici n-a fost.

– Poți să-mi juri cu aceeași convingere că nici nu va fi niciodată nimic?

Vocea Alliettei se frânse. Armura cu care se blindase nu era destul de solidă. Se vedea bine că fata era geloasă și se temea pentru dragostea ei. Clotilde ar fi putut foarte bine să înfrunte furia Alliettei, dar slăbiciunea ei o dezarma. Simțindu-se încurcată la rândul ei, scutură din cap.

– Nimeni nu știe niciodată ce se petrece în inima unui bărbat sau a unei femei, Alliette, nimeni. Iar eu, mai puțin ca oricine. Ții mult la el, nu-i așa?

Alliette înclină capul și închise ochii.

– Să știi că-ți face curte. Îmi vorbește despre tine. Victoria ta l-a înnebunit. De ore întregi, nu încetează să-mi spună că ești persoana cea mai extraordinară pe care a văzut-o vreodată. Îl fascinezi pur și simplu.

– Știi bine că eu n-am nici o vină și că nu l-am încurajat cu nimic.

Clotilde știa că minte. Pasiunea stăpânită cu greu care se trezise în ea de curând, curentul acela brutal între trupurile lor crispate de dorință îi amintea că minte. Nu putea însă să-i spună Alliettei. Abia de îndrăznea să și-o mărturisească sieși, în adâncul sufletului.

– Ești drăguță să-mi spui asta, zise deodată Alliette, înșelată de aparențe.

Tânăra franțuzoaică o fixă cu privirea și Alliette se tulbură sub licăririle ochilor albaștri.

– Te înșeli, reluă Clotilde. Nu sunt drăguță cu tine. Nu sunt mai bună decât altele.

– Așadar, aveam dreptate.

– Nu.

– Nu mai înțeleg.

– Hei, fetelor, ce faceți aici amândouă trăncănind? Pun pariu că vorbeați despre țoale.

Jeremy se afla în fața lor, înalt, cu un zâmbet larg pe buze. Se aplecă și o prinse pe Clotilde de talie cu un gest natural și nepăsător. Ea vru să se îndepărteze, dar el o ținu astfel, sub privirea ironică a Alliettei.

Clotilde nu îndrăzni să insiste să scape și, ca să salveze oarecum situația, începu să râdă.

– Așa este, vorbeam despre țoale!

– Sau poate ne bârfeați pe noi, bieții bărbați! Tot timpul faceți asta.

– S-ar putea.

Clotilde reuși să scape din mâna lui Jeremy. Dar el o prinse din nou imediat în brațe, cu un aer autoritar, hotărât și stăpân pe situație. Cu buzele subțiate, cu privirea aspră, o ținea pe Clotilde lipită de el și nu era dispus să-i dea drumul.

– Nu te simți bine cu mine?

– Dă-mi drumul, te rog.

– Atunci, sărută-mă!

Alliette se îndepărtase, dar Phil McQueene și alți invitați se apropiaseră de ei. Clotilde spera că un sărut inocent va fi de ajuns ca să-l îndepărteze pe Jeremy. Acesta băuse, și ea simți asta după respirația lui. Nu trebuia să-l facă de râs în fața invitaților.

Îi prinse bărbia fetei în palme și se strădui să-i întoarcă chipul frumos încadrat de șuvițele brune spre el. Clotilde rezista însă în tăcere, încercând chiar să zâmbească. Cei care-i priveau discret puteau astfel să creadă că este vorba de o mică ceartă între îndrăgostiți.

Dar buzele lui Jeremy le zdrobiră pur și simplu pe ale ei rănind-o. În același timp, îi mângâia cu ardoare umerii. Jeremy nu mai ținea cont de nimic, uitase de cei care-i înconjurau.

Clotilde se simțea rău; mâinile lui aspre o răneau și orgoliul ei suferea la fel de mult ca și trupul. Nu suporta să se dea astfel în spectacol în fața străinilor, însă nu voia să lase impresia că Jeremy avea drepturi asupra ei. Nu în fața lui Phil. Nu în fața Alliettei.

Se aplecă brusc spre spate, scăpând o clipă din îmbrățișarea brutală a antrenorului.

– Te rog, dă-mi drumul, Jeremy, te rog.

– Sărută-mă.

Clotilde încercă din nou să se desprindă. De data aceasta, nu-i mai păsa de aparențe. Era furioasă. Jeremy își puse o mână pe ceafa ei și-i trase capul spre el.

Cu o răsucire brutală, fata scăpă și-i trase o palmă cu toată puterea. Aceasta răsună pur și simplu în extraordinara liniște care se lăsase printre spectatorii la scenă. Jeremy o privi, stupefiat.

– Este nebună, scrâșni el. Ce te-a apucat? Nu poți să spui că nu-ți plăcea, i se adresă el, aproape strigând.

Se străduia să glumească, dar vocea îi era aspră și dură.

– Vino, reluă el. Doar n-o să ne supărăm dintr-atât.

Întinse din nou mâinile spre ea încercând s-o prindă iarăși în brațe. În spatele lui, se auzi însă o voce spunându-i pe un ton sec:

– Ajunge, Jeremy.

Phil McQueene se afla alături de ei. Buzele îi erau zâmbitoare, dar ochii erau ca două pietre negre strălucitoare care abia își reținеau o furie gata să explodeze.

– Aici nu ești tu patronul, McQueene. Paralele tale nu-ți dau chiar toate drepturile. Nu te amesteca! Ocupă-te de Alliette a ta și pe noi lasă-ne în pace.

Ignorându-l în mod deliberat pe proprietarul lui Duke, o prinse pe Clotilde de mână înainte ca ea să aibă timp să reacționeze și o conduse spre restaurant. Începuse să se facă răcoare și fata se înfioră ușor, atât de frig cât și de teamă.

McQueene însă nu suportase ofensa. Din doi pași repezi, îi ajunse din urmă și se înfipse în fața lui Jeremy.

– Dă-i drumul imediat!

– Du-te naibii, Philip McQueene! Mă plictisești și așa destul când vii și te învârtești pe acolo în timpul antrenamentelor afurisitului tău de cal. Hai, întinde-o!

Mâna i se crispase pe brațul Clotildei pe care, involuntar, îl răsucea. Aceasta strigă de durere. Nici nu văzu când pumnul lui Philip îl lovi fulgerător pe Jeremy în față.

Bărbatul înalt și blond se clătină, se agăță de o balustradă, surprins, și se prăbuși buimăcit în iarbă.

– Ești nebun!

Clotilde se repezi spre Jeremy, neliniștită, îl lovi cu palmele pe obraz ca să-l trezească.

– N-o să-mi spui acum totuși că-i plângi de milă tipului ăsta, nu? bombăni Phil McQueene. Te-am scăpat de el, și dacă ar trebui s-o fac din nou, aș face-o. Așa că, nu-l mai jeli. Dimpotrivă, ar trebui să-mi mulțumești.

Fata se ridică. Jeremy își puse un genunchi pe pământ și-și scutură capul.

– Mulțumesc, domnule McQueene. Ești cel mai mare, cel mai puternic, cel mai bogat, cel mai generos. Asta voiai să auzi? Iată, am făcut-o, zise Clotilde.

– Hotărât lucru, n-am să înțeleg niciodată femeile, mormăi Philip, furios pe răspunsul tinerei franțuzoaice.

– S-ar zice că am fost lovit zdravăn, nu?

Jeremy se ridică în picioare, îl privi pe McQueene care acum se îndepărta, și în ochii lui se putea citi o oarecare admirație.

– Pentru un bărbat atât de slab, este al naibii de puternic. Bine, de acord... de acord...

Întinse mâna spre Clotilde.

– Iartă-mă, Clotilde. Cred că am băut cam mult ca să sărbătoresc victoria ta și a lui Duke. Așa că, tot vina ta este, continuă el străduindu-se să râdă.

– Să nu mai vorbim despre asta, îl întrerupse ea.

Cu doar câteva cuvinte, el îi recăpătase stima. Firește, de acum se va feri de el, dar bărbații care-și recunosc

greșelile sunt destul de rari, ea știa asta. Jeremy avusese curajul să și-o recunoască. Se întreba în același timp însă de unde găsise Philip McQueene atâta forță ca să-l lovească pe Jeremy. Când îl lovise pe acesta, păruse foarte furios. Din gelozie, oare? Poate că Alliette avea dreptate, și Clotilde își simți inima bătând mai repede.

Poate că era pe cale să cucerească inima unui bărbat, dar ea știa că de acum acesta îi va aparține doar ei și nu aceleia care și-l revendica. Alliette pierduse, Clotilde știa asta, și ieșirea ei de adineauri, amenințările ei, fuseseră ultimele atuuri aruncate în joc. Își tăiase orice posibilitate de retragere onorabilă.

*

* *

Când Clotilde intră din nou în restaurant, se duse mai întâi să-și refacă machiajul și să-și ia șalul. Îi era frig. Ziua fusese lungă și furtunoasă. Auzise o dată spunându-se că o cursă de trei minute era la fel de dură pentru organism și pentru nervi ca o alergare pe o mie de metri a unui atlet.

Phil și Jeremy pălăvrăgeau la bar ca niște vechi prieteni, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic în grădină...

– Alliette a plecat, zise Phil. M-a rugat s-o scuz față de tine, dragul meu jocheu, îi spuse el Clotildei. Și mi-a mai spus că-ți dorește să câștigi întotdeauna, oricând, ori-

unde, în afara unui singur domeniu. Nu înțeleg eu prea bine ce a vrut să spună, dar îți transmit absolut exact cum mi-a zis.

Clotilde zâmbi cu tristețe. Alliette se retrăsese așadar cu demnitate. Franțuzoaicei îi păru rău pentru ea.

– Este o fată cumsecade. Poți să-i spui asta din partea mea, Phil.

Vocea ei schimbată îi surprinse pe cei doi bărbați și o priviră ciudat amândoi. Phil dădu din cap.

– Mă uimești mereu, Clotilde. N-am mai văzut niciodată pe cineva ca tine, într-adevăr.

Ea râse din tot sufletul, simțindu-se dintr-o dată complice cu acest bărbat care se prefăcea că nu înțelege ce se întâmplă dar care împărtășea cu ea ceva esențial, chiar dacă amândoi refuzau încă să recunoască deschis asta.

– Poate că ai să mai vezi și altele, Phil.

– Când?

Jeremy se îndepărtase ca să salute niște prieteni care plecau.

– Când? repetă el, insistent.

Privirea lui scânteia. Clotilde nu se înșelase: Phil o dorea. Și el știa că și ea îl dorea. Nu fu nici măcar șocată de această constatare care, doar cu puțin timp în urmă, ar fi exasperat-o. Lucrurile se limpezeau. Era hotărâtă să-și lase în voie inima și trupul.

Jeremy se întoarse și-și puse coatele pe bar. Bucătarul, care era francez, veni să bea la repezeală o cupă de

șampanie în cinstea celei mai frumoase franțuzoaice pe care o văzuse vreodată, zicea el. Așa că, abia început, dialogul cu Phil se termină.

Clotilde nu-și mai dori decât un lucru: să se întoarcă acasă, să se culce, să doarmă, să uite că mâine dimineață va trebui să reia antrenamentul la ora cinci și jumătate. Deja se gândea la Duke cu îngrijorare; de ar merge totul bine pentru el...

– Jeremy, aș vrea să mă duc acasă, dacă îmi dai voie.

– Deja?

Ea îi zâmbi slab.

– Dacă nu voi fi proaspătă mâine dimineață, la antrenament, o să mă certe antrenorul.

– O să-i spui că n-are dreptate. Iar eu te voi apăra împotriva lui, glumi Jeremy. Dar ai dreptate, ar fi cazul să mergem.

Își luară la revedere de la invitații care mai întârziau încă la restaurant. Phil îi luă mâna Clotildei și o duse la buze. Era un sărut de îndrăgostit, nicidecum al unui om de lume. Phil McQueene nu era un om de lume. Ea nici nu-i pretindea așa ceva. Buzele lui parcă o arseră și-și simți inima bătând mai tare. Plecă repede, fără să mai privească înapoi.

În mașină, Jeremy porni motorul, apoi se întoarse spre ea și-i spuse:

– Te-ai supăra dacă te-aș ruga să conduci tu? Cred că eu am băut cam mult și am făcut și așa destule prostii în seara asta.

Ea se strecură în locul lui și mașina grea porni încet. Clotilde se concentra la condus.

– Ce părere ai despre cursa împotriva lui Goodwill? întrebă el brusc.

– Cred că Duke va câștiga. De fapt, va câștiga toate cursele la care va participa.

– Am aflat ceva important puțin mai devreme: numele jocheului care-l va călări pe Goodwill.

Clotilde tresări și mașina devie brusc de la drum, orbind cu farurile doi iepuri care se credeau în siguranță în mijlocul șoselei.

– Jeff Manley?

– Chiar el.

Celebrul jocheu avea să-și ia o dublă revanșă, asupra calului și asupra călăreței. Va fi cu siguranță nemilos și, începând chiar de acum, va face absolut tot ce poate ca să triumfe la Lexington. Era de acum o afacere personală între el și Clotilde.

Fata, la rândul ei, știa că dacă va neglija pregătirea, va pierde cursa. De acum încolo, va trebui să-și alunge din minte orice alt gând decât acesta: pe 12 aprilie, la ora cincisprezece, va trebui să-i învingă pe Jeff Manley și pe Goodwill.

Capitolul 7

Antrenamentul fusese dur. Jeremy stabilise un program special pentru Duke, căruia calul i se supunea cu bunăvoință. Trebuia plătit un preț în sudoare pentru a-l învinge pe Goodwill, păstrându-i în același timp șansele pentru marile curse care-l așteptau.

Nathan Melville îl înscrisese deja pentru premiul Arcului de Triumf, la Paris, cea mai frumoasă cursă din lume, zicea el, și pentru celebrul Derby de la Epsom, în Marea Britanie, de la care însăși regina nu lipsea niciodată.

Clotilde se odihnea după prânzul ușor luat în compania celor două surori Melville. Peggy propusese să meargă la cinematograful din Louisville; Polly se pregătea pentru o întâlnire importantă, zicea ea zâmbind.

Sună telefonul. Polly se repezi să răspundă sub privirile ironice și râsetele surorii sale și ale Clotildei. Se întoarse însă, dezamăgită.

– Este pentru tine, Clotilde!

O singură persoană o putea suna la ora asta: Phil. Nu puteau fi părinții ei, din cauza decalajului orar între Franța și Statele Unite, iar în Kentucky avea puțini prieteni. Era într-adevăr Phil.

– Aș fi bucuros să vă invit pe toate diseară, la mine, spuse el vesel. Ți-ar face plăcere?

Descumpănită de neașteptata ofertă, Clotilde bâigui ceva și se întoarse spre cele două surori, întrebătoare.

– Oh! Da, mergem! exclamă Polly. Se pare că are o casă formidabilă, cu robinete din aur. Dacă și Johnny, viitorul bărbat al vieții mele, ar avea măcar robinete din aur, oftă ea, cu o mutră comică.

– Voi veni cu plăcere împreună cu Peggy și Polly, zise până la urmă Clotilde, ceva mai liniștită de prezența celor două surori.

Relația dintre ea și Phil McQueene se cam încordase în ultima vreme. Fata continua să-i respingă avansurile stânjenitoare. Conștientă de dorința ei, dacă nu chiar de dragostea ei, hotărâse să fie reținută și să nu facă vreun pas nesăbuit spre el. Dezarmat de atâta răceală, Philip nu știa cum s-o mai abordeze pe față. Încercase totul. Clotilde persista însă într-o comportare a unui angajat model.

Astfel că, atunci când o auzi acceptând, fu surprins.

– Presupun că surorile Melville cunosc adresa ta? întrebă ea.

– Într-adevăr. Câte veți fi? Toate trei?

– Da, cred că da.

– Perfect, atunci voi veni chiar eu să vă iau cu elicopterul.

– Un elicopter nu zboară noaptea.

– Exact. Dar o să vă duc înapoi cu mașina, fii liniștită, „domnișoara știe-tot". Pe diseară, deci. Vin să vă iau pe la ora opt. Îți mulțumesc că ai acceptat.

La ora opt, foarte exact, elicopterul roșu cu verde ateriza pe peluză, trezind în grajdurile adormite de acum un imens tărăboi și tropăituri gălăgioase.

Phil coborî zâmbind din cabină. Pilota singur aparatul. Era îmbrăcat într-un costum de flanel bej și catadicsise să-și pună o cravată. Cele trei fete se îmbrăcaseră și ele mai elegant. Clotilde nu avea prea multe haine dar împrumutase de la Peggy o rochie de cocteil roz cu negru foarte decoltată la spate, foarte pudică însă pe sâni.

– Mă simt un pic cam... cam...

– Dezbrăcată? o întrebase Peggy.

– Nu, nu, nu-i asta, dar nu sunt obișnuită cu astfel de rochii.

– O să te înveți repede. Ai șolduri frumoase. Îți vine foarte bine. Iar în față, și aici o umpli destul de bine.

Clotilde roșise la acest compliment atât de direct. Pentru prima oară în viața ei, purta o rochie mai îndrăzneață și faptul de a-și simți sânii liberi sub țesătura de mătase o tulbura dar în același timp îi dădea o anumită certitudine despre puterea ei de seducție. În felul acesta, era cel puțin egala Alliettei...

– Sunteți fermecătoare toate trei, zise Phil văzându-le. Ați vrea să plecăm imediat, ca să nu-i facem pe ceilalți invitați să ne aștepte?

– Sunt mulți? întrebă Polly în timp ce Phil punea motorul în mișcare.

– Vreo douăzeci.

Aparatul decolă și luă un pic de altitudine. Clotilde admiră munții Cumberland în lumina soarelui care se pregătea să apună și simți că o cuprinde un imens sentiment de pace și liniște în timp ce vedea la picioarele ei înșirându-se câmpurile întinse cu porumb și tutun.

– Iată Caskill, anunță curând Phil arătându-le o casă imensă și albă la marginea unui râu.

Era înconjurată de peluze vaste; în lumina slabă a înserării, se auzea zgomotul discret făcut de aspersoarele automate, și doi grădinari încă mai lucrau liniștiți.

– Este ora cea mai potrivită pentru trandafiri, le explică Phil.

Clotilde îl privi uimită dar nu făcu nici un comentariu. Lui îi plăceau așadar trandafirii...

Elicopterul coborî ușor și ateriză, cu o foarte slabă legănare, la câțiva metri de o terasă cu coloane unde se înghesuia deja un mic grup de invitați de ambele sexe. Se simțea deja răcoarea serii.

– Iată-le pe cele trei prietene ale mele, anunță triumfător Phil McQueene. Venite special din cer pentru noi.

Invitații îi înconjurară, curioși, mai ales bărbații, indiferenți la privirile mânioase ale însoțitoarelor lor. Clotilde observă că Alliette lipsea. Intuiția îi spunea că nici nu va mai apărea în seara asta.

Cina fu servită într-o sufragerie lambrisată, pe o față de masă din dantelă, în argintărie englezească. Așezată în dreapta lui Phil McQueene, Clotilde admiră încăperea.

– Ai niște lambriuri foarte frumoase, Phil. De unde provin?

– Le-am adus din Anglia; un lord ruinat le-a vândut la licitație. Am aflat de asta și le-am cumpărat. Cred că am făcut bine, nu-i așa?

Fata încuviință. Banii aveau uneori și părțile lor bune...

Conversația era însuflețită, aproape toți mesenii vorbeau despre aceleași lucruri: cai, whisky și dolari. Clotilde încercă să fie atentă la ceea ce-i povestea vecinul din dreapta despre cursele de ogari, dar omul era cât se poate de plictisitor.

– Aș vrea să-ți arăt ceva, zise Philip în clipa când chelnerul aducea perele *Frumoasa Elena,* demne de cele mai selecte mese.

– Vrei să-mi arăți stampele tale japoneze? îl ironiză Clotilde.

Încerca în felul acesta să se apere împotriva tulburării care punea stăpânire pe ea. Sigură pe ea, sigură pe dorința pe care o trezea bărbaților care o înconjurau astă-seară, emoționată, pe de altă parte, de prezența atentă a stăpânului casei, Clotilde știa ce aștepta acesta de la ea. Și hotărârea ei de a se ține la distanță se topea văzând cu ochii. La urma urmei, își dorea să-și poată pune capul pe umărul lui Phil, să-i ofere buzele, s-o cuprindă în brațe.

Ea îl privi și, deodată, elanul care-i împinsese unul spre altul pe hipodromul din Lexington puse din nou stăpânire pe ei. Rămaseră îndelung nemișcați, indiferenți la privirile ironice ale celorlalți invitați.

O lovitură ușoară cu piciorul pe sub masă o făcu să tresară. Polly trăgea semnalul de alarmă. Clotilde se încruntă spre ea. Își strânsese părul într-un coc foarte sofisticat care o cam îmbătrânea puțin dar îi stătea de minune.

– Scuză-mă, îi zise ea stăpânului casei.

– Bine, te iert. Voiam să-ți arăt viorile mele.

Clotilde își aminti atunci că într-o zi el îi mărturisise pasiunea lui pentru aceste instrumente și-i spusese povestea tatălui său, violonistul.

– Aș fi încântată, zise ea cu voce scăzută.

Cafeaua se servi pe terasă, dar invitații se întoarseră repede în salonul alb, mobilat în stil modern și împodobit cu pânze ale maeștrilor contemporani.

– Tu le-ai ales? întrebă Clotilde.

McQueene făcu o grimasă.

– Nu, decoratorul meu. El pretinde că arată bine. Chestie de standing. Am să-ți fac o mărturisire: am oroare de pictură și nu mă pricep decât la afișele de cinema. Pentru că astea se văd de departe.

Râseră împreună și acest lucru îi apropie și mai mult. El luă mâna fetei și o duse la buze.

– Vino!

Dispărură amândoi. Phil o conduse spre celălalt capăt al casei, pe un culoar lung tapisat cu mătase naturală albă. La un moment dat se opri, dechise o ușă joasă încuiată cu cheia și aprinse lumina. O lumină discretă se răspândi atunci peste cele paisprezece viori, puse pe etajere de-a lungul pereților. Lemnul lor prețios, lustruit de ani și de mâinile care-l atinseseră, lucea cu o strălucire tulburătoare.

Clotilde rămăsese în prag, intimidată. O mochetă albă, groasă, acoperea în întregime podeaua. În afara etajerelor, singura piesă de mobilier era un divan, alb și el, foarte jos, pe care se așeză Phil după ce închise ușa.

– Vino să stai aici, o să te simți mai bine.

Clotilde nu se clinti. Era fascinată de aceste instrumente cu nume celebre, care nu vor cânta poate niciodată. Ca și cum ai ține în colivie niște păsări de lumină. Aproape fără voia ei, se apropie de un Amati și, luând arcușul, pus alături de vioară, îl trecu încetișor peste corzile instrumentului. Ținu lung nota, un do diez, și aceasta răsună îndelung, superb, în liniștea încăperii.

– Știi să cânți?

Phil sărise în picioare auzind-o.

– Din păcate, nu! Am făcut puțin violoncel pe vremuri, dar este un instrument foarte greu, și am uitat și puținul pe care l-am învățat.

Tânărul se apropie de ea și o cuprinse delicat în brațe. Ea nu protestă și-și lăsă capul să se odihnească pe umărul lui. Phil o sărută cu prudență, ca pentru a n-o speria. Ea

însă își încolăci brațele după gâtul lui și-și oferi pe deplin buzele. Înnebunit de dorință, el se aplecă și sărutul fu de această dată unul violent, brutal, arzător. Clotilde își simți tot corpul luând foc. Îl strânse și mai tare la piept, se înfioră când mâinile lui coborâră pe spatele ei aproape gol, poposiră pe talie, și reveniră apoi pe umeri mângâindu-i îndelung.

– Clotilde, murmură Phil, oh Clotilde!

Buzele lui mângâiau acum brațele fetei, se întorceau la buze, reveneau pe umeri. Clotilde tremura toată sub arsura lor.

Când îi luă mâna și o trase încet spre divan, ea nu-i mai rezistă. Nu se opuse nici când el începu s-o dezbrace. Îi trecu, fugar, prin minte un gând: ce-o să spună Alliette? Ce vor spune surorile Melville?

Dar buzele și mâinile lui Philip o vrăjiseră și-și pierdea capul. Ce contau ceilalți în această clipă? Ce importanță avea orice altceva ce nu era această mângâiere tulburătoare și această chemare nebună ce o împingea în brațele bărbatului pe care-l iubea?

Întinsă pe divan, se abandonă în întregime mângâierilor lui Philip, cu respirația accelerată, arcuită spre această vrajă care o devora.

El se opri o clipă și spuse:

– Ești minunat de frumoasă!

Ea îi zâmbi și întinse brațele spre el.

– Mai frumoasă ca celelalte?

– Mult mai frumoasă.

– Le-ai mai adus pe multe aici? glumi ea.

– Pe câteva.

Clotilde tresări la tonul brutal și arogant cu care-i răspunsese și se ridică. El încercă s-o răstoarne din nou pe divanul alb. De data aceasta, ea rezistă și el văzu în privirea ei că nu glumește.

– Te rog, nu fi stupidă, draga mea.

– Nu sunt deloc stupidă. Dă-mi drumul!

Orice urmă de dorință dispăruse. Așadar ea nu era decât o cucerire printre atâtea altele. Rănită de moarte în orgoliul ei, fata încercă să se îmbrace. El însă îi apucă rochia și o aruncă departe pe mocheta albă, și vru s-o sărute din nou. Clotilde se zbătu în brațele lui.

– Vei fi totuși a mea, mormăi el. Fie că vrei sau nu.

– Am vrut asta. Acum nu mai vreau. Dă-mi drumul. Mulțumește-te cu târfele pe care le aduci aici. Eu nu sunt una dintre ele. Îmi pare rău. M-am înșelat. Și tu te-ai înșelat.

Goală, fremătând de furie, Clotilde era mai atrăgătoare ca oricând. Sânii tari pe care-i mângâiase cu voluptate cu o clipă înainte erau acum două provocări fierbinți pentru senzualitatea bărbatului. Trupul grațios al fetei nu se încovoia, nu se ascundea ci participa în întregime la furia ei.

– Dumnezeule, cât ești de frumoasă!

O prinse și o atrase cu brutalitate spre el, strecurându-și un genunchi între coapsele ei, încercând s-o răstoarne pe divan. Totul se petrecea în liniște; se luptau cu aceeași

putere, cu aceeași voință amândoi, și el se miră s-o vadă atât de viguroasă. Ea știa însă că nu va putea să mai reziste mult.

Până la urmă îi scăpă totuși și reuși să-și pună frumoasa rochie împrumutată de la Polly, fără să-i mai pese de ceva.

Se auzi o bătaie în ușă. Clotilde încremeni și păli. Nu se putu abține să-l privească pe Philip McQueene. Și el se îmbrăca în liniște, cu chipul încruntat.

– Ce este? bombăni el prin ușa închisă.

– Phil, te caută toată lumea. Și toți se întreabă unde ai dispărut. Ai totuși musafiri, nu?

Clotilde identifică vocea vecinului ei de masă, omul acela atât de plicticos încât nici umbra lui nu voia să se plimbe cu el. Un oarecare Ben.

– O.K., Ben, vin acum. Vin! N-ai decât să le spui că vorbesc la telefon cu Abu Dhabi. Acum, e la modă asta.

Viorile continuau să lucească în lumina discretă, liniștitoare prin prezența lor. Clotilde se apropie de un Guarneri și încercă un pizzicato pe corzi. Rezultatul fu jalnic. Se simțea de-a dreptul disperată, chiar dacă-i găsea și lui Phil o vină ucigătoare.

Poate că era totuși vina ei. Și apoi, mai mult decât resentimentele, avea senzația profundă că trecuseră și unul și celălalt pe lângă ceva foarte important. Era de ajuns un cuvânt, de-al lui sau de-al ei, pentru ca totul să se oprească aici pentru totdeauna. Ea refuză însă acest destin absurd și-și înfrânse orgoliul.

– Phil, îmi pare rău.

– Mie nu!

Își trecea mâinile prin păr și încerca să-și recapete stăpânirea de sine. Nu împărtășea aceleași sentimente ca și Clotilde; simțea o imensă frustrare și o rănire a orgoliului care sângera abundent. Phil McQueene nu era obișnuit să fie tratat astfel.

Clotilde oftă.

– Și unul și celălalt suntem supărați. Dar nu trebuie ca această supărare să depășească momentul prezent, Phil, te implor. Am să te uimesc cu ce am să-ți spun: adineauri, eram gata să mă dăruiesc ție. Mai sunt și acum.

Uluit, el ridică privirea spre ea. Clotilde îl privea cu gravitate și, în ochii ei albaștri, el citi deodată toată dragostea din lume. Dar resentimentele și umilirea pe care o suferise erau mai puternice.

– Este prea târziu ca să mă iei la sentiment. Nu te cred. Nu pot și nici nu vreau să te cred. Nimeni nu m-a mai tratat astfel vreodată. Nimeni, mă auzi?! A trebuit să apară o pușcoaică franțuzoaică de doi bani care să-și bată joc de mine. Dar ce-ți închipui tu? Că mereu vei fi cea care hotărăște? Care face doar ce vrea ea? Că o să mă mai sfidezi multă vreme? Că ai să mă storci de bani sau ceva de felul ăsta? Nu, n-o să se întâmple așa ceva! Păstrează-ți așa-zisele tale sentimente. Dăruiește-te cui vei vrea, dacă ai chef. Pe mine nu mă mai tentează. Salut!

Se îndreptă cu pași repezi spre ușa micului muzeu, descuie răsucind cheia și se duse să se alăture invitaților săi.

Clotilde ieși la rândul ei. Pentru nimic în lume nu s-ar fi întors în frumosul salon alb. Era prizonieră aici, deși Phil promisese că le va duce înapoi acasă. Dar de acum încolo, nici unul din angajamentele lui nu mai avea valoare.

Găsi o ușă și ieși în grădină. Tocmai trecea un servitor. Ea îl rugă să se ducă s-o caute pe Polly și-i spuse cam cum arată aceasta.

Omul plecă și se întoarse câteva clipe mai târziu împreună cu sora lui Jeremy.

Aceasta nu-i puse nici o întrebare. Spuse doar:

– Plecăm acasă!

– Dar cum?

În loc de orice răspuns, Polly o conduse în spatele imensei clădiri. Mașinile invitaților erau toate aici. Clotilde zări Bentley-ul negru. Polly se îndreptă însă către un Lincoln verde-închis, se instală fără probleme la volan, pipăi până când găsi cheia de contact și demară făcând să scrâșnească pietrișul sub roți.

– A cui este mașina asta? întrebă Clotilde, speriată.

– Nu știu sigur. Cred că este una dintre mașinile lui Philip McQueene. Chiar dacă aparține altcuiva, n-o să depună plângere, nu-ți face griji. Și chiar dacă ar face-o...

Le trebuia cam o jumătate de oră ca să ajungă la Melville House. Polly se concentra asupra drumului, nu punea nici o întrebare. Bănuia că se petrecuse o dramă. Când opri mașina, Clotilde ieși din toropeala ei.

– Ești extraordinară. Niciodată n-am să pot să-ți mulțumesc îndeajuns. Îți mulțumesc din adâncul inimii, mulțumesc pentru tot. Am să-ți povestesc eu. Mâine.

– Avem tot timpul să vorbim.

Clotilde dădu din cap și izbucni în lacrimi.

– Mâine va fi cu siguranță deja prea târziu.

Se sprijini de capota mașinii și suspină încetișor. Așa o găsi Maggy Melville când veni spre ele. Își privi întrebător fiica, dar Polly, necăjită, se mulțumi să ridice din umeri.

– Vino, draga mea, zise Maggy.

O cuprinse pe Clotilde cu brațul pe după umeri și o conduse spre casă. Fata continua să plângă, cu suspine prelungi venite din adâncul sufletului. Tulburate, Maggy și Polly o priveau neputincioase, și în sfârșit Polly se duse să încălzească un pahar cu lapte.

– Este miraculos, zise ea. Vindecă tot, chiar și căderile de pe cal și suferințele din dragoste.

Maggy tăcea.

– Îmi pare rău, zise până la urmă tânăra franțuzoaică. Stric totul întotdeauna.

– Nu te mai necăji. Du-te și te culcă. Bea asta. Mâine o să te simți mai bine.

Clotilde ridică privirea și o fixă pe Maggy. Încetă să mai plângă, își șterse ochii cu o batistă și răspunse crispată:

– Mâine voi fi plecată. Mă întorc în Franța. Iertați-mă. Nu pot să fac altfel.

– Este chiar atât de grav?

Fata dădu din cap. Viața ei era sfârșită, dragostea ei era moartă, întinată. Nu mai avea nimic de făcut aici.

– Am să-l sun pe tatăl meu. Cu decalajul orar, este chiar momentul potrivit.

Henri Lapierre răspunse imediat la telefon. Comunicarea prin satelit era atât de clară de parcă s-ar fi aflat doar la vreo douăzeci de kilometri de aici.

– Chiar vrei să te întorci?

– Da.

– Nu vrei să vin eu acolo? Cu Concorde-ul, pot ajunge la Louisville mâine după-amiază. Așa facem, așteaptă-mă. Sosesc.

Tulburată de duioșia cu care-i vorbise tatăl său, Clotilde refuză să-l pună pe drumuri.

– Te anunț eu de îndată ce ajung la Paris. Fără îndoială că voi fi acolo poimâine. Îți mulțumesc pentru tot.

Maggy se ridică și-și trecu brațul pe sub cel al fetei.

– Noaptea este un sfetnic bun, Clotilde. Vei face ce vei vrea. Eu și fiicele mele vom fi mereu alături de tine. Acum, vino să te culci.

Clotilde urcă în camera ei și aruncă într-un colț frumoasa rochie împrumutată de la Polly. Se vede treaba că nu-i purtase noroc. Mâine își va face valiza. Își va lua la revedere de la Jeremy, și mai ales de la Duke. Visele ei se spulberaseră.

Era momentul uitării, al renunțării. Trebuia să tragă o linie. Adormi fără ca măcar să se mai demachieze.

Capitolul 8

Clotilde se trezi automat la ora cinci ca în fiecare zi. În dimineața asta nu se va face nici un antrenament. De fapt, pentru ea, nu va mai exista niciodată vreun antrenament la Silver Oaks cu Duke, nici o alergare cizmă lângă cizmă cu Jeremy și cu ceilalți prin roua zorilor.

Calmă și hotărâtă, fata își făcu repede toaleta. Era trasă la față dar ochii îi străluceau. Începu să-și umple valiza, apoi se duse să-și mai adune niște bluze puse la uscat în uscătoria de la primul etaj. Când totul fu gata, se machie cu grijă și coborî.

Mai întâi trebuia să dea niște telefoane, să-și organizeze călătoria. Apoi să plece cât mai repede cu putință pentru că, mai târziu, poate că n-ar mai avea curajul. Îi trecu prin minte imaginea lui Phil, brutal și disprețuitor. Dacă măcar ar fi putut s-o asculte… Era însă prea orgolios, prea sigur pe el, prea egoist.

Un zbor al American Airlines pleca spre New York la ora cincisprezece. Aproape imediat după ce ajungea pe *La Guardia,* avea un zbor spre Paris. Ajungea acolo noaptea, dar Henri Lapierre sau vreun alt membru al familiei va veni s-o aștepte la aeroport, Clotilde era sigură.

Își reținu locul prin telefon, admirând rapiditatea sistemului electronic de rezervare.

Încercă să-și reamintească cele mai frumoase clipe ale vieții ei din Franța, flirturile, petrecerile pe care însă nu le frecventase prea des, caii galopând toamna prin frunzele căzute în pădurea Rambouillet, zâmbetul tatălui său și confortul plăcut al casei familiale. Dar fără încetare, peste toate acestea se suprapunea o altă imagine, chipul cu ochii întunecați al lui Phil McQueene spunându-i: "Dăruiește-te cui vei vrea, dacă ai chef; pe mine nu mă mai ispitești".

Mai degrabă să plece cât mai repede decât să-și distrugă viața cu un bărbat atât de grosolan.

Un servitor începu să aranjeze masa pentru micul dejun. Curând, toată familia va fi aici. Îl văzu pe Duke trecând prin curte, ținut de Abbie, aparent destul de liniștit. Antrenamentul lui se terminase.

Clotilde se ridică să se ducă în întâmpinarea frumosului armăsar. La sosirea ei, acesta scutură din cap și necheză de două ori în semn de recunoaștere. Fata își puse capul pe gâtul lui încă fremătând și-l mângâie. Abbie aștepta, indiferent.

– Plec, Abbie, zise ea deodată.

– Vă duceți la Louisville, domnișoară Clotilde ?

– Mă întorc în Franța.

– Și atunci, cine-l va călări pe Duke ?

– Nu știu. Nu mai știu. Scuză-mă. Ai grijă de el. Este un cal formidabil. Iar tu, ești și tu un tip formidabil.

Lovi ușor cu palma umărul calului și se îndepărtă. Nu voia ca îngrijitorul să-i vadă lacrimile izvorând dintre gene.

Mesenii pentru micul dejun veniră ca în fiecare dimineață. Și Nathan prezida masa ca întotdeauna. Clotilde se așeză alături de el, își făcu curaj și i se adresă direct :

– Nathan, aș vrea să-ți spun… că plec.

Zgomotul tacâmurilor încetă brusc. Nat Melville însuși lăsă să-i scape cuțitul. Nimeni nu se aplecă să-l ia de jos. Liniștea se prelungi minute în șir. Tonul fetei fusese fără echivoc. Fiecare își plecă nasul în farfurie ca să încerce să-și revină.

– Din cauza întâmplării de ieri? întrebă Polly încet.

Clotilde ridică din umeri ca o încuviințare.

– De ce să pleci atât de repede? întrebă Maggy.

– Cred că așa-i mai bine. În felul ăsta… sufăr mai puțin. Sunteți cu toții atât de buni cu mine.. Oh, Maggy !

Incapabilă să se mai abțină, Clotilde se prăbuși pe umărul lui Maggy hohotind în plâns. Aceasta îi mângâie cu duioșie șuvițele brune.

Jeremy se ridică brusc, se îndreptă spre fată, o smulse din brațele mamei sale, o ridică în picioare și o privi drept în ochi.

– Bănuiesc motivul plecării tale. Sau cel puțin cred că-l bănuiesc. Nici nu mă interesează de fapt. Vreau să-ți spun un lucru : nu vei pleca de aici. Nici azi nici altă dată. Vreau să rămâi. Clotilde, îți spun în fața întregii familii aici adunate, chiar dacă nu-i momentul cel mai potrivit: te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine.

Uluită, Clotilde se simți inundată de un imens val de fericire. Tandrețea și dragostea celor din familia Melville o copleșeau. Fusese nebună să dorească să plece. În mintea și inima ei totul se învălmășea. Își aminti de Jeremy cel din fața ei, de Jeremy cuprinzând-o în brațe, de Jeremy sărutând-o cu înflăcărare și ea răspunzându-i pe măsură...

Se smulse însă din brațele tânărului, se așeză la loc și își șterse ochii cu șervețelul.

– O să te mâzgălești cu machiaj peste tot, glumi Peggy.

– Cine o să-l călărească pe Duke dacă tu pleci ?

Nathan Melville pusese această întrebare pe un ton calm, aproape indiferent. Dar ea știa că bărbatul se controla bine. Și că pusese întrebarea cea mai importantă.

– Domnul McQueene va găsi un alt jocheu.

– Însuși Jeff Manley și-a rupt nasul când a călărit. Și atunci?

– Nu știu.

În biroul lui Nat se auzi telefonul sunând. Jeremy se ridică de la masă și se duse să răspundă. Reveni după câteva clipe.

– Agenția întreabă dacă-ți confirmi rezervarea pentru cursa New York - Paris.

Se făcu din nou liniște. Chiar și Brian rămase cu furculița în aer, semn de profundă preocupare, la el.

Doi cai nechezară în același timp și din pădurea Silver Oaks se auzi o turturea gângurind. Calmul, frumusețea și tihna din Kentucky avură câștig de cauză. Clotilde își lăsă capul în jos, apoi îl ridică.

– Anuleaz-o, te rog.

– Uraaa !

Brian se ridică de la masă, se repezi la Clotilde, o prinse în brațe și o strânse cu putere.

– Vei fi cumnata mea ! Și eu o să fiu nespus de fericit. Când o să te saturi de Jeremy, sunt gata să te iau eu de nevastă ! În felul acesta, vei rămâne în familie !

Inima Clotildei bătea să-i rupă pieptul și-și simți din nou ochii inundați de lacrimi. Dar de data asta, erau lacrimi de fericire. Rămânea totuși un echivoc care trebuia lămurit imediat.

– N-am spus că o să mă mărit, Brian.

Nathan zâmbi enigmatic. Maggy o privi cu gravitate pe Clotilde și fata fu impresionată de perspicacitatea privirii ei. Maggy știa că lucrurile nu erau chiar atât de

simple și că tânăra abia se mai dezmeticise. Fără îndoială că se va vindeca, dar pentru asta trebuia timp.

Jeremy înghiți în grabă ultimele îmbucături.

– Trebuie să depun listele de participare la cursele din iulie, de la Newark. Trebuie să plec.

Trecu prin fața Clotildei, se aplecă ușor și o sărută în fugă pe păr. Ca un soț care pleacă în fiecare dimineață la muncă. Fata se întrebă într-o fracțiune de secundă ce ar însemna o viață plină de sărutări matinale pe părul ei, sărutări ale lui Jeremy, veșnic grăbit. Va avea fără îndoială vreo trei-patru copii pe care-i va crește în Kentucky și care ar deveni cu siguranță călăreți desăvârșiți.

Imaginea aceasta a unei liote de copii participând la curse de ponei o făcu să zâmbească.

După ce Nathan se duse în birou ca să dea niște telefoane, urcă și ea în camera ei și începu să despacheteze. Remarcă faptul că patul îi fusese făcut cu cearșafurile din ajun, așadar în mintea Sheilei, servitoarea, nici nu se pusese problema ca ea să plece.

Polly bătu la ușă și intră fără să aștepte răspuns.

– La telefon!

– Cine?

– Ghicește !

Clotilde se concentră câteva clipe.

– Fii drăguță și spune-i acestui domn că nu vreau să-i răspund, nici astăzi, nici mâine, că-l rog să înceteze cu avansurile lui ridicole, că-i voi călări calul pentru că am un

contract pe care mi-l voi respecta, dar pe care-l rog și pe el să-l respecte. Crezi că este destul de limpede ? întrebă ea.

– Absolut. Este exact ce trebuie spus. Apropo, Lincoln-ul pe care l-am luat nu era al lui ci al unuia dintre invitați, care a înnebunit de furie. Mă duc acum să i-l înapoiez. Nu-mi pasă. Este un tip nesuferit și bine i-am făcut. Bun, acum mă duc să-l trimit la plimbare pe domnul proprietar.

Polly se întoarse după câteva minute.

– Zice că vrea să-ți vorbească neapărat.

– Închide telefonul.

– Ai dreptate. Și apoi, m-am săturat să tot urc scările.

Le urcă totuși încă o dată.

– Am închis telefonul. A sunat din nou. A zis că o să vină încoace. A mai zis că vrea să-ți vorbească cu orice preț și că va reuși, că nu se va lăsa dus de nas.

Clotilde ridică din umeri. Amenințările lui Phil McQueene i se păreau foarte îndepărtate. Totul parcă se îndepărtase, nimic nu mai prezenta interes. La ce bun să se mai gândească la el ? Trebuia să se concentreze asupra întâlnirii cu Goodwill și cu celelelte curse care vor veni. Doar asta conta, doar asta trebuia s-o intereseze.

Îi veni în minte o inspirație subită, coborî, bătu la ușa lui Nat și intră.

– Nathan, pot să-l călăresc pe Duke ? Vreau să zic, acum?

– Dacă vrei tu, răspunse bătrânul privind-o perplex.

Clotilde se pregătea să închidă ușa când el o reținu cu un cuvânt.

– Mă bucur foarte mult, pentru Jeremy și pentru tine.

Roșie la față și încurcată, Clotilde îi aruncă bătrânului o privire disperată. Îi văzu ochii plini de o bunătate maliţioasă. Nat se bucura totuși sincer pentru ei. La ce bun să-l dezamăgească chiar acum ?

Când Abbie o văzu intrând în boxă, lăsă să-i cadă din mână țesala cu care-l frecase viguros pe Duke. Pielea armăsarului strălucea în toată splendoarea ei.

– Abbie, nu mai plec.

– Grozav !

– Mulţumesc. Ai vrea să mi-l înșeuezi pe Duke, te rog ? M-aș duce puțin cu el la plimbare.

Îngrijitorul o privi cu ochi mari.

– La ora asta ? Ce-o să zică domnul Jeremy ?

– Domnul Nathan mi-a dat voie. L-am rugat eu. Nu-ți face griji.

Abbie puse șaua pe Duke. Calul părea surprins că se întâmplă așa la o asemenea oră, dar nu manifestă nici o indispoziţie.

– Este bine că rămâneți, domnișoară Clotilde. O să fie o cursă simpatică. O să pariez o sută de dolari pe dumneavoastră.

– O sută de dolari ?

– Păi, da, ce mai ! N-ați văzut afișul ?

O duse pe Clotilde în sala de mese a îngrijitorilor, o încăpere mare, albă, fără alt mobilier decât mesele lustruite cu grijă. În mijlocul unui perete se afla un afiș.

Provocarea secolului ! Cincizeci de mii de dolari ! Duke împotriva lui Goodwill. Cea mai frumoasă franțuzoaică împotriva lui Jeff chelbosul. O cursă mare între cei doi cei mai valoroși cai din America. Nu pierdeți importanta întâlnire din 12 aprilie de pe hipodromul din Lexington ! În program, o singură cursă : cea mai mare. Pariurile sunt deschise.

Îngrozită, Clotilde privea literele mari, roșii și aurii pe fond alb. Contrar angajamentului pe care și-l luase față de ea și față de Laughton, Phil McQueene o exploata ca pe o marcă de săpun. Hotărât lucru, nu era decât un om al banilor, un afacerist care nu respectă nimic. Cu siguranță că încercase s-o seducă numai pentru a-și exercita mai bine puterea asupra ei. Pentru a o avea așa cum ai o mașină, sau un cal...

Abbie o privea cu o admirație de nedescris. Ea își va realiza visul și poate că va deveni cel mai mare jocheu, ceea ce el nu va fi niciodată. Clotilde își puse mâna pe umărul lui și-i zâmbi.

– Ajută-mă, Abbie. O să câștigăm cursa asta. Și vreau să-ți mai spun ceva: poți să pariezi două sute de dolari. Dacă nu-i ai, voi găsi eu undeva ca să ți-i dau. Duke, tu și cu mine, vom câștiga și le vom dovedi tuturor acestor înfumurați că suntem cea mai bună echipă din Kentucky. O.K. ?

O furie rece pusese stăpânire acum pe Clotilde. Va răspunde acestei provocări și va câștiga cursa. Banii vor

merge la Abbie sau la spitalul jocheilor. Dacă nu avusese curajul să plece, trebuia acum să se lupte să câștige.

Abbie i-l aduse pe Duke, cuminte și vesel, deloc obosit după antrenamentul de dimineață. Îl încălecă ușor și porni pe drumul spre pădure. Pentru o plimbare solitară, ca să se regăsească, să fie departe de tot. Să fie singură.

Galopa pe o alee largă tăiată printre copaci, cu hățurile lungi, cu picioarele suple. Duke părea să aprecieze asta. Clotilde se plimbă astfel preț de vreo oră ; pădurea era atât de frumoasă, atât de liniștită. Fata își simțea din nou inima senină.

Aproape că ajunsese la Creek Junction și se întoarse. Printre doi copaci, zări în depărtare silueta greoaie a break-ului albastru pe care-l cunoștea bine. Cine-l conducea ? Și ce căuta aici ?

Jeremy o aștepta la răscruce. Înfipt bine în cizmele lui de cowboy și în blugi, părea perfect în largul lui.

Dându-și spre spate o șuviță blondă cu un gest pe care Clotilde îl știa de acum, veni spre ea și mângâie gâtul calului cu un gest reflex.

– Plăcută plimbarea ?

– Excelentă !

– Crezi că va fi în formă pe 12 aprilie ?

– Cu siguranță.

– Și tu ?

Clotilde nu întoarse capul și înfruntă privirea lui Jeremy. Tânărul părea grav și încordat. Ea resimți un val

de tandrețe față de el și se miră. Cum de putuse să fie atât de apropiată ieri de Phil McQyeene, încât fusese gata să i se dăruiască, și în același timp să simtă tandrețe față de un alt bărbat, doar la câteva ore diferență ?

Dar Jeremy o emoționa și ea încă mai avea în minte cuvintele lui de adineauri. Să se căsătorească? Ea nu era totuși încă dispusă s-o facă. Drumul i se părea lung de străbătut până acolo.

– Voi fi pregătită pentru cursă, Jeremy.

– Și pentru.... pentru ceea ce ți-am spus adineauri ?

Clotilde coborî de pe cal și-l lăsă pe Duke să pască liniștit iarba fragedă. Lovi cu piciorul o piatră și rupse o nuielușă de alun.

– Sunt profund mișcată de ceea ce ai spus, Jeremy. Dar am să-ți răspund sincer : este prea devreme ca să vorbim despre asta.

– Știu. Dar tu știi că eu te iubesc de când te-am văzut la Melville House. Fără îndoială că sunt brutal și stângaci, dar asta poate din cauză că te iubesc prea mult. Și nu vreau doar să flirtez cu tine – chiar dacă mi-aș dori mult – vreau într-adevăr să mă căsătoresc cu tine și să avem copii. O mulțime de mici Melville care să alerge prin pădurea asta în care familia mea și-a dus viața de zeci de ani. Stră-stră-străbunicul meu chiar a luptat împotriva sclaviei în timpul războiului de Secesiune. Vezi, așadar...

Clotilde își plecă privirea, mișcată fără voia ei de tandrețea și dragostea tânărului antrenor. Dar nu putea să-l

mintă. Și apoi, brusc, își aminti de mâinile lui Philip mângâind-o, de arsura buzelor lui pe sânii ei, de blândețea glasului său în acele momente.

Inima îi bătea cu putere și simți că o cuprinde amețeala. Cum de erau posibile toate astea?

– Jeremy, ascultă-mă un pic, te rog. Nu te supăra pe mine, înțelege-mă. Tot ceea ce pot să-ți spun astăzi, este că sunt profund mișcată de tot ce ai spus. La fel cum mă tulbură și amabilitatea întregii tale familii față de mine. Jeremy, mai lasă-mi puțin timp...

El înclină capul în semn de încuviințare și-și privi îngândurat vârful cizmelor. Ea se apropie de el, îl sărută ușor pe buze și, înainte ca el să aibă timp să-și revină din surprindere, sări în șa.

Jeremy vru s-o prindă.

– Așteaptă, zise el, așteaptă puțin!

Dar Clotilde își îndemnă calul și Duke porni în galop sărind peste un trunchi gros de copac cu ușurința unui cal de curse cu obstacole. Ea auzi zgomotul motorului apoi se lăsă din nou liniștea, tulburată doar de cântecul păsărilor.

*

* *

Nu percepu zgomotul elicopterului decât când ajunse foarte aproape de Melville House. Duke mergea la pas și

călăreața lui visa. Brusc, trase de hățuri. Aparatul roșu cu verde era, firește, al lui Phil McQueene. Îi spusese doar lui Polly că o să vină.

Clotilde oftă și întoarse calul. Întâmplarea asta o exaspera. Se simțea istovită de prea multe emoții, de prea multe evenimente. De când era la Melville House, viața ei i se părea un vârtej. Fusese atât de liniștită la Paris...

Îl îndemnă pe Duke la trap și se îndreptă spre clădirea albă a unei ferme ale cărei acoperișuri le zărea printr-o deschizătură a pădurii. Aici locuia un oarecare Steve Mallard, îi spusese într-o zi Peggy, împreună cu soția lui și cei doisprezece copii.

Ajunse repede la fermă, trecu de barieră, intră, atentă să nu-și lase calul să facă vreo mișcare greșită. O femeie grăsuță și zâmbitoare veni spre ea.

– Salut, frumoasă străină ! Ești cu siguranță tânăra franțuzoaică venită la Nat Melville să se antreneze, nu-i așa ?

Clotilde zâmbi.

– Exact. Și dumneata, dumneata ești Mildred Mallard ?

– Da. Haide, intră. Hai să bei o ceașcă de ceai.

Fata descălecă și-l legă pe Duke de un copac.

– Ai un cal foarte frumos, zise Mildred. Se pare că i-ai lansat o provocare afurisitului ăluia de texan.

Așadar, toată lumea era la curent ! Clotilde se văzu imediat în pielea unei ființe ciudate și se revoltă. Prea târziu însă. Zarurile fuseseră aruncate.

Cele două femei se așezară în bucătăria familiei Mallard, bine întreținută și caldă, cu mobilierul ei obișnuit dar mirosind bine a ceară și lemn vechi.

– Philip McQueene este proprietarul calului, nu-i așa ?

– Într-adevăr. Îl cunoști?

– Eu, nu. Dar bărbatul meu a lucrat odinioară pentru el, avea un contract de fructe și legume. McQueene s-a purtat urât cu el. Nu avea nici un motiv s-o facă. Este un ticălos.

Instinctiv, Clotilde vru să-l apere. Dar la ce bun? Cu atât mai mult cu cât Mildred avea fără îndoială dreptate. Phil era un ticălos. Ar face mai bine ca și ea să fie convinsă definitiv de asta. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Îi mulțumi lui Mildred pentru ceai și apucă hățurile lui Duke. Probabil că McQueene plecase deja. Nu era omul care să aibă răbdare prea mult timp, chiar dacă era în stare să vină de mai multe ori și să nu renunțe niciodată la a-și atinge scopul.

După vreo jumătate de oră de mers la trap, ajunse la Melville House. Era clar că elicopterul dispăruse. Liniștită, Clotilde o luă pe aleea care ducea la grajduri.

– A venit McQueene, îi zise imediat Abbie în timp ce deshăma calul.

– Și ce a zis ?

– S-a mirat că ați ieșit la plimbare după-amiaza.

– Și ce dacă ?

– Păi, nimic. A plecat. A zis doar că n-avea nimic deosebit de făcut și tot ceea ce-și dorea de fapt, era să-l bată pe Goodwill.

Maggy îi spuse aproximativ același lucru :

– A venit Phil. Părea calm, dar grăbit, voia să vorbească cu tine.

– I-ai spus că am vrut să plec în Franța?

– Nu.

– Mulțumesc.

– Te căuta Jeremy adineauri.

– M-a găsit.

Maggy nu îndrăzni să meargă mai departe cu discuția. Treburile fiului său n-o priveau. Dar Clotilde știa ce gândea ea. Familia Melville, cu Brian în cap, ar fi fericită ca ea să devină una de-a lor. Definitiv. O cuprinse un sentiment de rușine. Avea oare dreptul să-i mintă ? Avea dreptul să le spună că nu voia să se mărite cu Jeremy?

Pe noptiera ei, găsi o bucățică de hârtie împăturită în patru. O desfăcu. Citi : *Nu-mi plac doar viorile și dolarii,* era scris cu litere mari și hotărâte.

Cu un gest agasat, mototoli biletul și-l aruncă în coșul de hârtii. Apoi, răzgândindu-se, îl luă din nou, și-l puse în poșetă și rămase îngândurată îndelung. Ce voia el de fapt ? Și ce aștepta de la ea ?

Capitolul 9

După vreo trei zile, Jeremy reveni la atac. Clotilde și el nu mai vorbiseră nimic de la ultima lor întâlnire ; de fapt, nimeni nu mai pomenise nimic despre căsătoria lor. Dar propunerea pe care i-o făcuse fiul cel mare al familiei Melville apăsa obsedant asupra relației lor. Toți erau conștienți de asta.

– Clotilde, aș vrea să anunț căsătoria noastră.

– Ești nebun, Jeremy! Îți distrugi viața și fără îndoială că și pe a mea.

– Nu sunt destul de bun pentru tine, nu-i așa? Și tot te mai gândești la McQueene ?

Ea evită să răspundă. Cum să facă pentru ca el să înțeleagă că rănile inimii nu se vindecă în câteva ore, și că ele sângerează multă vreme în adâncul sufletului? Clotilde suferea încă pentru dragostea ei, chiar dacă nu-și dădea seama prea bine dacă acum îl ura pe Phil McQueene sau dacă-l iubea încă.

Să-l uite măritându-se cu Jeremy? Ar fi fost poate liniștitor, chiar ispititor, dar periculos și absurd.

– Nu-ți dai seama ce spui, Jeremy. Nici la ce te-ai expune, încercă ea să glumească.

El se apropie de ea, o cuprinse de umeri și-și cufundă privirea în ochii ei.

– Nu sunt deloc nebun, Clotilde. Și am memorie. Îmi amintesc de sărutul pe care mi l-ai dat, de îmbrățișarea ta și de lumina pe care o aveai în ochi în seara aceea. Este adevărat că, mai apoi, m-ai alungat. Am greșit că am plecat și m-am purtat ca un gentleman. În fine... aproape.

Izbucniră amândoi în râs la această amintire, și asta mai destinse atmosfera. Dar Jeremy insistă :

– Clotilde, gândește-te la mine, te rog. Gândește-te că te ador. Și nu șovăi prea mult ca să-mi spui că vrei și tu o droaie de micuți Melville pe care să-i înveți să călărească prin Silver Oaks.

Ea se lăsă ca el s-o cuprindă în brațe. Erau pe verandă, abia ascunși de grinda vopsită din colțul stâng. Oricine ar fi trecut pe acolo ar fi putut să-i vadă. Poate că Jeremy chiar asta dorea. Se gândi și Clotilde la asta dar își puse totuși capul pe umărul lui. Jeremy era dintr-o dată atât de drăguț, atât de blând, iar ea se simțea atât de singură...

Vru s-o sărute. Fără să-l refuze cu adevărat, ea puse atât de puțin suflet în acest sărut încât el se retrase și o privi cu o mutră înciudată.

– Puteai și mai bine.

Clotilde își plecă privirea. Nu, nu era în stare de mai mult. Și nici măcar nu se gândea la Phil. Se simțea golită de orice sentiment, inima îi era pustiită, trupul și sufletul la fel. Dar Jeremy nu putea să înțeleagă acest gen de pustiire. În lumea lui, nimeni nu avea niciodată inima pustiită...

Apăru Brian, cu un sandviș în mână.

– Ei, îndrăgostiților, când ne anunțați vestea cea bună ? Știi, Clotilde, între noi fie vorba, eu nu te-aș sfătui deloc s-o faci. Nu face doi bani. Și apoi, nu-i decât un geambaș. Tu ar trebui mai degrabă să te măriți cu un tip ca mine, tânăr și cu un viitor strălucit, un intelectual distins de pe Coasta de Est, nu cu un grăjdar din Kentucky.

Abia reuși în ultima clipă să se ferească de lovitura de picior furioasă pe care vru să i-o dea Jeremy și dispăru mușcând cu poftă din sandvișul lui.

– Ce ar fi totuși să-mi răspunzi la întrebare? mai încercă Jeremy, tenace.

– Ți-am răspuns deja, Jeremy. Tu ești un băiat foarte cumsecade, dar mă tem că aș strica totul dacă ți-aș spune da.

– Eu te-aș iubi pentru amândoi, draga mea. Te-aș iubi atât încât n-ai mai avea nevoie de nimic altceva pe lume. Doar de mine, puțintel. Haide, Clo, spune da, spune da! Toată lumea ar fi atât de bucuroasă!

Preț de o clipă, ea fu gata să cadă în capcană. Din plictiseală, de grija de a-i face plăcere lui Jeremy, de a-l face

fericit, pentru a mulțumi într-un fel familiei Melville pentru amabilitatea lor. Dar ea știa că nu te căsătorești din amabilitate...

– Te rog, Jeremy! O să mai vorbim și altă dată. Îți promit. Am să-ți spun ce-mi va șopti inima, și doar ea, îți jur. Dar acum, hai să muncim. Avem de câștigat cursa aia afurisită.

– N-avea grijă, fetițo, mă gândesc mereu la asta. De altfel, voi pleca la Frankfurt să comand niște potcoave noi despre care am auzit vorbindu-se că sunt, pare-se, mai ușoare. Așa că, pe curând !

Abia plecase Jeremy că Bentley-ul negru își făcu apariția în fața biroului lui Nathan, oprind lin. Coborî din el Philip McQueene însoțit de un bărbat a cărui față roșcovană Clotilde și-o amintea. Unde-l mai văzuse oare?

Îi răspunse salutului lui Phil și-i zâmbi bărbatului care se înclinase în fața ei. Simți un nod în gât și se pregătea să intre în casă când Phil o opri cu autoritate.

– Este vorba despre Duke.

Fata se opri brusc și se întoarse, cuprinsă de o teamă nedefinită. Ce voia să spună Phil ?

– M-am hotărât să-l vând.

McQueene vorbea privindu-și vârful pantofilor negri. Îmbrăcat elegant cu un costum gri și cravată roșie, părea oarecum plictisit dar hotărât. Clotildei i se păru că se schimbase, parcă mai îmbătrânise.

Acum își amintea de însoțitorul lui Phil: era cel care alergase în urma proprietarului, propunându-i sute de mii de dolari pentru a cumpăra armăsarul învingător la Lexington.

– Domnișoară Lapierre, zise el, dacă astăzi am să cumpăr acest cal, pe care-l consider a fi cel mai bun din lume, veți accepta să-l călăriți în cursă pentru mine ? Cât îmi veți cere atâta vă voi da.

Clotilde era uluită. Omul cumpăra calul împreună cu jocheul, așa cum cumperi o mașină dotată cu un radio stereo la bord, fabricat în serie.

– Am un contract cu domnul McQueene. Dar în situația asta, contractul mi se pare anulat „de facto".

– Vei fi plătită suficient dacă se perfectează vânzarea, interveni McQueene.

Fata ridică din umeri. Întotdeauna, pentru el, totul se reducea la o problemă de bani! Cu bani, poți cumpăra așadar totul? Îl privi pe McQueene cu un asemenea dispreț încât acesta întoarse capul.

– Nici nu poate fi vorba să-l călăresc pentru dumneavoastră, domnule...

– Windicott, domnișoară Lapierre, Harry Windicott.

– Ei bine, domnule Windicott, sunt foarte onorată de propunerea dumneavoastră, dar mă văd obligată să refuz. Nu mă interesează. Mulțumesc.

– Îmi pare rău. Acum, hai să vedem calul, îi propuse Windicott lui Philip.

Acesta căuta să prindă privirea Clotildei, dar fata îl evită cu grijă și porni spre camera ei în timp ce proprietarul lui Duke, dezamăgit, se întoarse spre Harry Windicott.

Clotilde nu ajunse însă până la primul etaj ci se prăbuși pe canapeaua cea mare din camera de zi și-și ascunse fața în mâini. Dacă i-l luau pe Duke, nu mai avea nici un motiv să mai rămână multă vreme la Melville House. Fără îndoială că Phil rupea cu bună știință și ultima legătură care-i unea. Vânzarea lui Duke nu avea altă semnificație, era sigură de asta.

Așa o găsi Nat Melville când, la rândul lui, intră în casă. Se proțăpi în fața ei, cu picioarele depărtate ca un bătrân cowboy, cu chipul trudit marcat de îngrijorare. De pe verandă, se auzeau vocile lui McQueene și Windicott.

– Duke a fost vândut, o anunță Nat cu voce foarte scăzută.

Clotilde ridică încet capul spre el, incapabilă să rostească un cuvânt.

– Este vândut începând cu 13 aprilie. Asta înseamnă că la cursa de pe 12, tot tu ai să-l călărești, iar noi o să-l antrenăm până atunci.

– Nu.

Nat o privi și zâmbi aprobator.

– Și de ce nu, fetițo? o întrebă el totuși.

Dintr-un salt, ea fu în picioare, puse în treacăt o mână complice pe umărul bătrânului și se repezi pe verandă. Văzând-o, cei doi bărbați își întrerupseră discuția. Ea se înfipse în fața lor dar i se adresă lui Phil:

– Din moment ce ai vândut calul, eu nu-l mai călăresc. Vreau să fiu limpede înțeleasă: nu-l mai călăresc începând chiar din această clipă. Niciodată. Și mai ales nicidecum pe 12 aprilie.

– Ești sub contract până atunci. Nu ai ce discuta atâta vreme cât contractul este în vigoare, semnat în bună regulă, îi replică el pe un ton sec.

– Pe de o parte, adineauri erai gata să mă plătești suficient pentru faptul că tu ai fi rupt contractul ; pe de altă parte, nu-mi pasă nici un pic de contractul tău. Dă-mă în judecată dacă vrei. Adio, domnule McQueene !

Le întoarse spatele și-i lăsă pe cei doi buimăciți. Nat Melville era în biroul lui. Ea intră fără să bată la ușă, cu respirația accelerată, gâfâind aproape, roșie la față de furie.

– Bine ai făcut, micuțo, o aprobă Nat foarte repede. Am auzit totul. Ai zis ceea ce trebuia.

Philip McQueene intră la rândul lui în birou, cu chipul încordat la extrem, cu ochii negri scânteind de furie. Clotildei i se păru mai seducător ca niciodată.

– Nathan Melville, vin să-ți spun un lucru. Îl vând pe Duke lui Windicott. Dar dacă gaița asta aici de față – și arătă cu bărbia spre Clotilde, disprețuitor, fără ca măcar s-o privească – așadar dacă domnișoara Lapierre nu-l călărește pe Duke pe 12 aprilie, îmi retrag toți caii de la baza de antrenament Melville.

Amenințarea era serioasă. Zece cai în grija unui antrenor, aceasta reprezenta sume considerabile de bani în fiecare an; să pierzi un asemenea venit, chiar și pentru o casă celebră ca aceea a lui Nat, era un risc pe care puțini antrenori ar fi îndrăznit să și-l asume.

Nathan Melville nu ezită însă nici o clipă. Se întoarse spre rafturile din spatele biroului său și scoase foarte repede, aproape fără să caute, zece dosare groase pe care i le întinse lui McQueene.

– Iată caii dumitale, domnule McQueene. Și acum, ieși de aici. Pe mine nu m-a șantajat niciodată nimeni. N-am de gând să te mai ascult.

– Nat, doar n-o să... Ziceam și eu așa...

– Ieși. Și nu te mai întoarce.

– Aș vrea doar să-i spun o vorbă domnișoarei Lapierre.

– Asta o privește pe ea.

Nat ieși totuși din birou, lăsându-i singuri. Încăperea mirosea a lemn ceruit și piele de hamuri.

– Clotilde, zise Phil McQueene încetișor, tu mă faci să-mi pierd cumpătul și să spun lucruri pe care nu le-aș fi spus niciodată. Clotilde !

Se apropie de fată și încercă s-o oblige să-l privească. Ea refuză însă și-și fixă privirea pe colțul de sus al ferestrei.

– Clotilde, te rog, am atâtea lucruri să-ți spun.

Fata lupta din toate puterile ca să nu se arunce în brațele lui. Ar fi fost o nebunie pentru că el nu se va schimba, nu putea să se schimbe vreodată. Întotdeauna ar exista între ei această diferență în a privi banul, și orgoliul fără margini al bărbatului. Sigur, îi lăsase un bilețel în care scrisese: "Nu-mi plac doar banii și viorile", dar acum era prea târziu. Și pe deasupra, îl vânduse pe Duke acestui om îngrozitor cu fața roșcovană. Era un lucru de neiertat, orice motiv ar fi avut s-o facă.

Rupând tăcerea care se abătuse între ei, Clotilde se îndreptă spre ușă cu un pas mecanic. El încercă s-o oprească. Ea îl fulgeră cu privirea și ieși fără să mai privească înapoi.

Zarurile fuseseră aruncate. Ea tocmai îi pierduse și pe Phil McQueene și pe Duke.

Câteva clipe mai târziu, auzi Bentley-ul demarând și izbucni în lacrimi.

*

* *

După un timp, Clotilde își răcori fața și se duse la telefon. Simțea nevoia să vorbească în franțuzește. Cu părinții ei. Trebuie să fi fost încă acasă, grație decalajului orar. Fata se simțea singură, pierdută, izolată. Ar fi dat orice ca în aceste momente să se afle lângă ai săi. Aproape imediat după ce sună, îi răspunse mama ei. Clotilde și-o imagină în capotul ei alb, cu părul deja pieptănat cu grijă, supraveghind totul în casă, zâmbitoare și blândă.

Doamna Lapierre pricepu repede că fiica ei are ceva pe suflet. Dar Clotilde nu voia să-i povestească totul. Ceea ce-și dorea era numai să se simtă inclusă din nou în viața familială, să-și audă mama vorbind, să-i povestească lucrurile banale petrecute zi de zi.

Isabelle Lapierre înțelese ce aștepta fiica ei de la ea și nu mai contenea cu pălăvrăgeala, cu comentariul

ultimelor bârfe de la Paris. Clotilde o lăsa să vorbească, hotărând că va plăti nota de telefon direct la Western Union. Va fi foarte scumpă, dar nu-i păsa.

Lăsă să se înțeleagă, printre rânduri, că se cam plictisise de Kentucky, îi povesti că Duke fusese vândut, vorbi despre întrecerea din 12 aprilie, ferindu-se totuși să spună ceva despre relațiile ei personale cu Phil McQueene. Isabelle Lapierre bănui însă suferința care o măcina pe fiica ei, dar nu spuse nimic.

– Ascultă, fetița mea, iată ce-ți propun eu : rămâi acolo până pe 13 aprilie de exemplu. Nu ca să alergi în cursă, nici vorbă, ai dreptate, ci doar așa, ca să lași lucrurile să decurgă în voia lor, să se calmeze un pic. Nu este bine niciodată să te pripești, crede-o pe bătrâna ta mamă.

Să rămână până pe 13? De ce nu? Sugestia i se păru înțeleaptă. Clotilde îi mulțumi mamei sale și închise telefonul, îngândurată.

Jeremy intră ca o furtună în salon și trânti ușa în urma lui.

– Ce am auzit? L-a vândut pe Duke?! Și l-a retras de la baza de antrenament Melville? Este nebun! Spune-i că nu-i cu putință!

Clotilde îl privi, tulburată. Jeremy părea într-adevăr disperat.

– Este cu putință și este adevărat, Jeremy. Tocmai mi-a spus-o Phil McQueene însuși. I-a confirmat acest lucru și tatălui tău.

– Nu se poate! protestă el cu o voce ceva mai slabă.

– Este adevărat.

Nathan tocmai ieșise din biroul său. Se îndreptă spre bar și, fapt absolut neobișnuit pentru el, își turnă un pahar de coniac pe care-l bău dintr-o înghițitură sub privirile fiului său și a Clotildei.

Fata avu o strângere de inimă. Din cauza ei, Nat și baza de antrenament Melville tocmai pierduseră un client important. Ea nici măcar nu avusese timp să-i mulțumească bătrânului pentru gestul lui neașteptat.

– Ai fost formidabil, Nat. Absolut formidabil.

– Nu-mi mulțumi. Sunt foarte bucuros că ne-a părăsit. Mă cam agasa de multă vreme cu aerele lui de domnul-știe-tot, cu paralele lui, cu mașina lui englezească și cu elicopterele lui. Mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să ne despărțim. Acum s-a rezolvat.

Clotilde se feri să-i atragă atenția că băuse burbon pe stomacul gol pentru prima oară de când îl știa ea.

– Cine îl va antrena pe Duke? întrebă Jeremy.

– Nu știu. Habar n-am. Și nu-mi pasă. Nu mai e treaba mea, fiule. Păcat pentru el, și păcat pentru ea, adăugă el arătând spre Clotilde.

– Aș vrea să ciocnesc un pahar cu tine, Nat, zise ea.

Surprins, Nathan se duse din nou spre bar și-i servi paharul cerut.

– Am să iau și eu unul, declară la rândul lui Jeremy.

Ciocniră fără veselie. Nat se gândea la baza lui de antrenament, fiul lui la Clotilde, iar Clotilde la Phil McQueene.

Totul o făcea să creadă că așa era mai bine, că mai devreme sau mai târziu trebuia să se termine – aici Nathan Melville avea dreptate – dar inima i se răzvrătea împotriva rațiunii, toată ființa ei îi vorbea de dragoste și-i spunea că această dragoste avea ochii negri ai lui Phil McQueene.

Își bău și ea coniacul dintr-o înghițitură și fu cât pe ce să leșine de tăria alcoolului. Le zâmbi totuși celor doi Melville.

*
* *

Zilele care urmară i se părură Clotildei a fi cele mai lungi din viața ei. Nu făcea nimic, pierdea timpul pe la câte un antrenament, își întorcea adesea privirea spre boxa, acum goală, a lui Duke. Armăsarul cel negru plecase într-un furgon pe care mai întâi îl spărsese lovind cu picioarele. Fusese dus la Vanderen, un olandez care se știa că-și conduce caii cu biciul. Clotilde se gândi că Duke nu va suporta să fie tratat astfel. Dar nu-i va aparține definitiv lui Windicott decât după 12 aprilie. La întrecere va alerga sub culorile lui Phil McQueene. Acesta nu mai putea să se retragă în ultimul moment. Ar fi fost nedemn pentru reputația lui.

În ziua cursei, ea voia să ia avionul spre Colorado. Sau indiferent încotro în altă parte decât spre Lexington. Numele său fusese șters de pe afișe pentru a fi înlocuit cu

cel al lui John Gabourian, un jocheu cu o bună reputație, care nu câștigase totuși niciodată vreo cursă internațională.

Emisari trimiși de Phil încercaseră s-o convingă pe fată să revină asupra deciziei sale; ea însă nu cedase. Unul dintre ei îi oferise chiar zece mii de dolari.

– Zece mii de dolari pentru o singură cursă. Îți dai seama ? Plus niște procente dacă câștigi. Este contractul cel mai extraordinar din Statele Unite, precizase el.

Clotilde ridicase din umeri. Dar până la urmă nu luase avionul să plece aiurea. Cu o eșarfă pe cap, cu ochelari negri pe nas, cu tenișii și blugi prespălați, semăna cu oricare dintre miile de fete obișnuite aflate la fața locului. Nu voia să fie recunoscută.

Nathan și Maggy Melville refuzaseră să meargă. Peggy și Brian erau la universitate. Doar Polly merse cu Clotilde, care nu voia să fie văzută în preajma lui Jeremy pentru a nu fi recunoscută.

– Să mergem, franțuzoaico, îi zise Polly.

Cursa inițiată de Steve Laughton ar fi trebuit să fie o afacere privată dar se transformase într-o mare chermeză. Petrecerea populară era în toi. Vânzătorii de hot-dog și cartofi prăjiți făceau afaceri excelente. Soarele era fierbinte și megafoanele nu mai conteneau să transmită publicitate și îndemnurile animatorilor.

Înaintea cursei dintre Goodwill și Duke, organizatorii programaseră și o cursă de deschidere, dar spectatorii – cu zecile de mii – nu veniseră decât ca să parieze pe cei doi cai prestigioși.

Clotilde se îndreptă spre cântar, evită cu grijă camera jocheilor, unde ea nu îndrăznise să se dezbrace, și se duse la grajdul lui Duke, trecând prin locul în care ea și Phil se întâlniseră față-n față, atât de plini de dragoste și de speranță și unul și celălalt încât doar amintirea acestei scene o înfioră.

În ciuda eșarfei de pe cap și a ochelarilor negri, Abbie o recunoscu de departe și se repezi spre ea. Vru s-o conducă imediat la Duke. Armăsarul era păzit mai bine și decât președintele Statelor Unite, de teama vreunui dopaj sau a unei intervenții răuvoitoare de ultimă oră.

Ea refuză însă să meargă, cu durere în suflet, și se îndepărtă sub privirea dezaprobatoare a îngrijitorului. Nu se putu abține totuși să-l întrebe:

– Cum se simte Duke?

– Bine. Dar n-aș mai miza mai mult de o sută de dolari pe el. Cred că va câștiga pentru că este calul cel mai valoros din toate timpurile, dar eu nu mai am tragere de inimă, domnișoară Clotilde.

Îl zări pe Phil McQueene, foarte elegant în haina lui de tweed importată din Scoția și pantalonul de flanelă foarte bine croit. Era însoțit de Windicott, care pălăvrăgea foarte sigur pe el. Phil tăcea. Clotilde întoarse capul, nu voia să fie văzută.

Pierdută în mulțimea care se înghesuia acum în jurul celor ce făceau pariurile, se simțea inutilă și regreta că venise. Întinse totuși și ea câțiva dolari ca să parieze.

– Vino, zise Polly, știu eu un loc de unde putem vedea toată cursa. Și n-o să ne vadă nimeni.

În aceeași clipă, Duke și Goodwill, acoperiți cu învelitorile somptuoase în culorile proprietarilor lor, ieșeau din țarcul în care fuseseră ținuți de îngrijitorii lor și se îndreptau spre cântar. Goodwill era un armăsar roib superb de doi ani și jumătate, fin, subțirel, foarte înalt, care dădea o extraordinară impresie de suplețe și frumusețe. Steve Laughton nu minți se: avea într-adevăr un cal magnific.

Aplauze îndelungate îi salutară pe cei doi jochei când aceștia apărură în sfârșit. Jeff Manley, mai încruntat ca niciodată, privea departe înaintea lui, foarte concentrat.

Gabourian, dimpotrivă, zâmbea cu gura până la urechi sub cascheta în culorile verde și roșu ale lui Phil McQueene.

Duke tropăia și lui Abbie îi era greu să-l țină. De două ori, se cabră neliniștit, dar jocheul lui îl mângâie ușor pe gât. Clotilde își dădu seama că armăsarul era într-o formă foarte bună, dar și mai nervos decât de obicei.

Pielea îi strălucea admirabil, dar Clotilde simți instinctiv că animalul nu era în largul lui.

Johnny Gabourian ținea în mâna dreaptă o cravașă. Era fără îndoială o greșeală datorată antrenamentelor de la Vanderen.

– Pariez pe Goodwill la doi contra unu ! urla cineva.

– Goodwill la trei contra unu, răcni un altul.

– Duke la patru contra unu, strigă al treilea.

Polly își scoase portofelul și numără o sută de dolari pe care-i flutură făcând semn celui mai apropiat bookmaker. Clotilde o prinse de mână.

– Ce te-a apucat ? se miră Polly. Tu nu joci ? N-ai încredere ?

Tristă și palidă, Clotilde șovăi o clipă.

– Așa este. N-am încredere. De fapt, chiar mi-e teamă.

– De ce? Ești nebună !

– Nu știu. Mi-e teamă, atâta tot. Este o prostie, nu-i așa?

Polly păru impresionată de tonul pe care-i vorbise prietena ei și-și puse banii în portofel. I-ar fi plăcut totuși foarte mult să parieze.

– Încă mai ești îndrăgostită de Phil McQueene, nu-i așa? o întrebă ea pe neașteptate.

Clotilde tresări și ochelarii negri îi căzură de pe nas. Până să se aplece ea să și-i ridice, un tânăr de alături fu mai rapid și-i întinse. Fata îi zâmbi. El o privi cu atenție.

– Nu sunteți cumva cea care ar fi trebuit să alerge astăzi, cu Duke?

– Ba da! Dar vă rog să nu spuneți nimic. Vă rog!

– Bine, de acord, de acord, bombăni acesta.

Tânărul plecă și Clotilde își dădu seama că incognitoul ei nu va mai dura multă vreme. Polly și cu ea își schimbară locurile, sperând să-i descurajeze astfel pe eventualii curioși.

Peste toată hărmălaia, se auzi la un moment dat clopotul care anunța plecarea în următoarea cursă. Peste mulțime se lăsă o liniște profundă și fiecare se ridică în picioare ca să vadă mai bine. Cele două fete făcură la fel.

Goodwill aștepta calm startul în spatele barierei, sub amenințarea cravașei lui Jeff Manley. Duke se zbătea pe loc, refuzând să se alinieze alături de rivalul său.

Clotilde își aminti cât de greu îi fusese și ei să-l învețe să se alinieze la start. Gabourian ridică cravașa; acest singur gest îl sperie pe Duke care necheză și se zbătu și mai tare.

Până la urmă, jocheul reuși să-l aducă alături de Goodwill. Abia apucase să facă asta și răsună împușcătura starterului. Duke porni cu doi metri întârziere față de Goodwill. Acesta din urmă pur și simplu zbura, purtat de urletele mulțimii : Goodwill ! Goodwill !

În tribuna proprietarilor, Clotilde îl zări pe Phil McQueene. Era palid ca un mort și mâinile i se crispaseră pe balustradă. Neglijându-și binoclul atârnat de gât, se aplecase înainte, încordat cu toată ființa lui spre armăsarul cel negru care, iată, acolo, la prima turnantă, câștiga deja teren asupra advesarului său.

Din câteva fuleuri fantastice, îl ajunse din urmă pe Goodwill. Un nou strigăt străbătu mulțimea. Fascinată, cu inima gata să-i spargă pieptul, Clotilde își simțea unghiile înfigându-se în palme și-și mușcă buzele ca să nu țipe.

Vreo câteva zeci de metri, cei doi cai galopară alături. Mulțimea urla acum fără întrerupere. Spectacolul oferit de cei doi armăsari, cu coama în vânt, lansați cu toate posibilitățile lor, era copleșitor de frumos și de aspru.

Intrară împreună pe scurta linie dreaptă care preceda ultima turnantă. Mai erau de alergat doar vreo trei sute de metri.

– Acum, strigă Clotilde din toate puterile, acum !

Își aminti cum ea însăși îi ceruse calului un ultim efort pe această porțiune și cum acesta pornise într-un elan nebun, distanțându-se de ceilalți urmăritori cu câțiva metri. Acum, Duke era înspumat, dar și rivalul său era la fel.

Ca și cum ar fi auzit-o pe Clotilde, Johnny Gabourian vru și el să-l solicite pe Duke. Ca un jocheu cu experiență, obișnuit să-și cravașeze calul în acest moment al cursei, ridică cravașa și lovi de două ori.

Înnebunit de durere și de umilință, Duke făcu brusc un salt extraordinar. Johnny Gabourian, oricât de experimentat ar fi fost, nu se așteptase la o asemenea brutalitate. Aproape cățărat pe gâtul lui Duke, mișcându-și brațele în ritmul alergării calului, cu picioarele înfipte până la glezne în scări, abia își mai ținea echilibrul. Saltul armăsarului îl dezechilibră. Zbură brutal peste capul acestuia, căzu pe un umăr, se rostogoli de mai multe ori și rămase lat pe gazon.

Mulțimea, aproape răgușită, scoase un nou urlet. Duke trecea linia de sosire cu o lungime înainte lui Goodwill. Cu toate acestea, pierduse cursa. Va fi descalificat.

Gabourian întârzia să se ridice. Infirmierii se repeziră spre el. Clotilde îl zări și pe Phil alergând.

Încremenită, gâfâind de parcă ea ar fi participat la cursă, cu mâinile crispate pe inimă, Clotilde își îndreptă privirea spre armăsarul cel negru. Acesta făcu încă o dată

aproape turul complet al pistei de alergare, dărâmă în trecere cu o zvârlitură de copită o barieră ce-i ieși în cale, și în sfârșit se opri brusc în fața lui Abbie care-l aștepta în mijlocul pistei. Se lăsă cu docilitate prins de hățuri și se întoarse la grajd sub înjurăturile pariorilor pe care-i făcuse să piardă sume considerabile.

– McQueene al tău tocmai vede cum îi zboară de sub nas cincizeci de mii de dolari, zise zeflemitor Polly.

– Nu este McQueene „al meu", Polly.

Uralele mulțimii îl întâmpinară pe Steve Laughton care ajunsese la cântar. Frumoasa blondă era alături de el. Aproape fără voia ei, Clotilde se aproie, dar se îndepărtă apoi repede de grupul care-l înconjura pe învingător și pe calul acestuia. Jeff Manley însuși își lăsase la o parte încruntarea și-și arăta dinții îngălbeniți, într-o schiță de zâmbet.

O mulțime de curioși se înghesuia în jurul boxei lui Duke. Indiferentă de acum la glumele celor ce căscau gura și la teama de a-l întâlni pe Phil McQueene, cu inima încă bătându-i puternic, Clotilde se îndreptă spre armăsarul negru. Abbie împreună cu un tânăr îngrijitor pe care ea nu-l cunoștea îl bușumau viguros cu o mână de paie. Calul mai gâfâia încă și răsufla greu, după efortul lui necugetat.

– A ajuns totuși primul, nu ?

Clotilde i se adresase lui Abbie. Îngrijitorul se ridică și chipul i se lumină.

– Așa este, a ajuns primul. Ați văzut, domnișoară Clotilde? cu o lungime întreagă pe care a scos-o în treizeci de metri. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Tânărul ajutor al lui Abbie îi privea cu gura căscată, fixând-o pe Clotilde fără să se jeneze.

– Dacă l-ați fi călărit, domnișoară Clotilde, Duke ar fi câștigat de-adevăratelea. Dumneavoastră nu l-ați fi cravașat niciodată, nu-i așa?

– Nu știu, Abbie. Nu cred.

Nu era treaba ei să-l acuze pe Johnny Gabourian. Acesta făcuse ceea ce ar fi făcut cu oricare cal. Dar Duke nu era oricare cal. În orice caz, presimțirile fetei se adeveriseră.

– Să încercăm să aflăm vești despre Johnny, îi zise ea lui Polly.

Cele două fete se îndreptară spre birourile direcției. În fața ușii directorului, se loviră pur și simplu de Phill McQueene. Polly se îndepărtă repede, lăsându-i singuri.

– S-ar zice că am pierdut totul, nu-i așa? zise Phil după o clipă de tăcere. Am pierdut cursa, mi-am pierdut calul, și pe tine!

Capitolul 10

Cu ochii ieșiți din orbite, cu fața stacojie, Harry Windicott venea întins spre ei, înnebunit de furie.

– McQueene, m-ai înșelat! Calul ăsta pe care mi l-ai vândut cu un preț exorbitant este nebun! Niciodată nu va încheia în câștigător o cursă. Ne pierdem și timpul și banii cu el !

– Când l-ai cumpărat, nu mi-ai spus același lucru. Dacă jocheul tău nu știe să călărească un cal mai sensibil, asta totuși nu-i vina mea, Harry.

– M-ai înșelat, repetă proprietarul lui Duke. Poți să-ți iei înapoi armăsarul.

Phil McQueene o consultă din priviri pe Clotilde. Ea însă nu îndrăzni să creadă că este adevărat și-și feri privirea. Windicott își dădu seama că ei doreau să rămână singuri și se retrase un pas. El nu se prea pricepea la „chestiile astea“. Iar frumusețea Clotildei îl tulbura chiar mai mult decât faptul că ea refuzase să alerge pentru el.

– Clotilde, zise Phil cu voce tare, domnul Windicott mi-a propus să mi-l revândă pe Duke. Zice că este un cal prost. Tu ce crezi ?

– Cred că domnul Windicott se înșală și că Duke este unul dintre cei mai buni pursânge din lume. În ceea ce privește răscumpărarea lui, asta nu-i treaba mea. Nici jocheii nici femeile slabe nu sunt instruiți să-i sfătuiască pe bogații și nobilii proprietari.

– Clotilde! Te rog!

Windicott trăgea cu urechea și prindea frânturi de fraze. Doar n-o să înceapă McQueene să negocieze cu franțuzoaica asta mică de doi bani, care nu avea nici măcar un dolar, și ale cărei resurse nu erau prea bine cunoscute!...

– Ce ai vrea să-ți spun? zise Clotilde.

Tot ceea ce ar fi vrut să-i spună era că-l iubește, că-l iubește doar pe el, că întotdeauna îl va iubi doar pe el. Că-l visa în fiecare noapte și în fiecare dimineață, că-i visa mâinile mângâindu-i trupul. Visa la zâmbetul lui, la amabilitatea lui, uneori, când își lăsa la o parte aroganța și redevenea acel McQueene pe care ea îl iubea.

Ar mai fi vrut să-i spună că-și dorea cu disperare ca el s-o cuprindă în brațe, s-o mângâie, s-o protejeze, să facă dragoste cu ea, să-i șoptească la ureche cuvinte de dragoste. Își dorea să se topească de fericire în brațele lui și să-și strige fericirea, să-i simtă buzele pe ale ei și să-și poată spune că mâine va fi încă o zi alături de el; să-i

strige: „te iubesc, ești marea mea dragoste, ești dragostea mea nebună, Phil, vino spre mine și lasă-mă să vin și eu spre tine!“ Își dorea totul și mai mult decât atât! „Phil, Phil, cât de mult te iubesc!“

Dar tot ce fu în stare să spună, spre stupefacția ei, fură acele cuvinte stupide care-l descumpăniră pe Phil. Acesta făcu un ultim efort de a-și stăpâni orgoliul rănit, hotărât să străpungă carapacea Clotildei. Chiar dacă ar fi făcut-o doar din plăcerea de a se certa, din grija de a nu se recunoaște niciodată învins fără să fi încercat totul.

– Să vorbim limpede, Clotilde, dacă îmi pot permite această expresie cu o femeie care se refuză cu încăpățânare.

– Nu pot, Phil! Dumnezeule, nu înțelegi deci că nu pot, că-mi este imposibil! Îmi ceri prea mult, îmi ceri să...

Fără să mai aștepte ca ea să-și termine fraza, Phil McQueene se întoarse spre Windicott. Acesta dădea semne de nerăbdare privindu-și neîncetat ceasul de aur ultimul strigăt.

– De acord, Harry, îmi răscumpăr calul!

Lui Windicott nu-i venea să-și creadă urechilor. Se așteptase la negocieri lungi, după discuții aprinse. McQueene era considerat redutabil în afaceri și nimeni nu se putea lăuda că-l învinsese în acest domeniu.

– În ce condiții?

Phil ridică din umeri. Puțin îl interesau condițiile lui Windicott.

– Îți înapoiez cecul. Sau îl rup. Încă nu l-am încasat, cred. Dacă nu, îți fac altul. Și calul se întoarce la Melville House. Ștergem totul și o luăm de la capăt. O.K.?

Harry Windicott ezită. Ca și cum ar fi căutat o capcană în spatele propunerii lui McQueene. Îl luă pe acesta mai la o parte și se îndepărtară câțiva metri.

– Ia spune, McQueene, știu bine că nu mă privește și că nu trebuie să amestec afacerile cu sentimentele. Scuză-mă, dar... nu cumva ești pe cale să te lași păcălit de tânăra persoană de colo?

– Ca să-ți spun adevărul, Harry, singurul lucru pe care mi-l doresc cu adevărat pe lume este să mă las păcălit de „tânăra persoană de colo", cum zici tu. Dar mă tem că ea nu mă vrea... Vezi cum stă treaba?

Windicott ridică din umeri. Nu prea vedea el cum stă treaba dar înțelegea că-și va recăpăta banii și că va scăpa de calul ăsta nebun pe care nici un jocheu nu putea să-l călărească. Cel puțin Jeff Manley și Johnny Gabourian nu reușiseră. Era o cauză pierdută. Calul ăsta aducea ghinion...

– Răspunsul tău definitiv deci, McQueene?

– Îmi iau calul înapoi și-ți dau cecul. O.K.? Oferta este valabilă începând de acum, dacă vrei. Spune-i șoferului de pe furgonul tău să-l ducă la Melville House și nu la Vanderen. Știe cu siguranță drumul.

– De acord, McQueene. Am încheiat afacerea. Contez pe tine. Voi face cele necesare pentru ca armăsarul să ajungă cu bine la Melville.

Harry Windicott plecă frecându-și palmele. Phil McQueene se întoarse spre Clotilde. Aceasta însă dispăruse. O căută zadarnic cu privirea prin mulțimea care pleca încet comentând cursa și căzătura incredibilă a lui Gabourian. Duke ăsta este complet nebun!.. ziceau toți.

Phil îi auzea pe cei din jurul lui discutând la nesfârșit despre calitățile sau defectele armăsarului negru. Zâmbi și-și reluă căutarea. Unde naiba dispăruse Clotilde?

O găsi lângă Duke. Cu coatele sprijinite de ușa boxei lui, vorbea cu Abbie. Îngrijitorul părea abătut și deprimat.

– Nu-mi place deloc să mă duc la Vanderen, domnișoară Clotilde. Nu mai am ce face acolo. Nu-i o casă bună.

Clotilde vru să-i spună că nu se va întoarce la Vanderen ci își va regăsi vechile obiceiuri de la Melville House. Șovăi însă. Dacă Phil nu încheiase afacerea cu Windicott? Ea plecase de lângă ei înainte ca aceștia să termine discuția, nu mai suportase. Totul se reducea o dată în plus la o afacere de bani pentru Phil McQueene, și poate chiar și dragostea la el se cântărea în dolari.

Gândurile acestea i se perindau prin minte când simți o mână trăgând-o de mânecă. Se întoarse zâmbind crezând că este Phil. Era Jeremy.

– Vino! Aș vrea să te prezint unui prieten de-al meu care vrea să-ți facă o propunere.

– N-am chef, Jeremy, mulțumește-i acestui domn din partea mea. În momentul acesta, nu mă interesează nici o propunere.

– Nici chiar una de căsătorie?

Ea îi zâmbi fără voia ei tânărului; Jeremy era frumos, sănătos, seducător, cu înfățișarea lui de cowboy cu studii, și cu șuvițele-i rebele pe frunte. Dar știa că niciodată nu se va căsători cu Jeremy Melville. Ar fi fost necinstit din partea ei.

– Nu ascult propuneri de căsătorie decât între orele zece douăzeci și trei și zece douăzeci și patru de minute!

– Voi reveni deci mâine, la zece douăzeci și trei de minute, domnișoară! Până atunci, vino totuși să-l vezi pe prietenul meu.

Clotilde se temea ca nu cumva Phil să plece înainte ca ea să afle ce se va întâmpla cu Duke. Era evident că Jeremy nu era la curent cu cele întâmplate; i-ar fi spus și ei imediat. Îi făcu semn că este de acord și-l urmă.

Jeremy îi prezentă un bărbat de vreo cincizeci de ani care părea distins și prosper. Era Jimmy Marlowe. Acesta abordă direct subiectul.

– Domnișoară Lapierre, am să-ți fac o propunere. Probabil că prietenul meu Jeremy te-a prevenit. Am o herghelie cu cai de curse în California. Vino acolo, să fii jocheul vedetă. Ai putea face lucruri extraordinare la San Francisco și vom câștiga mulți bani. Fără să mai pun la socoteală faptul că San Francisco este orașul cel mai frumos din lume.

Clotilde nu se putu abține să izbucnească în râs, spre surprinderea lui Marlowe, care nu pricepea. Nu avea cum să priceapă. Și nici Jeremy, care rămăsese năuc alături de tânăra franțuzoaică.

– Nathan Melville, care se pricepe, afirmă că eu călăresc foarte prost în cursă, domnule Marlowe, și că nu știu să mă apăr când sunt în pluton. Mă tem că are dreptate, ca să vă spun drept. Eu nu sunt decât o biată femeie, jocheu amator.

– Ești prea modestă. Te-am văzut câștigând chiar aici într-o manieră formidabilă. Și ți-ai condus calul ca un adevărat profesionist, dacă vrei părerea mea.

– Mă măguliți. Dar nu sunt pregătită să merg în California și vă rog să mă scuzați.

Jimmy Marlowe părea dezamăgit. Se arătă totuși a fi gentleman și-i întinse mâna Clotildei.

– Îmi pare rău, domnișoară Lapierre. Dacă te răzgândești cumva, să știi că te așteptăm în California. Jeremy îți va spune unde mă găsești, eventual.

Se întoarse și plecă, cu o ținută demnă de un bătrân gentleman englez, alăturându-se unei tinere blonde cu privirea insolentă care o fixa suspicios pe Clotilde.

– Plecăm? întrebă Jeremy.

– Într-o clipă, dacă vrei să mai aștepți. Mă întreb unde o fi dispărut Polly. Trebuie s-o găsesc. Scuză-mă.

– Atunci, pe curând?

– Pe curând.

Polly nu era nicăieri. Nici Phil McQueene. Clotilde se îndreptă repede spre boxa lui Duke. Armăsarul plecase. Încotro? La Melville House? La Vanderen? Se înfioră de plăcere la gândul că poate mâine îl va găsi la antrenament. Dacă Nathan Melville și Jeremy vor mai fi de acord, firește. Și dacă Phil McQueene mai dorea asta. Ea nu era prea convinsă. Prea multe lucruri rămăseseră în suspensie între ea și tânărul proprietar, pentru ca să mai poată fi sigură de ceva.

Cu inima sfâșiată, se hotărî să se întoarcă la Jeremy. Nici Polly nici Phil nu erau de găsit. Parcă intraseră în pământ. Merse pe lângă afișele, rupte acum, care anunțau participarea ei la cursă și oftă. Dacă ea er fi participat, cu siguranță că l-ar fi învins pe Goodwill. Pentru că ea n-ar fi căzut!

– Vino, Clotilde, zise cu amabilitate Jeremy. Ne întoarcem acasă, doar dacă nu vrei să ne oprim în centru să bem ceva.

El o privi plin de speranță, cu ochii lui ca de cățel cocker; ca și cum, totuși, știa deja că ea va spune nu. Ea scutură din cap, cu o privire cât putu de blândă.

– Scuză-mă. Poate altă dată. Acum sunt istovită.

În mașină, se lăsă pe pernele moi și-și mușcă buzele ca să nu înceapă să plângă...

Phil plecase fără ea... De fapt, ea se purtase atât de urât cu el încât el plecase. Pentru totdeauna! Și de data asta, era vina ei! Distrugea totul, răvășea tot ceea ce iubea, ca și cum purta în ea un blestem care o îndemna la autodistrugere, la a aduce ghinion celor pe care-i iubea.

Când intrară pe aleea ce mergea de-a lungul pădurii Silver Oaks, primul lucru pe care-l zări fu Bentley-ul negru, tras cu fața spre casa cea mare a familiei Melville. Mașina era goală, dar în curtea mare de la grajduri se formase un grup care-l înconjura pe Duke, abia sosit.

Inima Clotildei bătu cu putere. Ce se întâmpla? Armăsarul era aici. Phil McQueene și Windicott își ținuseră angajamentele. Dar ce căuta calul aici, în mijlocul îngrijitorilor, la ora asta? Și cine-l ținea de hățuri?

Când Jeremy se duse să-și parcheze mașina la locul ei obișnuit, din grup se desprinse un bărbat. Phil! El îl ținea pe Duke de hățuri, cu o mână sigură, și calul se lăsa în voia lui, urmându-l fără să se opună; copitele îi răsunau limpede pe caldarâmul curții.

Încremenită, Clotilde îi văzu pe îngrijitori venind în urma lui Phil la câțiva pași. Se temeau cu toții de reacțiile imprevizibile ale lui Duke. Phil se apropia încet de Clotilde, continuând să țină calul de hățuri. Zâmbea, dar fata îl cunoștea de acum îndeajuns de bine ca să-și dea seama că el era încordat la maximum.

Când ajunse la doi pași de ea, se înclină ușor iar Duke scutură din cap de parcă ar fi recunoscut-o. Incapabilă să facă vreun gest, Clotilde aștepta urmarea.

– Vezi? S-a întors, începu Phil McQueene fără să renunțe la aparenta lui detașare. Așa cum am stabilit.

Bărbatul era palid dar foarte hotărât.

Clotilde zâmbi crispat. Nu era în stare de mai mult. Simțea un nod în gât. Își strânse cu putere mâinile la spate ca să nu mai tremure, conștientă că destinul ei va depinde de secundele imediat următoare, prea emoționată să înfrunte o asemenea situație cu calm.

– M-am întrebat ce să fac cu calul ăsta afurisit și încăpățânat care se crede a fi cel mai bun din lume, cu condiția să fie călărit de tine. Atunci mi-am zis că singurul lucru pe care-l aveam de făcut era... să ți-l dăruiesc și să...

Își căuta cuvintele, ezitând acum, pierzându-și siguranța de sine și șirul frazelor pe care și le pregătise.

Clotildei, tulburată, i se umplură ochii de lacrimi. Dădu încetișor din cap și înaintă, tăcută, spre grupul care acum îi înconjura. Puțin îi păsa că va fi văzută plângând!

Duke făcu un pas spre ea în timp ce Phil McQueene rămase pe loc, temător. Calul negru își puse capul pe umărul fetei și și-l frecă ușor de părul ei brun. Întregul grup al îngrijitorilor scoase un „oh“ de stupoare. Ceea ce vedeau ei acum era absolut de necrezut din partea lui Duke diavolul.

Clotilde sărută calul pe nările moi și se întoarse spre Philip. La rândul lui, acesta făcu un pas spre ea și zise cu voce tare:

– Clotilde, nu știu prea bine cum să spun asta, dar aș vrea... Există bărbați care oferă diamante în asemenea împrejurări, alții își oferă pur și simplu inima, sau

ceea ce au. Eu nu știu cum să fac... Da, da... Uite, aș vrea să accepți acest cal... ca pe un cadou de logodnă.

Grupul de îngrijitori începu să aplaude. Alertat de zgomot, Nathan Melville ieși din biroul său, urmat curând de Brian, de Maggy și de cele două fiice. Apăru chiar și Jeremy. Se alăturară cu toții grupului care înconjura calul și perechea de îndrăgostiți.

Tremurând de emoție, Clotilde întinse mâna spre hățurile de piele pe care i le întindea Phil și le apucă. El le dădu drumul imediat și se retrase un pas. Pas pe care-l făcu Clotilde. Ținându-l pe Duke cu o mână, își trecu cealaltă mână pe după gâtul lui Phil și-i oferi buzele.

– Phil, zise ea în șoaptă, oh Phil, iubirea mea! Cât te iubesc!

– Și eu te iubesc, zise el încet. Mai mult decât viața mea!

Izbucni în râs și continuă:

– Mai mult decât viorile și dolarii mei.

– N-am nevoie de acest cal ca să te iubesc, Phil. Este prea mult. Păstrează-l. Pentru noi.

– Nu. Te rog! Dragostea mea, dragostea mea!

Îngrijitorii aplaudară din nou. Nu auziseră replicile, dar salutau cu entuziasm bucuria evidentă de pe chipurile celor doi îndrăgostiți.

Tocmai acest moment și-l alese Duke ca să fugă. Scăpând din mâna Clotildei care nu mai fusese prea sigură, armăsarul porni liniștit, într-un galop mărunt, spre pădurea Silver Oaks.

După ce primul moment de stupoare trecu, Jeremy hotărî să rezolve problema. Dădu o serie de ordine scurte și clare, se îndreptă apoi el însuși spre break-ul albastru și se așeză la volan.

– Crezi că trebuie să chem iarăși elicoperul? întrebă Phil cu o voce nesigură.

– Faci ce vrei. Dar nu mai conta pe mine să mă duc să-l caut pe coclauri, prin Cumberland.

– Acum este calul tău. Dar spune-mi, iubito, dacă ți-aș cere-o chiar n-ai face-o?

– Dacă m-ai ruga, firește că aș face-o. Dacă mi-ai ordona s-o fac, ca prima oară, nici nu m-aș gândi.

– Nu ți-am ordonat nici atunci!

Clotilde se strădui să pară indignată.

– Mi-ai spus: vino! Nici n-am avut timp să discut, că eram deja în elicopterul acela cu zgomotul lui infernal.

– Te simțeai așadar chiar atât de nefericită?

– Nu. La drept vorbind, nu! Dar mă gândeam mai mult la cal decât la tine.

– Și acum?

– De multă vreme mă gândesc numai la tine, dragostea mea. De atât de multă vreme încât am crezut că am să înnebunesc. Și atât de intens încât sufeream de moarte. Nici nu poți să-ți imaginezi cât de mult m-am gândit la tine.

El o cuprinse cu înflăcărare în brațe și-și puse buzele pe ale ei, nepăsător față de prezența familiei

Melville și de fluierăturile entuziaste ale îngrijitorilor. Când el își slăbi strânsoarea, Clotilde îl sărută pe obraz.

– Așpteaptă-mă, zise ea.

Se îndreptă spre Peugeot-ul lui Peggy, porni motorul fără să-i arunce o privire lui Phil și demară spre pădure, mergând cu bună-știință în sensul opus celui în care pornise Jeremy împreună cu câțiva îngrijitori. Când mașina, care nu era făcută pentru drumuri de țară, nu putu merge mai departe, ea opri motorul.

În pădure se auzeau apeluri; îngrijitorii strigau ca niște hăitași la vânătoare, iar motorul jeep-ului și cel al break-ului uruiau umplând pădurea de zgomote.

Duke dispăruse. Clotilde coborî din mașină și ciuli urechea, întrebându-se încotro o fi luat-o calul.

Se auzi în depărtare un galop surd. Duke galopa pe potecile din Silver Oaks, cu un ritm egal, venind spre ea. Clotilde îl aștepta gândindu-se la Phil. Cu siguranță că acesta fierbea de furie. Era cât pe ce să lase totul baltă și să alerge să se arunce în brațele lui.

Dar Duke tocmai apărea din pădure. Era într-adevăr cel mai frumos cal din lume, își zise ea din nou.

Se lăsă prins și ea îi sări în spate fără ca el să protesteze. Îi îndreptă pașii spre grupul de urmăritori. Era inutil ca aceștia să-și mai piardă timpul căutându-l. Pe de altă parte, îi făcea plăcere să le arate tuturor acestor bărbați – dintre care făcea parte și Phil – că și ea era în

stare să lucreze la fel de bine ca și ei, dacă nu mai bine, într-un domeniu pe care ei îl credeau rezervat bărbaților.

– Felicitările mele, zise Jeremy care o privea venind spre el, sprijinit nonșalant de capota mașinii.

– Pentru ce felicitări? Pentru cal sau pentru...

– Pentru tine și Phil. Liniștește-te, n-am să fiu gelos și n-am să-ți fac nici o scenă. Dar e bine de știut că el va avea întotdeauna o lungime avans față de mine. Și singurul domeniu în care sunt sigur că sunt mai bun decât el, este un domeniu în care el nu se aventurează.

– Am să ți-l aduc într-o zi, Jeremy, călare pe un cal, și am să ți-l las pe mână.

Fiul cel mare al familiei Melville zâmbi slab.

– În ziua aceea, am să mă răzbun pentru tot.

– Până atunci, trebuie să mă întorc. Probabil că așteaptă vești despre calul său de șase sute de mii de dolari.

O clipă mai târziu, când ajunseră în curte, McQueene confirmă cele spuse de Clotilde.

– Este adevărat. Am primit mult peste șase sute de mii de dolari. Este prea mult pentru un nenorocit de cal. Dar tu, draga mea, îi crești și mai mult valoarea. Fără tine, s-a dovedit acum, nu valorează mare lucru.

– Cât ai da pe jocheul lui, Phil? întrebă ea, malițioasă.

– Tot ce am! Inima și viața mea! Și un contract pentru eternitate. Dacă jocheul vrea, firește.

Clotilde își lipi capul de umărul lui și se strânse mai aproape.

– Jocheul vrea, firește, iubirea mea.

Ridică privirea spre el și-l sărută din nou. Mai întâi ușor, apoi aproape cu brutalitate. Dintr-o dată, violența dorinței pe care o purtaseră în ei atâta vreme ieșea la iveală și-i cuprindea în întregime. Sub sărutul arzător al bărbatului pe care-l iubea, Clotilde închise ochii și se abandonă.

Phil îi înconjură umerii cu brațul și o conduse spre Bentley, indiferent la privirile pe jumătate respectuoase, pe jumătate ironice ale îngrijitorilor și a lui Jeremy, grupați acum cu toții în curtea cea mare și albă.

Deschise portiera, o invită pe fată pe scaunul de piele din față, ocoli apoi mașina, se așeză la volan și demară lin străduindu-se să nu facă să scrâșnească pietrișul de pe alee. De îndată ce ieșiră din câmpul vizual al celorlalți el opri și trase frâna de mână.

Liniștea dintre ei era tulburată doar de cântecul păsărilor. Priveliștea era calmă, liniștitoare, senină.

– Crezi că vei putea trăi în Kentucky, dragostea mea?

Clotilde îl sărută pe vârful nasului.

– Și să am o mulțime de mici McQueene care vor alega prin pădure pe poneii lor?

– De ce nu?

– Sunt de acord, Phil. Dar... aș vrea să-ți mai pun o întrebare: cu Duke cum rămâne?

– Este al tău. Ți l-am dăruit cu adevărat, să știi.

– Mulțumesc, domnule McQueene. Îl accept pentru amândoi. Nu numai pentru mine. Și am să-ți spun ce o să facem. Vom pleca la Paris, unde tu vei vedea două lucruri esențiale, dacă ești de acord: familia mea și hipodromul Longchamp.

– Familia, hai să zicem, dar de ce hipodromul?

– Pentru că acolo se aleargă premiul Arcului de Triumf, dragostea mea. Și chiar am de gând să-l câștig. Sub culorile verde și roșu ale grajdurilor McQueene.

Tânărul zâmbi și o sărută înainte să spună:

– Clotilde McQueene? Ce zici? Îți convine numele?

– Mai mult decât orice pe lume. Dar există un lucru pe care nu mi l-ai spus cum trebuie, Phil. Și pe care nici eu nu ți l-am spus ca lumea.

– Nu te-am cerut de soție așa cum se face, asta e?

– Nu. Mai caută; în general, se mai face ceva înainte.

– Inelul?

Clotilde izbucni în râs și-și puse fruntea pe umărul lui.

– Duke face cât toate inelele din lume! Și nu aveam nevoie de inel ca să te iubesc. Nu, ia mai ghicește!

Phil se încruntă și o privi cu gravitate. Apoi îi zâmbi și ea văzu licărirea jucăușă din ochii lui, pe care o cunoștea de acum atât de bine. El se aplecă spre ea și o trase spre sine.

– Te iubesc, zise el în șoaptă. Dar ți-am mai spus-o!

– Nu îndeajuns. Nu așa cum trebuie. Mai spune-mi. Să mi-o spui mereu...

– Te iubesc....

– La rândul meu, trebuie să-ți spun și eu ceva.

Îi oferi buzele și el i le cuprinse cu tandrețe.

– Și eu te iubesc, Philip McQueene. Mai mult decât viața mea, mai mult decât orice pe lume.

– Mai mult decât pe Duke?

– Mai mult decât pe Duke. Dar tu, mă iubești mai mult decât îți iubești viorile?

– Mai mult decât îmi iubesc viorile.

Clotilde se ghemui din nou la pieptul lui și închise ochii. Rămaseră tăcuți clipe lungi, inundați de fericire. În depărtare se auzi un cal nechezând. Clotilde se întrebă dacă era cumva Duke, urându-le în felul acesta fericire.

Sfârșit